

Tractatus Theologicus in 3am partem Sancti Thomae de Incarnatione Verbi Divini Deo Optimo Maximo; Incarnato ipsius Verbo, huiusque [illegible] Virgini Matri absque culpa conceptae, necnon Theologorum principi [illegible] simo, Luminari maximo Divo Augustino, praeclarissimo praesuli, Doctori [illegible] tissimo ex animo dicatus.

PRELUDIUM.

Impares simul, et imparatos meme onus et honor invenit planeandi iuvenes. Theologiae Scholasticae stellas coelique hac arte calculare, numero perportare, sors dedit inopina. Hoc tamen supra vota, circa spes, ultra vota, et in quam magno opus nobis est duce, magnoque Patrono. Subit nobis statim Maximus Augustinus, in cuius pervigilio munus tantum subibimus obeundum. Quippe qui Doctorum exstat praestantissimus, Theologorum Magister, et antesignanus. Ut vero foeliciore omine rem aggrederemur a Divino Verbo Incarnato libuit exordiri: ut quod omnium caput est, et principium, sive Alpha et Omega, nostri etiam operis haberet principatum. Peregrinum opus apud Isaiam Verbi fuit Incarnatio, peregrino quidem calamo describendum, peregrino stilo explanandum; tametsi iuxta Cyrilli Alexandrini dictum summa potius veneratione suscipiendum sit, quam humani iudicii trutina perpendendum. Quid enim Seraphim instar duobus faciem, et pedes Domini sedentis super solium, scilicet duobus Divinitatis, et humanitatis in una incidentes persona, vatisque dictum imitantes:

Non bene conveniunt, nec in una sede morantur

Maiestas et amor;

Duobus, inquam, opus tantum binis, et binis, amoris nimirum, et reverentiae aliis tegere satagimus, binis etiam ingenii, et studii detegere insistamus. Igitur si illa nostri operis fronte sacrae paginae frontem inspicimus, in principio (alias in Verbo, in Filio) creavisse Deus coelum, et terram, reperiremus; ut inde auspicari liceat, ut ipse a quo principium Theologicarum elucubrationum mutuamur, verba suggeret Verbum, operis progressum, et perfectionem: enim vero in

ipsi, o[mni]a tendunt tamquam finem, a quo sibi prius vendicarunt o[mni]a, sive, quae in coelo, sive quae in terra ad ipsius tamquam protypi similitudinem, ad ipsumque tamquam o[mn]ium principium famulantur, summus ipse artifex disposuit, ordavit.

Operis Methodus

Illud in disputationes, hasque in sectiones dabimus distributas, claritatis studiosi, nec brevitatis immemores.

DISP. I.a

De Possibilitate, Existentia, et Decibilitate Incarnationis.

SECT. I.a

Possibilitas Incarnationis ab oppositis vindicatur.

1 Doctores communiter, maxime lectius nostri, [illegible] mas fundamentis altius iaciendis veritatis mysterii pluribus demonstrant contra Iudaeos, reprobis, pluribus contra Ethnicos rationibus quoniam apud illos scandali, apud hos stultitiae opus tantum temere videtur. Sed cum longa nobis restet via, eam sit, quam Verbum e sinu Patris egrediens, et in uterum Virginis descendens, gigas strenuus arripuit, celeri gressu iter aggrediamur, oportet, vestigia eius, non totis semper, sed summis quandoque labris prementes. Prius itaque non repugnantia, deinde existentia mysterii probanda est; illa quidem ex solutione argumentorum, ista ex fundamentis aliis.

2 Prima possibilitatis ex parte Verbi, 1us argumentum est: repugnat maiestati Verbi Divini abiectio, infirmitas, et reliqua propria humanitatis; sed ea coram Verbo per unionem: ergo illi repugnat unio. = Resp. eas imperfectiones non esse assumptas a Verbo utcumque, sed imperfectione morali deficatas, sit peccabilitate; immo valde nobilitatas per sui met unionem ad naturam creatam; nec ita ut de ipso utcumque praedicentur, sed solum de toto, quod est composito, et hoc quidem per dispensationem, non exigentiam sit unionis, vi cuius natura ipsa nec passibilis, nec infirma, nec quidquam tale esse debuisset. = 2um est: Deus est immutabilis; sed per unionem mutaretur: ergo. Minor probatur: quia transiret de non unito ad esse unitum, atque adeo aliter se haberet; sicut humanitas ipsa;

de novo accipere aliquam perfectionem, scilicet humanitatem, et unionem cum ipsa: unde sicut Deus non potest intelligere inctione creata, quia ita mutaretur in ea; ita neque uniri unione creata propter eamdem rationem. 3

3. Huic difficultati, ponderosissime quidem in praesenti mysterio, ut notat Lorcus, diversimode rem Doctores Theologi. Godoy recurrit ad duplicem unionem, alteram increatam identificatam cum Verbo, vi cuius uniat absque sui mutatione; et creatam alteram, qua humanitas, dum unitur, in ea mutetur. Sed haec doctrina neque est conformis Divo Thomae non agnoscenti talem duplicem unionem; nec difficultatem solvit: nam re vera Verbum in tempore sibi accepit humanitatem, quam re vera ab aeterno non habebat, sibi unitam, quantumvis secum haberet illam unionem identificatam. = Pater Valla, Verbum, ait, non immutari, quia eminenter continet ab aeterno totam perfectionem humanitatis, et unionis cum ipsa. Sed similiter posset dici, Deum non immutandum, si per inctionem increatam intelligeret: cum ipsam eminenter contineat.

4. Pater Hurtado, immutationem Verbi collocat in eo, quod non sit subjectum eductionis, aut unionis, aut humanitatis: quia juxta Philosophum 3º physicorum textu 26 motus, sive mutatio est actus entis in potentia prout in potentia, idest in potentia passiva complebilis, et perfectibilis per eductionem formae, aut unionis, eiusque receptionem. Sed contra est: quia Angelus, et anima rationalis certe mutantur, et perficiuntur per creationem, cum tamen non sint subjecta eductionis. = Pater Antonius Perez, requirit ad mutationem, quod res, quae movetur aliquid amittat per adventum inde advenientis; cum autem Verbum nihil inde amittat per adventum inde humanitatis, inde est, quod stricte non mutetur per ipsam, nec dici possit inde innovari. Ingeniose satis, ut assolet praefatus Doctor. Pro ratione vera, supponendum est cum Lorco, et aliis Verbum Divinum non pure extrinsece; dum inde unitum debere dici cum humanitate: siquidem cum ipsa unum per se constituit personale non minus, quam humanitas cum ipso.

5. Respondeo itaque cum Domino Lorco, quem sequuntur Thomistae, Sa, Tharin, et Reverendissimus contra Recentissime usque Pater Dominus Antonius Gutierrez, opere suo novissimo de Incarnatione disputatione Va capite V, Verbum non mutari, quia est purus terminus incus unionis, et nullatenus subjectum physicum, atque adeo nec perfectibile, nec deteriorabile per unionem: unde nec danda est vera ratio, quin urgeat probatio: quia Verbum non accipit perfectionem, quam in se perfectiori modo non haberet;

2 ac proinde perfectio illa talis non est comparative ad Verbum. Hinc nec paritas urget: quia si Deus intelligeret inchoate creata, huiusque procul dubio sit subiectum physicum, finitusque et limitate intelligens denotaret; non ita ex unione, a qua, cum aliquatenus denotet, potest dici cum P. Tharin, pati mutationem mere logicam; eo quod ad hanc sufficiat denotari unione de novo uniri. Non itaque mutatur physice, quia sic mutari est perfici, vel deteriorari.

6 Sed instabis 1º: Verbum per unionem inchoate deterioraretur: nulla ergo est solutio. Probatur ant.: denotaret minorem Patre, qui erat aequalis; hoc est deteriorari: ergo. — Nego ant. et dispositio majoris probationis: denotaret minorem Patre quoad humanitatem, concedo; quoad divinitatem, nego majorem, et minorem cum consequentia. Stat solutio — Instabis 2º: Essentia Dei continet attributa, et tamen perficitur per ista: ergo et Verbum contineat perfectionem humanitatis per ipsam perficietur. Nego antecedens, nego consequentiam. Disparitas est, quod ea, quae identificantur, mutuo se perficiunt, ita ut unum sine alio nequeat esse omnino perfectum; et inadaequate separentur ad invicem; ea vero, quae distinguntur tamquam entitates absolutae, ut Verbum et humanitas, separata esse possunt; unde Deus perficitur per attributa, quia sine ipsis summe, et integre perfectus non est; Verbum autem tale est sine humanitate, atque adeo per ipsam non potest ulterius perfici.

7. Notabis hic pro alia instantia solvenda, Verbum denotare ab unione unitum, non vero perfectum, cum tamen unio illi, et unio simul sit, et perfectio, quia denotationis est capax, secus Deus. — Quoad eamdem positionem ex parte humanitatis est dependentia, quae apparet in eo, quod humanitas spoliet propria personalitate, et teneat personalitate aliena Verbi. Sed carere personalitate propria non esse essentialiter debitum humanitatis, atque adeo divinitatis posse illa privari, et aliena compleri, maxime cum ista absque imperfectione gerens munus personalitatis propriae quoad complere naturam, hanc adeo perficiat, et nobilitet. Nota, humanitatem quoad compleri, et subsistere dependere a solo Verbo cum sola humanitas personaliter substat; et causaliter, et effective dependeat a tribus personis, quatenus ab ipsa ipsis con pendet quoad esse, et conservari.

8. Quoad eamdem denique positionem ex parte unionis est dictio, quae dat unum Deum, et hominem, quae quidem in proprio videtur esse ut uniant, et terminant unum per se; sicut ad

illud constituendum impropriata sunt substantia, et accidens propter distantiam utriusque generis. Insuper: unio talis esset cum una persona, et non cum aliis; hoc autem videtur impossibile, cum omnes eiusdem sint naturae, et essentiae.= Sed ad 1.um resp. ergo distantiam entativam non obesse ut personalitas Verbi perfectiva sit, et humanitas perfectibilis ab ipsa in subsistendo: unde non sunt extrema impropriata ad unum per se constituendum, cum per hoc distantia perfectionis entativae non amittatur, minuatur ve. Sic distantia inter Deum, et rem creatam non impedit proportionem in linea invectiva, ut Deus ab illo possit cognosci. Substantia autem, et qualitas non propter distantiam improportionate sunt ad unum per se constituendum; de quibus hoc utrumque eximum exigit substantiale. Ad 2.um dicendum, id proveni beneficio distinctionis realis personarum inter se, et relationis ad extra. Sectio 2.a Extra Incarnationis sacramentum omnes eam existentes ostendit.

SECT. 2.a

Extra Incarnationis sacramentum omnes eam existentes ostendit.

9. Ut ex oraculis Sybillarum, quae tam a Gentilibus, quam a Judaeis admittuntur, et quarum praedictiones sunt mutae, perstringere, nemini credo fastidiosum. Erythraea itaque 6.a post diluvium aetate florens, sic cantum incipit, et vaticinium:

Omnipotens Deus est praescriptus versibus hisce

Servator noster aeternus Rex passus amore.

Et toto deinceps poemate natalem Christi ex Virgine, Magorum ductricem stellam, et adorationem, singula quaeque miracula, nominatissime quinque panum multiplicationem ad quinque mille hominum saturitatem duodecimque cophinos panis ipsius fragmentis plenos; necnon Domini pedes, sputa, alapas, flagella, vestem, coronam crucifixorum, sitim, acetum, et fellis gustatum, Solis ecclipsim per horas tres, velum scissum, descensum ad inferos, resurrectionem die 3.a, apparitiones, ostensionem vulnerum &c.a disertissime refert.

10. Europaea Christi nativitatem ex Virgine, stabulique pauperiem, et nonnulla alia praedicens concludit:

. . . . Sic credo, clementer fatebor

Humano simul, et Divino semine gnatum

 Tiburtina nativitatem Dni in Bethlem sic expresse prenunciat:

Qui sub carne Dei Betleminica rura videbunt.

Hellespontica Magorum munera sic:

Illi libabunt aurum, myrrhamque ferentes,

Thusque Sacerdotes.

Persica prædicit Xpti reditum ex Ægipto, Baptistæ prædicationem, et obtruncationem in gratiam puellæ saltatricis, sic Dni doctrinam de premio, et supplicio æterno; eiusque iudiciarium potestatem prophetat luculenter:

Æternæ vitæ (mortales namque docebit)

Electis; ignisque malis feret ore per ævum.

11\. Lybica

tamquam si ex evangelio miracula transferret omnia describens canit:

Ille quidem morbos præpotens sanabit, et omnes

Expellet furias, oppressi morte resurgent.

Phrygia Dnæ prolis ortum ab Angelo Virgini Matri nunciandum prædicit; Cumana Filium omnipotentis carne indutum Jesum esse appellandum; Cymmeria regem fore a Magis venerandum, et a Virgine lactandum; Samia Xptum in Virginis gremio a stella demonstrandum; Agrippa Verbum Spiritus Sti opera de Virgine incarnandum; Delphica tandem totum pavorem Dominicæ feriæ, et necem crucis ab Hebræis Xpto infligendam, eiusque de ipsis, et de morte triumphum sic:

O lignum felix, in quo Deus ipse pependit!

Nec te terra capit, sed cœli tecta videbis

Cum renovata Dei facies ignita micabit.

12\. Ex quibus, sic conficit demonstratio: omnia ferra ad apices usque impleta sunt in Xpto Dno: ergo is verus Deus est, et hi, qui prædicta perspiciebant mira adeo oracula.= 2º idem demonstrat argo, quo in materia de Fide utuntur Theologi ad ostendendam evidentiam credibilitatis Xptianæ religionis, quod quidem sic ad rem nostram potest aptari: existere tenendum est mysterium illud, pro cuius existentia stant tot sunt Dei sanctissimæ vitæ testimonia, Martyrum acies, Virginum, et confessorum chori, miraculorum magnitudo, multitudoque; sed tale est mysterium

Incarnaōis: q. Vz. hrius fundamti enunciatoz, dat Ricardus Vi-
„ torinus V de Trin. cap. 2º per hec verba: utinq, inquit, atenderent
„ Judei, utinq advertenent Pagani, cū quanta oscia securite ȝ hac
„ parte ad Dīnū iudiĉiū poterimus accedere.

NB. Prosedit: nonne cū oī ɔ-
„ fidea Deo dicere poterimus: Dñe, si error ē, a te ipso decepti
„ sumus: nā ista in nob is tantis sīgis, et prodigys ɔfirmata sunt,
„ et talibus, que ñ nisi per te fieri po sunt. Adeo perspicue, extra ambages Deus locutus ē per sui nūs Thaogos, qui nec se pōst fallere, nec nos vult. = 3º ɔa Judeos, precipue veteri testamento adherentes veritas ipsa demonstrat clarissimis illius oraculis; ut ē adventus Christi a Jacob predictus, stati post translaōe sceptri de tribu Juda ad Regē Alienigenā ut erat Herodes, occisio Xpti post hebdomades a Gabriele Danieli revelatas; sīlq̄ singula queq in Sacra illa Pagina de Messia, hoc Deo mire adeo delineata, que singillatī in Xpto Dño, et ñ in alio adimpleta sunt. = 3ª Hereticos deniq stant novi testamti ɔtestaōa, quibus Xptus verus Deus, et verus ho prat. ab Evangelistis, ut ab oib ortodoxis creditr, defenditr, ɔpugnatr. Sec. 3ª. De ɔgcblite Incarnaōis. Gen. 49. Dan. cap. 9.

SECT. IIIª.

De cognoscibilitate Incarnationis.

14. Cognoscibilitas honorū supraalium multis in locis a Theogis discutitr. Unde cū de hoc mysterio tractemus, eius cognoscibilty examinare, opere pretiū ē. Apud oēs alia cognitio ē intuitiva, quidditativa alia, et alia abstractiva: quarū uniuscuiusq ab alia discretio diversime ab unoquoq adsignatr. Intuitiva, et quidditativa videt ēē, quā habet, per proprias species obiti, et abstrativa, que per alienas. Unde 1ª sit ɔclo: positaōe Incarnaōis ante eius execuōe nequit cogci evidenti cogne nali. Pbr ab authoritte nq a Paulo 1ª ad Corinthios 2º mysteriū hoc dicitr absconditū; a Concilio Calcedonensi actoe 5ª inenarrabile, et inestimabile; ab Ephesino cap. 2º inexplicabile, taleq quod cogitaōis, captusq nāe angustias intellectus

 excedat; a Toletano 2° ideo mirabiliter ut ratione creata non possit

15\. [illegible] ...nant Sti. Pes, et DDes quos inter Angelicus 3° contra gentes cap. 27 sic ait: Incarnationis misterium inter divina opera maxime rationem excedit. Probatur 2° a ratione: misterium Incarnationis est opus Dei arcanum sacramentum Dei scilicet secretissimum; et quae Dei sunt vel verba [illegible] Apostoli nemo cognovit nisi Spiritus Dei; ergo non ratione naturali [illegible] evidenter non potest cognosci misterium Divinae Trinitatis, ut [illegible] [illegible] et Raymundus [illegible] tenet vera [illegible] potest si posset ita cognosci possibilitas incarnationis: [illegible] posse uniri una [illegible] aliis inmutatis, quarum tamen una est creata; ergo [illegible], et quidem a priori: ad talis cognitionem requiritur prius aliquod supernaturale: ergo nequit esse a pura natura quoad intuitiva, et quiddativa parte, cum ad illas debeat concurrere species, saltem obiective, quod quidem supernaturale est; quoad abstractiva [illegible] ad [illegible] supernaturalis species alien[illegible], [illegible] relative, et rationale accipiat, dicitur, qui [illegible] supernaturalis, non potest per eam attingi, dummodo [illegible] [illegible] non sit.

16\. Dices 1° [illegible] Angelus intuitive, et comprehensive cognoscit humanitatem: ergo etiam [illegible] obedientialem ad unionem hypostaticam, atque ideo, et unionis possibilitatem. [illegible] notandi sunt tria quibus proxime [illegible] sumus, [illegible] [illegible] [illegible] naturalis, [illegible] substantive sumatur esse naturalis; secundo [illegible] aut rationale consideretur non ita immediate [illegible] supernaturalis cuius capax est obedientialiter. Hinc distinguo antecedens: Angelus [illegible] cognitione absoluta, et sistente in pura natura, ad summum [illegible] extendente ad [illegible] naturales, concedo; relativa ad omnes omnino [illegible] etiam supernaturales, nego antecedens, et similiter accepto consequente nego [illegible]. [illegible] [illegible] nam [illegible] [illegible] dicit [illegible] connexionem immediatam cum Deo, et mediatam cum quolibet ente supernaturali, cuius Deus productivus est; et tamen cognita humanitate, non quodlibet ens supernaturale cognoscit.

17\. Dices 2°: Angelus evidenter cognoscit, naturam humanam posse personari aliena personalitate; ergo evidenter cognoscit personalitatem Divinam ingenere, ut pote perfectissimam esse summum [illegible]: ergo cognoscit evidenter naturam humanam posse personari personalitate Divina in genere. Distinguo minorem: et evidenter non cognoscit, an sit specialis [illegible], ne talis [illegible], concedo; evidenter

id concipit. non mirum, et cog. Solutio ex dicendis in infra patebit. = Dices 3o: Angelus evidenter concipit hunc actum esse falsum: Incarnatio est impossibilis; ergo esse falsum, Incarnationem esse impossibilem, est esse verum, Incarnationem esse possibilem: ergo Angelus evidenter concipit talis veritatem, sive possibilitatem Incarnationis. = Atque retorquet in hoc actu, ergo: Deus non est Trinus. Dicitur non mirum: at Angelus tantum concipit evidenter illam falsam propositionem; non tamen illam propositionem esse falsam. Est dicere ut dicebamus: concipit illam propositionem quae in subiecto non trahere quae sic sumpta dicit tamquam formale ipsius mysterij possibilitatem supernaturalis Incarnationis; sicut alia de Deo extra Trinitate.

18. Dices 4o: Angelus concipit esse possibile, quod non implicat contradictionem: ergo aliunde evidenter concipit, Incarnationem non implicare: ergo. Resp. mirum; quia potest solvere omnia argumenta in contrarium: ergo. Ad argumentum; quod etiam infra praeit in mysterio Trinitatis, non mirum, et disputatio antis probationis: potest solvere argumenta probabiliter, ergo; evidenter, non antis, et cog. Difficultas contra tantum mysterij possibilitatem non nihil est maxima forma quae potest Angelus enodare. et hoc quod divisit, et indicatur argumenta solvens, si quantumque ... ultra mero in ... esset insolubile; numquam sapiens simul et caste argumenta solvit ... ut evidenter haec duo conceperet, sed et se evidenter omnia ipsa argumenta solvisse, et non plus praestare, quod solvat.

19. Dices 5o: possibilitas Incarnationis non est extra sphaeram potentiae naturalis, quae evidenter naturalis ... ipsa concipi. Resp. antis: si esset extra eius sphaeram, neque supernaturalis posset ab ipsa concipi; sicut quia sonus est extra sphaeram potentiae visivae non potest ab ipsa percipi: ergo. Ad probationem: ens naturale, et supernaturale solum differunt penes exigentiam creaturae, non vero penes entitatis positivae immutabilis: ergo ut possibilitas Incarnationis, sit supernaturalis, potest intellectualiter attingi a potentia naturali, et quidem evidenter sicut possibilitas entis naturalis. Similiter probari posset evidentia naturalis Divinae Trinitatis. Fit argumentum distinguo antis: non est extra sphaeram, est tamen supra, ergo; non est extra, nec supra; non antis, et in eodem sensu antis probationis; quia urgeat paritas: quia sonus omnino est extra sphaeram potentiae visivae; possibilitas autem entis supernaturalis est intra sphaeram potentiae naturalis, non quidem naturaliter, sed obedientialiter sumptae. = Ad probationem non antis: quia ens supernaturale ideo dicitur esse supra virtutem causae naturalis, quia supra vires, et capacitatem naturalis potentiae

16

SECT. 2.a

Dclio alia circa ide. argum. argagsstraria.

20. Sit 2.a dclo: nulla evidea nalis pote dar cognici mysterij Incarnaonis, adhuc post eius exteg. Est etiam Theorgy com: et spectat yidem scriptorij, et S.S. authoribus, qui certe procedunt de mysterio ig executioi mandato. Cum illud proclicant enigma Sacratissimy ... creat. conatibus penitus reseraty. Prob. racel: q. extea mysterij nec minuit eius supralitg, nec auget vz, pog nalis, ut nalr cognoscat mysterij, quod antea nalr n. cognoscebat. Prebis 1.o ex P. Thazin nostro ... quatenus tenet, incarnaog in gene abstrahendo ullius personae, et veluti speculative, ee evidens ... cognoscibile. Prebis, inquig, ea ... loqui de Incarnae persone determinate. Sed d: q. supralitas, ineffabilitas, arcanitas, et quaevis alia similis perfectio n. spectat, aut commendat de determinata persona, d de oib. et singulis, q. Divine sunt; quiquide ... e indeterminatis: & difficultas n. stat in eo, quod determinata Divina persona; d in eo quod persona Divina incarnet. Quod si hoc posset Angelus evincere, quis tolleret, quod inde per legitimas illaones pluralitg personarj, sive mysterij Trinitatis demonstraret?

21. Probis 2.o ex ipso, adhuc in persona determinata, facto Incarnaog manere Sacramtj; ceterj quatenus Sacramty dicit quodda mirabile; n. quatenus significat ... absconditg, secretg, et incognitg. Sed d: q. sicut eludit potent authorites ... de mysterio Trinitis loquant, ig ... Incarnao existens het virtg producendi spec sui, et eg mittendi intellectui Angelico, qui etiam ... nale erit. Angelo cognoscere evident, ut pote per spes proprias, existentis Incarnaog = Reo, ... 2.a parte, antis de capacitate obedientiali ... q. illa specs utpote propria prius supralis eet supralis, et n. nisi media elevaoe angelus eg reciperet, eaq frueretur. Mysterij itaq adeo elevatj, n. nisi per elevaog se revelat intellectui creato, etiam Angelico.

22. Instabis fortasse in spec, quia de sua erga mysterij ig existens ... supralis heret ...

gelus ad ꝯgne reflexã, et experimetq. Sed rebo, l illa ſpeg ree ult...
...it a ſuprali ꝯgne tamquã ꝓrio; l abſq tali ſpee, ꝯgne ſuprãs nō ē ... ſe incur manifestatura, quin opus eet ꝯgne reflexa, ut Angelus ē ꝯgne exercite ꝯgret. = Arg. 2º angelus evident ꝯgcit hunitē Xpti carere ꝓpria ſubſtea: g, et ſubſtere Dina. Pat. ant: nā nēgat ꝯgceret ſubſtea hunitē, utpote pure nale, ſi hec illa heret. Prõ cōa: angelus evident ꝯgcit hunitē n̄ poſſe extere abſq ſubſtea; ꝯ ſilr ꝯgcit carere ſubſtea nali, et creata: g ꝯgcit ſubſtere Dina. = Reo l ca aliquibus, dato ante nando cōg, et māie ꝓbabili, ſi loquat de extea eng mira culoſa: qa per miraculū poteſt extere hunitas ſine ō perſonalite.

23 Reo 2º cū aliis nando ans qa lz Angelq ꝓteruolet nōa, et ꝯgnio ſubſteꝗ ꝓpriæ, n̄ ideo nec adeo evidenti inferre poteſt eā n̄ ee, cū illā ipſā poſſit Deus occultare; ſicut ſecreta cordis nāi, quamtumvis nalia ſint: unde dubius hæreret, præmentis oculis ſemper hens, tamqu̇ manifeſtiſſimū ꝓprii Dei poſſe ibi celare quodcumq etiā nale; quod ſuſciperet, ut n̄ ſtatī inferret humanitē illā ſubſtere ſubſtea alienā, et increata. Declarat hoc peculiari illā opinione Divi Ignatij Martiris dicentis, id circo Xpti de deſponſata ꝯceptū fuiſſe, ut partus eius celaret Diabolo. In quo modo Angelus ex eo quod viderit Xptū ꝯceptū, et natū de deſponſata, n̄ bene inferre poteſt ꝯceptū, et natū de n̄ Virgine: ciñ minus lz ... ... illas iſta, quæ hunitē ſubſtere ſubſtea aliena ſemel ac n̄ videat ſubſtenē ꝓpriā.

24 Arg. 3º: Angelus in miſterio Eucharistie evident ꝯgcit accidea extere ſine ſubto, et carere inheſione, atq adeo extere per creaꝯ, ſive actioē ſupraiē ſiliiq ꝯgcit, ibi n̄ ee ꝓpieg circumſptiā corporis Xpti, ac ſinde ꝓnentē eepaſiva, ſive ſupranale: ꝯ eodē mō ꝯgcere poteſt, hunitē extere ſine ꝓpria ſubſtea, et per ſupraie, et Dinā. = Reo poteſt l, diſparitē ee: a lz defectus Eductiōis inferat neſſao creaꝯ, et defectus ꝓpieg circumſptivæ defug; at defectus ſubſteꝗ ꝓpriæ n̄ ita neſſao arguit ſubſteꝗ alienā. 2º, a tnoꝗ, ſeruareg accidenſ n̄ ee entavē ſupraiē, ſicut ē ſubſtea Verbi; atq adeo, unā, n̄ vera aliā poſſe ita clare, et evident deduci. 3º nando aſſumptū: nā cū Eucharia

12 dicat a Pbus reserata Incarnaa, sive Incarnatio expresse de utroque myste-
rio dicendum est, quae ignorantur esse per nat[uram], unde Angelus non videns
accidentia educi, non statim inferre potest creari, nec defectum substantiae panis
sub accidentibus consecratis ex eo quod non videat illius praesentiam: nec demum
praesentiam desursum Corporis Dominici ex eo quod circumstantias non videat.

25. Alijs

tris ipse Pat. Tharin arguat, in re tamen soluta recta proponit. Sed
pro hoc diverso loquendi modo firmum habes ex dictis. 1º. Angelo non esse irre-
fragabilem veritatem, naturam creatam esse absque omni subsistentia, semel ac ipse illam non vi-
deat; sicut non fuit demoni, Christum scilicet de desponsata esse de non Virgine. 2º
nec illi esse ineluctabilem cognitionem, quod natura creata substat subsistentia Divina ex eo
quod propria non subsistat: nec illi non constat, utrum spoliata sit omni subsistentia,
utrum alia creata possit subsistere, utrum demum assumptionis sit a Divina. 3º
nec, scire cuiusdam generis miraculum sit, quod sibi non innotescat subsis-
tentia illius naturae: nec fortasse est, quod Deus sibi celet subsistentiam, quaecumque
sit. Sic qui vidit, et notavit in morte Christi eclipsim Solis non in-
de evidenter potuit deducere causam illius deiratam, quod ad summum cum D. Diony-
sio indeterminatam, sive praeternaturalem, sive supernaturalem. 4º. denique Angelum semper habere
fundamentum dubitandi, an ipsum lateat res aliqua: non enim adeo sibi arroga-
re debet cognitionem omnis naturae, ut dubium non sit de alicuius natura ob aliquem specia-
lem titulum, ut se habet secretum cordis, illius subterfugiat.

26. Sit 3ª ratio Incarnatio

ontr antecedenter per fines et miracula non est rationibus probabiliter probata per
sola principia naturalia: ita PP. Suarez, Granado, Lugo, Arriaga, Ami-
cus, quibus non amicus Tharin, nec Pat. Ulloa, Medina, Gonetus
cum Durando in 3º dist. 1ª quaest. 1ª Conc, et ratio huius probat 1º
non esse probabilem probare cognitione naturali, quod probare possit abscondita mysterio ineffa-
bili, ignotumque omni creato Intellectui: ita probat a Pbus mysterium In-
carnationis tam ante, quam post eius existentiam: nam sursum Stus Basilius
„ orat. 1º de Verbo Incarnato in hodiernum usque diem mei mysterium,
„ nec umquam mysterium esse nequit, quod non ita est occultum. Tharin constat: 1º in
naturalibus tanta solum probabiliter assequibilia sunt, quae tamen non ideo dicuntur
absolute nobis abscondita, ineffabilia, et ignota. Tharin est certa, et contra

bene scivit.

2.) Obs. 2°: non potest natura cognoscere possibile unionis creatae, cujus non habet exemplum in naturalibus; sed mysterium Incarnationis in naturalibus non habet exemplum: ergo juxta divum Augustinum si haberet exemplum, non esset singulare tale mysterium: ergo. 3°: cognitio probabilis possibilis est cognitio habita ex aliquo gravi, et prudenti fundamento possibili; sed ante notam Incarnationem per scripturas, et miracula nullum est tale fundamentum: ergo neque cognitio possibilis probabilis. Ita constat dum argumenta opposita solvamus, nullaque ostendamus eorum fundamenta. Probatur: nullum assignabile est fundamentum in naturalibus, cui longe non praeponderet difficultas unionis unicae absque mutatione unica, ad cujus vi cuius possit cognosci capacitas ad eiusdem unionem sine perfectione per ipsam: ergo nullum esset fundamentum possibile quodcumque posset excogitari. Solum utique nata essent fundamenta ex probabili solutione difficultatum in contrarium ut diximus n. 18.

2.8. Rep.

Gonetus ex P. Valea fundamentum possibile esse Angelo certo scire, et cognoscere, quod subsistentia Divina continet eminenter omnes perfectiones subsistentiae creatae non minus, quam natura omnes virtutes causae 2ae: unde sicut cognoscit, quod opposita potest efficere, quidquid causa 2a praestat, ita etiam potest cognoscere, quod Divina subsistentia potest instare naturae creatae, quod propria praestaret. Sed contra V: quia sicut videmus, cognoscit Angelus illam virtutem oppositam, ita similiter, et eadem prorsus evidentia cognosceret illam capacitatem Divinae subsistentiae; quod cum nimis est cognoscere, nimis ratione probat probare. 2°: quia ea argumenta ipsius nimis familiarius non posset ita esse Angelo, cum facile omnino sit, et eisdem terminis posset probari, quod unionis Divina nos possit reddere intelligentes, eo quod eminenter naturae unionis contineat, et gravitas ut nos denotare durante, immensitasque praesentes. Angelus utique cognoscit dominium Dei supra causas 2as, semelque, et iterum vidit eam effectus a Deo provenire: unde illam virtutem bene deduxerit; numquam tamen exemplum vidit mysterium, in quo Deus tamquam in genere causae formalis absque ulla imperfectione unit ad personandum naturam creatam.

2.9. Arg. V: Angelus cognoscit naturam hominis posse nudari propria subsistentia, et insuper cognoscit, supplere illius munus esse perfectionem, alias ne ipsa non suppleret Verbum:

q. saltem probabiliter posse concedere, posse substantiam hanc defectum suppleri a per-
sonalitate Verbi, sive ipsam posse uniri naturae humanae. = Resp. distinguendo ans.
quoad 2am partem: et insuper concedo, subsistentiae illius munus esse perfectionem
admixtam imperfectione, conc.; non admixtam imperfectione, neg. ans. Quod An-
gelus in creatis concedit est, quod substantia compleat, et naturam compleat, et per
hoc vicissim perficiant, quae quidem perfectio est admixta imperfectione, et
ex qua non potest Angelus gradum facere ad concipiendum, quod personali-
tas Verbi possit supplere defectum substantiae creatae sine imperfectione. Un-
de nanda est coa, et ex hoc notandum contra P. Tharin, angelum non bene
arguere, quod Divina substantia eam in genere possit gerere vices substantiae
creatae ex eo quod sciat naturam creatam posse compleri substantia aliena: nam
bene non potest scire, utrum Divina id possit sine imperfectione.

30. Resp. 2o: Ange-
lus potest invenire motiva probabilia suadentia possibilitatem Incarnationis: ergo et
eam posse probabiliter concedere. Prob. ans.: quia potest concedere Incarnationem ma-
xime commendare omnipotentiam, sapientiam, et amorem Dei; necnon Deum esse sum-
me communicativum sui; summa autem communicatio ad extra non est nisi per unionem hy-
postaticam: ergo. = Confirmatur: potest angelus naturali lumine invenire rationes illas,
quibus veritatem Incarnationis de facto elucidant Theologi, sicut, de potentia unio-
nis non esse utrumque extremum perficere, aut immutare, unionem posse ad Ver-
bum trahi tamquam purum terminum, posse ex Verbo, et humanitate resultare unum per
se &c.; quae rationes illae sunt ex se probabiles: revelatio enim nequit illas tribuere pro-
babilitatem intrinsecam: ergo. = Ad argumentum in ans., et dist. min. maior probationis: potest concedere
absolute, illa attributa maxime commendari, conc.; vel ut adaequate, sicut si incar-
natio sit possibilis, conc.; hoc autem nondum perscrutabit, aut persuadere potest.

31. Ad con-
firmationem nego maiorem: nam nisi revelatio tollat difficultates tanti ponderis in contrarium via ad rationes
illas inveniendas non sterneret, neque erunt absolute probabiles. Revelatio quidem non
tribuit intrinsecam possibilitatem, aufert tamen impedimenta, ut rationes dicantur, et sint prudentes
et probabiles. = Resp. denique ex P. Tharin: potest Angelus proponere alteri angelo,
vel sibi omnia, quae sibi occurrunt circa tale mysterium, diceretque se per ista valde inclinari
in possibilitatem mysterii: tunc angelus, ille prudenter iudicaret esse possibile mysterium: nam Angelo
valde docto, ista dicente circa alicuius rei possibilitatem suo discipulo, hic prudenter iu-

daret ipse ee tale v.g. Angeli loquit de potte mere exca, et de authe-
rit. Dicendum Deo, angelis n. aliis id posse dicere nisi ut gecit, cy aug
n. agcat ad pone probare, ut hucusque probatum hemus; ... assentiens
nihil pono fundamto nitere circa mysteria vera; d, tanti ut moveret
ad assentiendum tanto Magistro in illa sua quali quali inclaoe.

32 Quid demum de
credibte mysteriorum post praeg. et miracula? Dicendum est cum DD. ee cre-
dibile evidenter n. vero, d morali. Rao 1a: q miracula, etiam maxima, n. infe-
runt necessario tamquam authorem horum Deum, cum possint fieri a puro hoe per
grag elevato iuxta illud Xpti Dni Joannis 12: qui credit in me, o-
pera, quae ego facio, et majora horum faciet. Quod si aliquod tantae sit
magnitudinis, ut a solo hoe Deo possit ee, ad hoc discernendum n. sufficit rao
natis. Rao 2a: q ea e vis miraculorum, et praedicationis Evangelicae efficacia, ut
moraliter certum reddant incredulos. Scia vita a Xpto. adit demonibus; tametsi
Divus Ambrosius de ipsis dicat: explorando tentabant, et tentando ex-
plorabant; et Divus Hilarius: suspicari potius, quam nosse, Xpum ee
Filium Dei, intelligendi sunt; et D. Thos: q sciebant ipsi ee Filium
Dei, magis erat ex quadam suspicione, quam ex certitudine. Disp. 2a. De c-
venientia, et necessite Incarnaois. Sect. 1a. Triplex circa 1am actio

DISP. 2a

De convenientia, et necessite Incarnaois.

SECT. 1a.

Triplex circa 1am actio.

33 Convenientia potest
ee 1o onalis, et ex rigore formalis, et itaque convenit aequitas; 2o proportio ad
nam subjecti ut hoi convenit ee sapientem; 3o utilitas, vel per ablaoem alicuius al-
terius incomodi, vel per conaoem commodi alicuius, ut cuique convenit sanitas; 4o de-
centia, ut Principi convenit ee liberalem. His ita 1a sit actio: Deo conveniens
fuit incarnatio ratione proportionis ad eius nam, sive inclaoem. Ita Divus Augus
13. de Trin. cap. 10: qui ipsi, quo nos per mediatorem Dei, et hominum Xp-
um Jesum Deus liberare dignatur, asserimus bonum, et Dne ... dignitati; et
D. Thos hic q. 1. rem producens D. Dionysii 4o de Divinis nominibus

... eo ipso (ait) quod Deus bonum est, ut substantiale bonum in omnia, quae sunt, por-
rendit suum bonitatem. Ex quo sic nos: conveniens est Deo juxta eius naturam opus
per quod eius natura summe communicabilis maxime se communicat; atqui tale est Incar-
natio: ergo.

34. Ut ergo hoc energia praecaleat libet eam explicare ad mentem Doctoris. Cu-
jusque communicatio reducitur ad aliquod genus causae: unde sicut quadruplex est genus causae,
ita etiam quadruplex est communicatio. 1a in genere causae finalis, et venit intrinsece, de
" qua D. Thomas 1a parte quaest. 5a art. 2o ad 2m: bonum est diffusivum sui eo
" modo, quo finis movet; et ita citra dubium conveniens fuit Deo sui co-
municatio per Incarnationem: per hanc siquidem maxime ad sui amorem mo-
" vet, ut bene Divus Augustinus in manuali: ut familiarius Deus diligere-
" retur ab hoc in filium hominis Deus apparuit. 2a in genere causae efficientis,
quatenus Deus ita producit, cui communicet, suum simul virtutem et perfectionem ostendit;
" et sic etiam conveniens fuit Deo per Incarnationem communicatio: magna enim (ait
" D. Angelicus opusc. 60) potentia fuit in coniunctione disparium elementorum, major
" in coniunctione illorum ad spiritum creatum; maxima vero in unione ad spi-
" ritum increatum.

35. 3a communicatio est in genere causae formalis; et 4a in genere causae materialis;
utraque autem est intimior communicatio, ad quam reducitur communicatio per Incarnationem; ablata
tamen ratione imperfectionis, et ... Hic autem minus se communicare conve-
nientissimum fuit Deo juxta eius indolem, et ... Audiat D. Thomas prae-
" dicto opusculo: quid benignius, et melius, quam quod Creatorem communicare se vo-
" luit creaturae? Magna benignitas fuit in coniunctione sui cum omnibus per
" praesentiam; major, quia communicavit se bonis per gratiam; maxima, quia se communicavit
" Deus homini, et per omnes gradus singulorum in unione personae. Dices:
Angelus est supra ceteras creaturas, et tamen nulli se communicat: ergo majoritas
bonitatis, et perfectionis non est ratio communicandi. Resp.: Angelum se communicare omnibus in ge-
nere causae finalis, movendo ad sui amorem; nonnullis in genere causae efficientis,
ut sunt, quorum est productivus; et in genere causae materialis suis actibus. Communicat
itaque eo modo, quo potest.

36. Sit 2a ratio: Incarnatio fuit conveniens Deo convenientia decentiae.
Probatur facile: quia Principes decet ad suam majestatem ostendendam, et magnificentiam esse libe-
rales, et munificos; adeo ut Titus Imperator quidem die, qua nihil donaverat

principaliter: hodie non imperavimus Dij perdidimus; Deus autem dicitur a dando, 13
quare Tertullianus de Epicureos arguit, Deum non esse voluerunt, qui otiosus, ut inexer-
citus in dando sit erga illos, ut ipsi putabant; atque per Incarnationem Deus
naturam suam maxime commendat, summe se communicans: quod optime recurrit pa-
trime D. Damascenus 3º de fide cap. 1º sic: per incarnationem manifestatur bo-
nitas, et iustitia, sapientia, et potentia. Bonitas, quoniam non despexit proprij plas-
matis infirmitatem; iustitia, quoniam hoc victo, non alio, quam hoc fecit vinci Tyran-
num; sapientia, quoniam invenit difficillimi pretij decentissimam solutionem; potentia
quia nihil minus, quam Deum fieri hominem.

37. Sit 3ª ratio: Incarnatio conveniens fuit
convenientia unionis cum natura a Verbo assumpta, quam toti naturae et etiam uni-
verso. Pro quo ab Ang. parte: quia per Incarnationem et ablata fuit ab hu-
manitate Christi peccabilitas, et collata sanctitas summa, et gratia suprema.
Quoad 2: quia quod Christus genus humanum sit individuum summa illius glo-
ria, et excellentia, necnon lucrum maximum: per ipsum, et a servitute Diaboli
liberavit, et plenissimis donis [illegible] ipsa augeat. Quoad 3: quia Universi
perfectio est esse in ordine hypostatico, et sicut unica natura in pluribus per-
sonis, ut in Deo, et unica natura in unica persona, ut in hoc, [illegible] in hoc An-
geli, ita esse naturam multiplex in persona unica; sicut fuit hoc ex viro
et femina ut fuit [illegible], et ex viro sine femina ut fuit Eva, et
neque ex viro, neque ex femina ut fuit Adam esse oportet hoc ex femina
sine viro, ut est Christus, in quo ideo iuxta Paulum ad Ephesios 1: Deus in-
staurat omnia quae in caelis, et quae in terra sunt, per unionem sui, ut explicat
ibi Irenaeus, ad hoc, quia est mycrocosmos, et ut mundus brevis.

38. Sed 10
et 2 ratio ob. 1. non est Deo conveniens, cuius natura non Deo conveniret; sed natura
Incarnationis eque Deo conveniret: ergo Incarnatio non est Deo conveniens. = Pro ran-
do minorem de convenientia a nobis explicata: non enim Incarnatio fuit conveniens
ad ostensionem Divinae naturae indicandam; Incarnatio [illegible] conveniens est [illegible]
siones iustitiae, misericordiae, sapientiae, et potentiae; unde conveniens est per [illegible]
tis; et semper naturae Divinae [illegible] Incarnationis. Nec obstat, quod Deus ab eter-
no fuerit non conveniens ipsimo quoad suam felicitatem, ut dicatur in tem-
pore non esse conveniens quoad ostensionem [illegible] = Ad 2: Deo non conveni

a ... ad ... ne personq creatq: ergo neg. nag. = ... ut bene dixit Poeta indecens est, quod pictor humano capiti cervicem iungat equinam: ita, quod Deus personam Divinam iungat natq creatq, quq quidem inter se ... distant.

32. Ad obiectionem dato ante, no cog. Disparitas alibi danda est. = Ad ... ante, no cog: quia sicut potest ... monstrosa esse unio corporis, et ... cum maiori ... in persone, quq caput humanum; et cervix equina. In pictura ... attendit ... externa cimetria, et pulchritudo ... ; in esse vero physico ad aptitudinem ex mora in ordine ad ... unum per se; hoc autem possunt ... tt entitative sint valde distincta, ut sunt personalitas Divina, et natura creata: quia distincta entitativa mente, natura perficit, personalitas perficit, et complet. Inde unum per se resultat. Vera, Divina bonitas se ... non suscipere magis, et minus subtrove; suscipere autem trave penes tros magis, vel minus ostensivos eiusdem bonitatis, et attributorum Dei.

20. Ob. 3o: Patri, et Spiritui Sancto est disconveniens Incarnatio: ergo Deo non est conveniens. Prob. ans: ... Incarnationem debemus potiorem amorem Verbo, quq Patri, et Spiritui Sancto; sed hoc est, Incarnationem esse ... disconvenientem: ergo. Prob. ... quia plus debet plus beneficienti; plus autem benefecit Verbum: quia solius Verbi beneficia sunt carnem induere, pati, mori: ergo = Distinct ... sunt Verbi ... ratio ... qua, qua non sunt Patris, et ... Sancti; sed qua ... sunt Verbi sunt nobis beneficia, et mere ... amorem: ergo plus amoris debemus Verbo. 2o: Verbum specialiter nos obligavit Deum ad redemptionem ... , quo non obligavit Pater, aut Spiritus Sanctus; sed haec specialis obligatio specialiter nos obligat ad amorem: ergo. 2a, ut refert Tharin, P. Granado ... , hanc ... non ... in eius obsequium ... .

21. Ret. ... ans, et maiorem ... : non enim potiorem amorem, sed eumdem potiorem ... debemus Verbo, ac Patri, et Spiritui Sancto: tum quia independenter a beneficio Incarnationis totum omne amorem nobis ... debemus Deo; tum quia non minus benefecerunt Pater et Spiritus Sanctus tradendo Filium, quq Filius se tradendo; tt apud ... non minus fecit Abraham Filium immolando

quq Isaac se immolari offerendo. Ad 1um [illegible] nanda e min: q[uia] et si in persona Verbi facta, solo fuerint beneficia illa; fuerunt tamen con votive a tribus Personis: unde coz amore illius debemus, etsi titulo speciali persone Verbi. = Ad 1m sprãos dans premissum nanda e coa: q quod illa sint opera Verbi personaliz, n[on] tollit, quod a coi amore totius Trinitatis erga nos sint disposita, et ordinata, atq[ue] adeo n[on] maiz amore nrz, d eumz maxi titulo sibi vendicant. Ad 2m sa mi- ri de speciale tituli ad amore eumdz, no cog.

22. Da 3a xle quoad duple-
„1a partz ob. V D. Thg hic quest 1a art. 1o ad 2m dicente: uniri Deo in uni- ste persone in hyp. conveniens carni hunc 2m dico fue nro. Reo, quod cu D. Angelicus ibi art. 2o dicat g 2. Ergo, Incarnãoz ee convenientz &c. mi- leare nrz intelligendus e de convenia debiti, et dnatio, ne sibi contrarius sit: = Ob. 2a: n[on] e conveniens naz, quod frustret eius apetitq; d incarnão frustrat apetitz naz hunc, ad proprio sibi subsisg: g. Reo, nando min: q ille ape- titus n[on] e adeo absolutus, d quasi obdoatus nisi mihi det melior subsi- tea, quq tamen n[on] ideo exigit, d soly admittit rone, et capacitate obedreali. Aliz aliz explant re dicentes, naz pure phice privari suo sui apetitus; n[on] autz moralz: q in ordine ad suz complemtz het, quod satis uno superaq[ue] illi e.

23. Da eamdz xlq quoad 3m partz ob. V: angelo n[on] e conveniens Incarnão: g nec toti Universo. Pbr ans: angelo n[on] e conveniens subyci naz inferiori; d per Incarnãoz subyicit nempe naz hunc: g. 2o Incarnãoe facta plla fuerunt miracula d rery nalz exigeg; d hoc rebus convenienz: g negs incarnãa. 3o: Incarnão e valde mirabilis; d mirable n[on] e, quod e adeo conveniens universo: g. = Ad 1m no ans. et sesque majz probam: angelo n[on] e conveniens subyci naz inferiori 2o se, ãio; sub deviate ab or- dine superiori, no majz, et accepto sub eodz su miae, no cos. Ad 2m sequz majz: quq sunt dra rerc particularz exigeg, omitto; d universalis, no majz, et minz in eodz su. Creaz oes universalz tendunt in obsequium sui Creatoris, et hoc presterunt subyciendo sese Xpti miraculis. Ad 3m no minz: naz mirable quit miraculz n[on] dicit eo, quod sit conveniens, l dis- conveniens naz; d eo quod sit supra eius exigeg.

13

SECT. 2ª

Circa necessitatem Incarnationis ex parte Dei duplex conclusio.

44. 1ª Statuitur sit: Deus antecedenter, et absolute, non fuit necessitatus metaphysice ad Incarnandum. Conclusio haec est de fide a Theologis apud Lugo disp. 2ª. Probatur 1º ex dictis, et Patribus definientibus Deum nil operari ad extra necessitate naturae, sed libere omnino, tum ex Scripturis commendantibus Incarnationem tamquam donum omnium gratuitum, misericordiae, et beneficentiae Dei erga nos. 2º ratione: stante scientia Divina solum intelligentiae de objecto creato quantumvis perfecto manet Divina voluntas libera ad id ut faciat eligendum, vel non eligendum: sed antecedenter non est necessitata ad unionem hypostaticam, quae quidem perfectissima est inter objecta creata. Antecedens patet: nam illa scientia, et repraesentat Deo suam independentiam et imperfectionem entis creati admixtam perfectione, quam proponit; atque adeo est ratio allicientis, et retrahentis: unde relinquitur Divina voluntas electiva indifferens. Confirmatur: quia Deus neque esset summe beatus, neque perfecto gauderet dominio, si alicuius creati extra indigeret, aut ad illud producendum, vel non producendum non esset antecedenter liber: ergo.

45. Sit 2ª conclusio: neque moraliter fuit Deus necessitatus antecedenter ad Incarnandum. Est contra Doctores duos nostrae Societatis cathedrae dignissimos moderatores scilicet P. Granado, qui tomo 2º in 3 partem tract. 2º disp. 3ª tenet, Deum ita teneri ad melius, sive optimum inter contradictoria, ut desineret esse Deus, si optimum non eligeret, vel incarnari, vel non incarnari, et P. Ruiz de Montoya qui disp. 9ª et 10 de volitione temperare conatur sententiam cum Granado, cui etiam assentit Melchior Fustel. Canonicus Valentinus disp. 3ª de volitione et ex parte R. Tyrsus, quatenus tomo 3º disp. 11 necessitatum Deum putat ad aliquam unionem hypostaticam; sed quam quasi mediam opinionem citant a P. Mariin P. Ribadeneira, et Herreira. Conclusio vero communis est, et sancta apud veteres, et recentes Theologos, quorum syllabum dat ipse Martin. disp. 9ª sect. 3ª.

46. Probatur nostra, congruenter scilicet ab authoritate D. Aug. lib. 83, quaest. 22: ubi „nulla indigentia nulla necessitas: ubi nullus defectus nulla indigentia; nullus autem „ defectus in Deo: ergo nulla necessitas; et D. Thomas 1ª parte quaest. 19 art. 3º: „ cum bonitas Dei sit perfecta, et possit esse sine aliis, et nihil ei perfectionis

nex alijs appstat, sequitur ut alia a se ex vellet n sit nessar absolute. 19
„ Et ibidem ad 2m: Lt Deus ex nessitate velit suam bonitatem, n tamen ex
„ nessitate vult, quae vult propter suam bonitatem: qa bonitas eius potest ee sine illis.
Obt 2o a rãoe: si Deus eet ante nessitatus moralitr ad Incarnaoem, eet
etiã mephe; d mephe n e: g neqs moralitr. Assumptum pbt V. Deus moralitr
ante nessitatus ad Incarnaoem e impotens mephe ad n Incarnaoem. Pbt
hoc: qa si n eligeret Incarnaoem iuxta adversaos n eet Deus; d mephe
e impotens n ee Deus: g mephe e impotens ad n Incarnaoem eligenda.
27. Nunc
sic; d qui mephe e impotens ad n Incarnaoem, mephe e nessitatus ad In-
carnaoem: g Deus mephe impotens ad n Incarnaoem, qa nessitatus moralr.
Na. 2m: id, cuius oppositum e mephe impole, aut sa, aut illave, mephe e nessarium;
d stante illa nessitate morali, incarnao e id, cuius oppositum e mephe impole
aut sa, aut illave: g Incarnao eet mephe nessaria. Thas e Dracy fntg.
Obt oppositum Incarnaois eet n Incarnao sa, et illave n ee Deus; d hoc
e mephe impole: g. 3o: in Deo nulla eet potestas ad n Incarnaoem: g oi-
moda eet nessitas ad Incarnaoem. Coa e optima. Pbt ans: in Deo nulla
e potestas ad n ee Deus; d n eligens incarnaoem n eet Deus: g in Deo
nulla eet potestas Xa.

28 [illegible] sapientissimus P. Granado salvare
Dinam libertatem cum sua nessitate morali, gravem in nro argumento fallaciam latitare:
nam si actus nostri liberi (ait) praevisus a Dina scia exercendus n exer-
ceretur, illa scia eet falsa; talis aut actus potest n exerceri; et inde n potest
inferri, quod illa scia possit ee falsa. Sicut omissio actus liberi praecepti eet
frustrao Dinae praedefiois, et tn in nra potestate n inferri quod in nra pote-
state sit frustrao Dinae praedefiois. Insuper: ho iuxta Tridentinum e nessitatus
moralitr ad incidendum in aliquod veniale; ita ut si diu oa vita eet, n eet
ho; et hic potestas physica ad oia vitanda, quin liceat inferre, quod habeat
potestatem phicam ut n sit ho.

29. Sed ad 1m, et 2m e, quod nulla e potestas ad co-
iungenda cum Dina scia, aut praedefiione omibus actus praevisi, aut praedefiniti
unde n habemus potestatem sive ad fallendam Dinam sciam, sive ad Dinam prae-
defiom frustrandam; d solum ad utramqs impediendam. Deus autem nullam habet potestatem

ad impediendā Incarnaōē, aut ɔiungendā omnisiōē Incarnaōis cū suū ēē. Non bene igit illi cōē deducunt ex præmissis q. nos præmissis: cū sub hac tantū distiōē, et in hoc tantū ꝑ illas accipiamus. Bene autē sōē a nobis deducta q. tanti D. ſeq inferunt ex præmissis, quas absolute ipse ɔdit. Ad nesiogē hos ad veniatra nandū ē, tantū ēē, ut ho n ēet ho, si dū oīa vitaret: ea enī solū ē quidā disputaō ɔvemens ex imbecilite huma post lapsū, que quidā phice, metaphice loquendo ausezibilis ē.

5o. Oppari potest sēa nra ab inconvenienti sic: nā si Deus ē nessitatus ad optimū, frustra quis anxius erit de sua salute: aut enī eius salvaō ē optimū, aut suū ɔtradictoū, sive damnaō. Si 1: ex nessite D. eū salvabit; si 2: frustranea ē spes de salute ad cuius nāō Deus ē nessitatus: Sicut frustra Patriarchæ, et Prophetæ orassent ꝓ incarnaōe, et missione ꝓ mysiōē Spiritus Sti: nā Deus ea præstiturus erat ex optima ante nessite. Nec valet rere, preces valere ꝓ optimitāte electionis: nā preces solū tendunt in electioē optimi, et magis nobis ɔferenti; imo ad illū optimitatē Deus ante nessitatus ē, unde n illā imploramus; ꝑ boni nobis optimi collaōē petimus. Sect. 3a. Ab oppōis expedit doctrina tradita.

SECT. 3a

Ab oppōis expedit doctrina tradita.

51.

Op. 1 varia.

Scripturæ testia maxime ɔmendāt Dini erga nos dilectioē, quā Deus optima nobis vult; nec n Doctorū, et Pp. authorites, ut Doctoris Franciscoꝝ ꝓris epistola ad Episcopos Hispaniæ: credamus Deū oīa velle, quæ meliora sunt. Et Divi Basilij in Examezon columna 3a: fecit ut bonus, quod utile ē; ut sapiens quod pulcherrimū ē; et ut Pōa præditus quod maximū ē. Et D. Augi 3o de graa, et libero arbitrio cap. 5o: quidquid tibi vera raōe melius ocurrit, hoc scias fecisset Deū. Ad scripturæ testia respondet loqui de volte Dei ɔsequente ad suū volū nos creandi, et diligendi ad suū beatū, ad cuius ɔsecuōē nobis media parat volte quidē optima. Ad Pp. authorites rendū, eas accipiendas ēē de optimo in ordine ad fini præintentū; ad quē præintendendū nullatenus erat Deus nessitatus, ꝑ postquā

libere illud decrevit intendere, id facit per media magis conducentia ad illud consequendum.

52. Conf. 2°: qui amat aliquem propter eius bonitatem illi vult meliora: nam amare est velle bonum amato, et magis amare velle maius bonum; atqui Deus se ipsum propter suam summam bonitatem amat necessario, et perfectissime: ergo necessario sibi vult meliora, atque adeo Incarnationem prae non Incarnatione. = Declaratur: homo, quo magis amat Deum, eo meliora vult Deo: ergo cum Deus infinite se amet, et quidem necessario, sibi necessario vult meliora. = Fugam, et clarior ex his probant merito nostro necessitatem, et consequenter Divinae libertatis exitiant. Nec satisfacit Ptr. Trasus dicens, eam necessitatem convenire non ex indigentia, sed potius ex abundantia. Nam undecumque conveniat, quanto maior necessitas, tanto minor libertas: sic amor beatificus non est liber, ut conveniat ex abundantia summe satiativa visionis; nam saepe Beatitudo necessarius est, sive conveniat ex vehementi unica comprehensione, sive a suggestione unica.

53. Directe ad argumentum dicimus major: si ad amantis perfectionem sint meliora, concedo; si ita meliora non sint, nego majorem, et consequentiam minor, nego consequentiam. Amans tenetur velle amato ea, quae sint re vera amato meliora, hoc est, quibus amatus meliorari potest; cum autem Deus non possit meliorari aliquo extrinseco ab ipso eligibili; sed aeque bene se habeat cum illo, et sine illo: nam iuxta Jobum quid praestas Deo si iustus fueris? Inde est, quod infinite, et necessario se amans ea non debet necessario sibi velle. = Ad confirmationem consequenter ante in sensu explicando, nego consequentiam. Homo perfecte amans Deum, dicitur velle Deo meliora, quatenus vult quae sunt magis iuxta voluntatem Divinam, sint tamen, vel non sint optima. Ideo licet Incarnatio sit melior non Incarnatione, si illa a Deo non eligeretur, non recte eam vellet homo perfecte amans Deum. Ipse autem Deus perfectissime se amat, et sibi vult se ipsum, sive hoc, sive illud bonum extrinsecum amet, et decernat amandum.

54. Obj. 3: Deus amore sui necessario magis amat maius bonum, et recta voluntas magis inclinat ad eligendum, quod magis amat amore recto: ergo cum voluntas Dei rectissima sit, magis inclinat ad eligendum maius bonum, sive Incarnationem prae eius negatione; sed Deus huic voluntati suae rectissime nequit resistere, aut violentiam inferre: ergo necessario eligit, Incarnationem prae non Incarnatione. = Ecce iterum medium [illegible]. Directe, potest vel nam:

ja pars amno cum aliquibus non admittentibus illum amorem spontaneum necessarium in Deo, eo quod bonum quodlibet creatum sit admixtum imperfectione, et consequenter simul, et semel dignum, et non amari; 2º cum aliis, omisso entitate de volitione mere approbativa, et benevolentiae distinguenda est nostra sententia: nequit refrenare, sive, ideo, et hoc esset violentiam inferre; nave, non: quia cum Deus sit liberrimus, potest non eligere (quod est nave refrenare) eum id, quod magis approbat, magisque amat amore benevolentiae.

55. Ob. 4º: Deus est summe sapiens, cum tamen infinite necessario se amet, debet eligere, quod cedat in eius majorem gloriam, et laudabilitatem; sed id est optimum: ergo. = Resp. distinctione majoris: quod cedat in majorem gloriam, et laudabilitatem intrinsecam, et magnificentiam Dei in se, nego; gratificationem, exercitam, et quoad nos, non majorem, et minorem in ordine suo cum consequentia. Deus ab aeterno fuit sine optimo quoque creato summe gloriosus, et laudabilis: unde ex electione alicuius optimi denuo laudabilis solum exercite, quae quidem laus dicitur gratificativa, ad quam certe non teneremur, si optimum nobis non elegisset Deus; sed neque ista gratificatione opus est ipsi, neque simpliciter laudabilis a nobis desineret esse, etiam si optimum nobis non elegisset, quia ea est ratio creaturae, ut quantum potest obsequiis, et tantis propter beneficia, quae propter se ipsum reddat Creatori. Sect. 2ª. Gravis quaedam difficultas cum reliquis opponitur.

SECT. 2ª.

Gravis quaedam difficultas cum reliquis opponitur.

56. Ob. 5º: Deus eligendo minus bonum, et honestum, sit non incarnatione quia Incarnatione esset in se minus bonus, cum tamen sit optimus: ergo necessario debet eligere Incarnationem utpote optimum. Antecedens patet: nam cum bonitas, et honestas electionis ceteris paribus crescat, vel decrescat ex majore, vel minore bonitate, et honestate objecti, Incarnatioque sit longe melior, et honestior non Incarnatione electio huius prae illa esset minus boni, et honesta, uti... vero et Deus ita eligendo. quod si ponatur utraque electio aeque honesta, non videtur Deus quidem minus dignus propter electionem Incarnationis potius, quam non Incarnationis; cum tamen a Scriptura maxime commendetur Deus de tanti mysterii dispensatione: Haec est in praesenti disputatione difficultas praecipua

cuius solu[ti]o[n]e[m] dabimus, n[on] resolu[ti]o[n]e[m]; illa[m], ne eam relinquamus inexpeditam; n[on] h[anc], ne plus æquo in alienam segetem, m[ag]is s[ed] de vol[unta]te Dei solum mittamus.

57 Resp[ondent]

itaq[ue] P.P.[es] Herice, Arriaga, Ripalda, et Bernal apud Ribadeneira disp. 22 de vol[unta]te, negando an[tecedens], et sequellam probaris: q[ui]a Deus, inquiunt, utpote liberrimus post exercitio magis [vel] minus honesto libertatis exercitiis, quin tamen in se minus bonus, aut honestius inde sit. Resp[ondet] Theodorus Smising tomo [2] tract. 3 disp. [1] et alij, quos citat Alderete, negando suppo[siti]o[ne]m arg[umen]ti: quod quidem procedit de bonitate morali: n[on] en[im] agnoscunt in Deo virtutes morales, quibus sit moralis, sit magis [vel] minus laudabilis, s[ed] solum quibus laudabilis sit pure physice, ut laudatur q[ui]a sapiens, potens, et[c]. sanus. Et ita solum lau[dabilis] q[ui]a ponunt Dei in suis electionibus liberis Patres Alderete, et Franciscus Granado, agnoscentes nihilominus morales virtutes in Deo. P. Lugo, Alderete, et alij addunt dari is de ma[ter]iis obiectiva, et extrinsecis; negantq[ue] intrinseca, et subiectiva; hanc q[ue] enim dicunt esse ipsam sanctitatem Dei, ratione cuius suæ electiones sunt intrinsece, et subiective æquales.

58\. P.P.[es] Vazquez,

Ortega, et alij negant an[tecedens], et ad probat[io]nem dicunt sufficere ad maiorem [vel] minorem laudabilitatem moralem libertatis ad extrema æque quasi, et [aliqua], et solo numero distincta. P. Thyrsus hic disp. [5] sect. 3a cum P. Antonio Perez, ipse citat, negat suppo[siti]o[ne]m, suppositis tribus: ait siquidem omnes Dei electiones esse omnino æquales, quippe quæ habent pro obiecto finali Deum, et eumdem pro mediali: Deus enim, et se ipsum amat, et vult velle, quod vult, vult nolle, quod n[on] vult: unde nulla penitus in sui ullo emendatur ab obiecto externo, quod vult, aut n[on] vult eligere. Denique P.P.[es] Quiros disp. 22 de vol[unta]te sect. 3a, Thyrsus hic disp. 2a sect. 3a et Gutierrez disp. [1]a cap. 3o citans R.R.[es] [illegible] Complutenses, et Thyrsianos, ponunt electiones Dei æquales, omnesque summe honestas; dissiles tamen in specifica ratione virtutis, unde negant eo[rum] arg[umen]ti: q[ui]a et electio Incarnationis e[st] optima iuxta virtutem misericordiæ, et electio n[on] Incarnationis iuxta iustitiæ virtutem. Hæc videtur clarior omnium solutio, elige tamen, quam malueris.

59\. Disp. 6o. Divina vol[unta]s, ne agat contra dictamen rationis summe rectæ, proferat debet divino intellectui; s[ed] Divinus intellectus rectitudine dictat, quod melius e[st],

q. Dina voltas nessão illud debet eligere. = Ostat: inctu Dino n. apbante maly nequit Dina voltas velle maly: q. inctu Dino minus apbante minus bony, nequit Dina voltas velle minus bony: sicut enim velle maly est maly, ita velle minus bony est minus bony. = Liber dare tony sibi, aogi, qm su, qui ig exo: iuxta dictamen Dini inctus, illud optimum est, quod Dina velit voltas: q. hec iuxta dicta anne proime lapso n. dirigit tamq. lege dino dictamine. Hinc aute illa ostat velit quicquid velit: q. id semper melius est. Ad ostraõg datã ante, no cog, et pbaõg. Disparitas est: quod Deus neq. maly, neq. volioq mali potest velle; potest tamen et minus bony, et voliog minus boni, minus, imaug, su explato: q. ea volio semper optima est, optimi sit volio, necne.

6o

Op. 2o ex P. Tyrso:

in Deo n. possunt dari inclaões stariy; d. Deus rade summe bonitas inclinat in coraõg sui: q. ea est inclão, que Dey nessitat ad se corandy. Pbt mar. tt: q. due inclaões starie n. possunt vistty idensari int. se. 2o: quia maiestas Dina n. potest inctare in id, quod n. est ipsi bony; d. maiesti Dine n. est bony n. corari, q. ipsi n. est bony n. ogci n. adorari: q. Deo disguendo mari: n. possunt dari inclaões stariy poive, d. o; navè no mari, et sta mire no coy, ad 1g pbaog mario nanda est suppro: ergo vero, sit misericordia, et iustia dicunt nave stariy q. sunt ad exercitia stratia; sic bonitas, et libtas, si dominii, 2 et erga [illegible] actus, soly nave possunt dici stra, quatenus illa inclat in sui coraõg, ad quã ista n. inclat. Hinc tn (et ad 2g pbaug iet)

6t

Non sequit, quod Dina libtas inclet in id, quod est minus sibi bony: q. et n. corari bony n. sit ad oseq. misericordie; optimy tn est ad oseq. iustie, et ad indepen. libertatis volne. Neutry itag, sive corari, sive n. corari Deo est [illegible] bony, ut supra sepius diximus. Pro alys solvendy nota tt in Deo n. esse pfecte inclaõg ad se corandy, quod pertinet ad misericog, d. etig ad n. se corandy, quod ad iustig spectat, l. 1g illg inclaõg etig sine 2a, n. sufficere ad nessitg moraliter, 2o: qd tt Deus dicat coactus punire peccatorg, eo tn n. ob rigorosa coactio, hanc siquidz Deus pati nequit, d. soly iustissima indignaõ, quod peccy. Si aute hoc desit, et Deus inde dicat n. posse punire, hec impoa erit

mestha, utpote ad exercitiū Deo indecens, de quo ñ nihil in sect. seqti. Sect.
5ª: De eadē nessitē iuxta quasdā suppones

SECT. 5ª

De eadē nessite iuxta quasdā supones.

62 1ª ?clo: Deus ñ fuit nessitatus ad Incarnandū ex supone orbis cōditi. Dogma ē apud Theos cōa Raimundū Lulliū, et pbr 1º: q. iuxta Scriñ, et PP. Incarnao ē ex supone mundi cōditi maxima ē graa mundo facta; ꝯ graa ñ ē ex nessite: g. 2º: Deus ut orbis cōditor tantū nessitat ad annuendū exigētis rerū natiū, quibus orbis cōstat; ꝯ nulla ē exigēa in rebus nalibus ad opus supnale, et multo minus ad supnalissimū ut ē Incarnaão: g. = Dices ex Lullio: Deus qª perfectissimus artifex nessrão debuit perfectissime cōdere mundū; ꝯ ita ñ decet sine Incarnaãe: g. = Distinguo maiorē sic: perfectissime ex parte mi cōdendi, cōdo; ex parte rei cōdite, no maiorē. Vel sic: perfectissime perfcōe nali, et debita mundo iuxta idē; quā Deus illi de facto cōdidit, cōdo; perfcōe gratuita, et indebita, no maiorē, et cōa minorē in hoc su, no coa.

63. 2ª ?clo: Deus ñ fuit nessitatus ad Incarnaoē etiā ex supone elevandi naā rālē ad ordinē supnalē. Cōis ē Theologorū, a quibus tamen recedunt PP. Antonius Perez, Sparza Tyrsus, et Aranda. Pbr 1º: qª ñ ē cur Deo neget potestas ad elevandū naā ad talē ordinē, etiāsi Incarnaoē ñ decrevisset. 2º: sicut dona supnalia cōa excedunt naā; ita Incarnaãis donū reliqua dona supnalia; ꝯ pp illū excessū Deus ñ nessitat ad bona illa nae danda: et pp illū ñ tenebit ad dandū Incarnaãis donū, etiāsi reliqua largiat. 3º: q. iuxta ptes desente pecco Adami decreret Incarnaoē, et tn posset Adamus a Deo cōservari in ordine supnali. 4º qª bona graē sunt pp filiaoē adoptivā, donū qf Incarnaãis pp nali; ex quo autē Deus cōferat nae filiaoē adoptivā videt teneri ad cōferendū nalē.

64. Nec, ut intendit P. Antonius Perez ordo supnalis tunc rēt mutilus, et imperfectus, tamquā corpus sine capite, qª Deus tamquā ens supnalissimū

semper eet. supens caput ordinis supralis. = Dices 2a ex P. Spar-
sa 1: quo perfecti e effectus, eo perfeciorem exigit causam: g dona supralia
adeo perfecta inter entia creata exigunt Xpm tamquam causam per-
fectissimam. 2o: habitus supzales habilitant ad imitandos mores
Dinos: g exigunt explar, quod sit Deus ho. 3o: graa simul, et in-
divisibiliter nos facit heredes Dei, et coheredes Xpti; d 4o ex naa sua
facit: g et 2m. 4o: poa et habitus connectione cum suo obto Dnali; d ob-
jectum Dnale habituum supralium e Xptus: g. 5o: in Scriptura spaat Xp-
tus ad iustos tamquam caput ad membra, fons ad rivos, et vitis ad
palmites; d ea inter se connectunt: g

65. Ad 1m no cog: qa causa, quae illa dona e-
exigunt, e unica et haec e Deus ipse; n autem exigunt meritorum, cum per-
fectissima essent, etiam si n offerrent in praemium meritorum Xpti. Ad
2m no etiam cog: nam supens explar eet Deus supens ppais, et hones-
tas ipsa virtutum. Ad 3m distinguo maiorem: graa simul, et indivisibiliter nos
facit heredes Dei, et coheredes Xpti cdroriae, et ex suppoe, quod ex-
tat Xptus, cdo; absolute no mdaq, et csa mire cog. Graa nos facit
coheredes Xpti tantum ex suppoe sicut nos facit coheredes B. Virginis,
et iustorum omnium. Ad 4m cdo maiorem de obto sali motivo, et de ipso no mi-
norem: qa Xptus e sicut reliqua misteria obtum maale tantum habitus, et poa
supralis. Ad 5m cdo maiorem de iis, quae de facto, no autem de eo, quod de po-
tentia.

66. 3a octo: neque ex suppoe humani lapsus necessarius fuit Deus ad incar-
nandum. Est etiam cois, et pbr 1: qa iuxta Phm magna fuit charitas
mori pro peccatoribus, et misericordia magna nos salvos facere per Xptum; Charitas
autem, et misericordia n e necessitas. 2o: qa eodem iure, quo Deus Angelo n pepercit,
d punivit; ita et hoi potuit n parcere: d punire; atqui cum iure ad pu-
niendum n stat necessitas ad parcendum: g. 3o: qa lapsus noster potius e motivum
retrahens, quam alliciens ad beneficium maximum, quale e Incarnatio. = Dices
iuxta Anselmum, et alios PP. indecens, indecorum, et indignum e Dina bonitate
relinquere nos in pecco. Et rave etiam: nam pro uno unius peccati oes hoes pu-
nire. quoddam videtur crudelitatis quod opponitur volti: qua Deus vult oes sal-
vos fieri. Ret Stos loqui exagerative, et de indecentia mere nativa. Ad rao

ff nunc dicendū, quod Sap. 12 het: quis tibi imputabit si perierint Natio-
es, quas tu fecisti?

67. 4a dico: neq ex suppone voltis reparandi gus humanū necessitat Deus ad incarnandū. Exora e Stozy SS. Athan. serm. 3o contra nos, poterit Deus sine ullo Xpti adventu solvere maledictas; Augi. de agone Xpiano cap. 11: stulti sunt, qui dicunt n poterat aliq Sapia Dei liberare hoc nisi susciperet hoc. Hugonis Victorini de sacramentis cap. 10: veracis asserimus, quod redemptos genus humi alio mo Deus efficere potuisset si voluisset; et D. Thom 3a p. q. 1. 1a art. 2o: Deus per sua omnipotente virtute poterat huma nat multis alys mo reparare. Hoc autem erat vel pure, exce condonando peccatum, vel grat liberat omo impertiendo, sicut gratis donavit filium, vel offerendo auxilia, quibus aliquale satisfaco redderet ho, eamq acceptando cedens iuri suo de ulteriori satisfacione.

68. 5a dico: ex nulla suppone agenti dista a decreto Dei libero necessitat Deus ad Incarnaos, sive aliqd quodcumque externum. Cons. e 2a p. Herrera, probasiq a nulla suppoio agens minuit, aut debilitat pot Dei aeque liberē, et aeque facile ad utrumlibet: g nec ad unum necessitat. = Dices ex citato D. aliqua sunt, que nos reddunt certos moraliter de eo, quod Deus aliquid faciet, ut idest erre postulet Beata Virgo; illa autem certum morali correre debet tamquam fundamentum moralis necessitas ex pte Dei. Sed no assumptum: nam moralis nra certitudo talis e per propos, que apprehendimus ut futuras illa, et sui effectum; at vero necessitas moralis ad unum oritur ex difficultate, aut indecentia ad oppositum ponendum. 1a nullatenus e in Deo; si autem 2a contingeret, necessitas eet mentia cum ad indecens nulla omo habeat Deus pot. Disp. 3a. De necessitate Incarnationis ad satisfacionem pecci. Sect. 1a. An pura creatura sufficiens sit satisfacere de condigno pro lethali.

DISP. 3a.

De necessitate Incarnationis ad satisfacionem pecci.

SECT. 1a

An pura creatura sufficiens sit satisfacere de condigno pro lethali.

62. Supponendum 1º disputari non procedere de peccato philosophico, quod per Alexandrum 8º damnatum ab scholis debet expulsare; sed de theologico. 2º satisfactionem condignam, et perfectam esse, quae adaequat totam peccati malitiam, et offensae gravitatem; congruam vero, et imperfectam, quae non adaequat, tamen habet aliquam proportionem ad aliqualem satisfactionem ratione operis elevantis, quo solummodo post peccatum satisfieri quomodolibet. 3º solutionem satisfactoriam debere esse voluntariam: quia poena, quam quis involuntarie ferret, non diceret satisfactio; sed satispassio. 4º satisfactionem pro peccato in actu 1º dicere valorem intrinsecum actus voluntarii honesti, et supernaturalis; in actu vero 2º addere acceptationem Dei. 5º satisfactionem ad restitutionem, et meritum adjicere; ad restitutionem: quia ista non debet respicere personam, sicut satisfactio; ad meritum: quia hoc ex se non supponit offensam, sicut satisfactio supponit.

30. His ita distinctis extent graviter Scotus in 3º dist. 20. dicens, Adamum potuisse satisfacere pro suo peccato, si eliceret actum perfectae dilectionis maxi conatu liberi arbitrii eo, quo peccavit; et hominem, qui sciperet sine peccato, si ornaret gratia summa, cuius capax est posse satisfacere pro peccato alieno. Sole suo sua sidera norunt, Doctorem suum Scholae sequuntur; necnon Caramuelis q. ost. 1ª art. 2º, Sotus, Paludanus, Rada, aliique apud Rdum Amicum disp. 5ª sect. 1ª; ex nostris autem Ortega disp. 3ª quaest. 3ª certamine 1º, Turrius tomo 3º disp. 12 sect. 1ª, et 6ª. Le Coninc docens, posse ita creaturam satisfacere, si ornata sit gratia infinita; alii autem, B. Virginem potuisse, si dignitas matris cum P. Rifalda admittat, ratione sanctificans, et infinita moralis cum Pe Cardenas in suo gemino sydere; pro denique Vazquez disp. 2ª, Theracius, et Gaspar Hurtado, quamtum posse semel, sat remio debiti carendi auxilio supernaturali. Nave absolute sint Thomistica, et Jesuitica Schola cum suis ducibus Angelico 3ª p. quaest. 1ª art. 2º, et Lugo disp. 4ª sect. 2ª

31. Cum iis nostra sit ratio: pura creatura non potest satisfacere de condigno pro lethali sive proprio, sive alieno, et consequenter ad eiusmodi satisfactionem necessaria fuit Incarnatio. Est authoritate ig Adrianus
„ Papa in epist. ad Episcopos Hispaniae: quomodo inquit, per ea ipsius gratia nos
„ sumus adoptati, si ipse cum eo natus in adoptionis gratia fuit? Sic contra Felicem, et Elipandum ex eo quod iuxta Augustini authoritatem, circa quam

ibi dicerit per Xpti grām fuerimus adoptati, arguit, quod ipse n̄ filius
ē adoptivus, seu purus hō. Concilium vero Francofurtense silva dicens in
sacro sillabo decidit, quod posse salvare vitam purā hōis n̄ erat, et quod
hō purus salvare n̄ poterat. Hec ppp P. Bernal disp. 3ª sect. 2ª
sed nrā texta apellat, certe, eq certifiant, et annulo obsignant Pres tū Grae-
ci, tū Latini.

32 D. Basilius illud psalmi 28: frat n̄ redimit, redimet hō
sic explat: n̄ hō nudus, ſ hō Deus Jesus Xptus: qª nullus alius po-
terat condignum aferre pretium. Nacienus orate 2ª de pace: indigeba-
mus, ut Deus carnem asumeret, et mortem subiret ut viveremus. Ciri-
„lus Alexandrinus in Concilio Ephesino 4. 6. cap. 2º: quomodo vul-
„garis hōis, nobisque silis sanguis orbis pretium exequare potuit? Au-
„gus in Enchiridione cap. 108: neque per ipsum liberaremur mediatorem
„Dei, et hom. Xptum Jesum, nisi eet Deus = Ambrosius in cap. 9m ad He-
„breos: tantum fuit peccatum nrm ut salvari n̄ potuissemus, nisi Uni-
„genitus Filius Dei pro nobis moreret. Leo Papa serm. de Na-
tivitate: si n̄ eet Deus n̄ aferret remedium. Similiter Fulgentius, Damascenus,
Hieronimus, et cum ipsis D. Thomas.

33. Bene Pª Thazin [illegible] rāoe tot, tantorumque
PPm testoa suficere, notavit iuxta Prosperi efatum de vocatione gen-
„tium lib. et cap. 2º. Ibi: magna ē fortitudo ofensionis, cui ad sequendam
„veritatem authoritas sufficit, etiā latente rāoe. Latet quidem, adeoque latet
in presenti ut in illā efodienda anxie insudemus impensissime laborent
Theol, sed quisque indaginem pertentans. Quapropter n̄ nisi per distas sec-
tioes distas adeo simul et distantes [illegible] viam fas ē investigare, et
percurrere. Sed prius adversariorum solutiones enervemus, eaque donemus
corum arca. Rent itaque Schos cum Magistro in 3 dist. 2ª quest. 5ª,
Pres loqui in suppe pignis spiridem, qua Deus decrevit nullius sa-
tisfaoem condignam, nisi Xpti, admitere.

34. Sed 2ª sing iuxta P. ideo Deus
decrevit acceptare satisfaoem Xpti, qª condignā decrevit, sibi exhi-
beri; [illegible] qª [illegible] nisi Xpti condigna ee poterat. 2º: ideo praeciperes sati-
[illegible] a P. condigna, qª ē hōis Dei; ſ nulla eet [illegible] illas;

alterius hois n Dei satisfao posset ee condigna: g. 3º. iuxta solu-
tionem liberaremur condigne per Xpum; etiam si Xptus n eet Deus; d iuxta
Aug. per Xpum n liberaremur nisi eet Deus: g solus adversat
Aug. 4º. iuxta Fulgen. nullatenus huma naa ad auferend pe-
ccm. sufficiens, et idonea fieret sine unione Verbi Dei; d iuxta solucem
sine illa ullatenus fieret tr per acceptaoe Dei: g Fulgen. contradicit
soluo. 5º. Sti Ptres n excludunt a condignite satisfaois, quam exhiberet
ho assumptus ab alia persona; d ea excluderent si loquerent de prin-
ci tantummodo pvidea: g absolute de oi pvidea loquunt.

25. Theat g Ptres sta-
tuere satisfaoes Xpti condigna ex eo quod sit hois Dei, indepenr ab
acceptaoe, et eod sic ea nare condigna; si sit puri hois. Explar et
urget: iuxta cos Theoriy seq independ. ab acceptaoe meritoa satisfao
condigna, et equalis e a ipra inca. Stant id Schos. Sed c ipsos mo e
neg si condignitas, et equalitas proveniat ab acceptaoe: g satisfao cu-
iuscumq hois etia in pecco scepti, et quocumq gradu gratie potesit
per acceptaoe reddi condigna, et equalis; atq adeo l arbitraa e Scoti
discretio inter hoe sine pecco opty, summaq graa ornaty, et opty in
pecco, taliq sine graa in ordine ad satisfaciendy; l deveniendy e
ad equalit, et condignit satisfaois Xpti indepenz a decreo prinito
pvideo, quo re ipsa, et in actu Do acceptat. Sect. 2a. Arga c
navg nrg scty.

SECT. 2a

Arga c navaz nraz scty.

26 Arg 1º ex Scoo: poterit Deus puri hoe ipsy constuere caput
morale caeteroy in ordine ad satisfaciendy, et ad hunc fine illi tribuere
maximg graq, eiusq operibus ex ipso pmittere redemptioe illa acceptan-
do in remiss pecci pmissa; d illa Dina acceptao tribueret operibus condig-
nitg, et equalitg: g. Ptr mi: q valor meritt tantus e, quantus accep-
tat a Deo: ng per Ding acceptaoe constuit in raoe meriti, et valen-
tis ad premit, sicuti quo tamqua pretty ff merce acceptat: Probatur ex
Ponto: quando rex principis eadz quantitas argenti accipit novy va-

lor, hic a volre principio auget: ḡ filii valor meriti a volre Dei.=
Q^a argu, ē l: quod filii poset acceptare satisfao: hois in pecco opti, et quocumq; gradu graq ornati, quod ē c. ipsy ꝫchoy. 2° infert ex tali doctrina, et quod Deus n̄ premiet supra odigny, et quod nully sit meriy ogruy, quod ē c^a oēs.

37 Directe respondo miq argu: cy pbace: nq Dina acceptao filiy ē odio aut caritas qua meriy actu influit moralit in premiy; n̄ vero auget valoz incy meriti. Et ideo ut ad roz premiy accepter meriy ogruy, et odigny, illud semper ogruy ē ppz inequalitz incq, et hoc odigny ppz incq equalitz cy premio.= Ad oprarz datā ante, nō coq. Disparitas ē, quod totus valor monete ut talis, sive ut unitus ꝑ hmo commercio ē a volre principis; ideoq si ꝑ argento vitiy lege statueret ad commerciy, eiusd abs dubio eet valoris. Non ita meriy Theocy cuius utilitas osit in raoe obsequiy ad bony Dei, tametsi exciy; ad qq sane finq odigny ex suis incis magis ppoaty ē, qq ogruy, nimiy q^a equale odigny, et ogruy inequale.

38 Arg. 2°: qui tanty reddit, quanty abstulit, ad equalitz satisfacit; d purus ho per dilectioq Dei super oia tanty reddit, quanty abstulit per peccy: ḡ. Pbr mia ab Scoo supponente malia pecci omiou ostere in privavo: ho per peccy abstulit sibi tamqq subito, et Deo tamqq pni rectiuy debita ex precepto; d per dilectioq reddit et sibi, et Deo eiusmi rectiuy: ḡ.= Ad argu distinguo maiq: qui tanty reddit acte eque placente, ac oppoy displicuit, odo; acte n̄ eque placente, subdistinguo: in spee lucri, odo; in spee honoris, nomaiq. Vel aliq: qui reddit, quanty abstulit, et quanty mali intulit, ad equalitz satisfacit, odo; qui reddit præcise quanty abstulit nomaiq; et silit accepta mie cy tota eius spān, no coq. Utraq aute distio simil, et semel explat, et aplat.

39 Igit: omisso, quod perfecta dilectio Deo reddat, et creare, quanty abstulit, adhuc n̄ satisfacit ad equalitz. Rao: nq peccy ē anteponere Deo creaturas, et dilectio creaturis Dey; oia aute recte raoi ostat hoc magis displicere Deo, qq illud placet; illud quid levissimy ēe in raoe obsequiy, et honoraois, hoc vero gravissimy quid, et enormissimy in raoe otemptus, et vilipendiy. Et hoc quidez ē maly, quod creatura intulit

Deo per peccy, quodq per dilectioz n reddit. Nota q instãa quadam solvenda; Dey nolle omissioq dilectiois, eqq prohibere, et velle, precipereq dilectioz ipsq ee ros in linea quasi toa, qua nolio unius dicit volio alterius ɔtradictoi; n tn in linea morali: q exma n sunt eque ɔstimabilia; alias pura omio justi to amabilis eet Deo, qug odibile e justy: plus itaq displet Deus in omioe dilectiois, qug in dilectioe placet.

80. Arg. 3° ex Vasquensibus: qui facit quanty pot, facit quanty debet; d ho per ɔtrioq facit quanty pot: q et quanty debet, ɔsquentq ɔdigne satisfacit. = Suponit argy ɔtrio ee pq sa satisfante. Hoc omisso, disquo maiq: qui facit quanty pot facere, et pari facit quanty debet, ɔdo; qui facit quanty pot precise facere, no maiq, et permissa mire in 2° sui, coq no ppq sequelq. Debity per peccy aliud e activy, et hoc solvit creara per actu perfecoz, quo potest: dato autq, quod id prestet per ɔtrioq adhuc n satisfacit quanty debet absolute: q insolumet debity aliud sit pavy, quod e debity sustinendi indignadq Dei ofensi: hoc enj n solvet, nisi actu eque placente Deo ac peccy displicuit. Igit: qui reddit graas, quantas pot, quamvis n reddat equates, satisfacit debito gratitudinis, q hoc e mere activy; at debity ex ofensa e simul activy, et pavy.

81. Arg. 4°: qui Deo restituit toty, quod debet, adeqate satisfacit: d ho per ɔtrioq Deo restituit toty, quod debet: q. Pbr mia qui Deo restituit toty, quod pot, restituit toty quod debet, d ho per ɔtrioq restituit summy quod pot: q et quod debet. = Argy pbat, hoq posse satisfacere per dilectioq pure natq absq ullo auxilio, siquidq restituit summy, quod pot absq illo. Disquo maiq: qui Deo restituit toty, quod debet obtive, ɔdo; subtive, no maiq, et ɔa mire in 2° sui, nataq in 1°, no absolute coq. Tota solutio accipienda e pbao. Explo realisat: si pauo plo debeat 100, et n heat nisi duo, illaq reddat pto, restituit toty quod debet subtive, q dat summy quod pot, et sic satisfacit suo obligadi; n vero toty, quod debet obtive, q obtivo debito n satisfacit, nec ius creditoris extinguit. Sic creara in ordine ad ius Dei obtivy.

82. Arg. 5° instando solvitur: quia facit quantum satis est ut offensus rationabiliter deponat odium, satisfacit ad aequalitatem; sed hoc facit, qui ponit contritionem: nam hac mediante extinguitur offensa, et titulus ad odium: ergo. = Distinguo majorem: qui facit actum aequivalentem, et quantove aequalitatem, concedo; non aequivalentem, sed aequalem, nego majorem, et distincta minori, similiter nego consequentiam [illegible]. Contritio mediante extinguitur odium quatenus loco poenae infinitae [illegible] et titulus ad odium; non vero moraliter ex eo quod sit aequalis offensioni [illegible] ut dicta num. 39. Unde notabis ad arg. 5. Instantiam solvendam, injuria Dei non satisfieri per hoc, quod utcumque auferat offensam per contritionem: nam hoc fieri potest per remissionem, auferet [illegible] offensam titulo insufficienti; sed satisfieri per hoc, quod sit aequalis offensio in linea morali: sicut constat ex [illegible]. Satisfactio est recompensatio aequans injuriam.

83. Arg. 6°. Deus potest creare [illegible] qui ab aeterno in aeternum eliceret actum charitatis; sed hic posset satisfacere ad aequalitatem, quia obsequium esset infinitum: ergo. Sic arguit [illegible] in Angelo [illegible] infinita. = Sed recurrendo majorem: infinitas enim illa durationis non sufficeret ad aequalitatem satisfactionis, nec infinitas illius gratiae; sed ultra requiritur infinitas personae satisfacientis. = Instabis demum cum P. [illegible]: potest Deus committere creaturae, quod eliciat actum charitatis nomine Dei; sed hic esset condigna satisfactio: ergo. Probatur minor: quia ejus aestimabilitas esset a persona Dei, cujus nomine fieret; sicut in satisfactione Legati nomine Regis. = Recurrendo majorem: quia non intelligitur, quomodo Deus sibi eamdem rationem sit offensus, et sibi possit satisfacere: unde nomine Dei non nisi Deus sub ratione distincta potest satisfacere Deo. Id non accidit in exemplo. Praeterquamquod, si Rex Regi personaliter offenderet, [illegible] satisfaceret si mitteret legatum, qui nomine [illegible] [illegible]. Sect. 3.ª An ideo creatura non possit satisfacere de condigno pro lethali, quia hoc sit simpliciter infinitum?

SECT. 3.ª

An ideo creatura non possit satisfacere de condigno pro lethali, quia hoc sit simpliciter infinitum?

84. Facili negotio expediret difficultas, si res ita esset: nam pro infinita offensa, infinito obsequio non

posse sanctiferi, mihi perspicuum est: tametsi nonnullis id non adeo sit appertum. Ad resolutionem itaque praelibandum 1°, infinitum in ratione offensae simpliciter, et absolute tale esse quod inexcedibile esset ab omnibus lethalibus, non solum existentibus, sed etiam possibilibus, nec divisim solum, sed etiam collective eo, quod tantum valeat in esse offensae, quantum sunt illa, et omnia; respective autem, et secundum quid infinitum esse, quod in ratione gravis offensae Dei excederet infinitas offensas veniales; nec non infinitas offensas graves creatas, et etiam infinita obsequia pure creare syncathegorematice possibilia. Praelibandum 2°, triplicem in lethali esse gravitatem, nimirum malitiae, offensae, et demeriti; quemadmodum in actu meritorio triplex est gravitas, scilicet honestatis moralis, obsequii, et meriti.

85. Ratio malitiae in peccato desumitur ex objecto pravo; sicut ratio honestatis in actu meritorio ex objecto honesto, quod respicit. Ratio offensae in peccato est a persona, quasi persona simpliciter conferente in esse offensivi, et contemptivi Dei, sicut obsequii in actu meritorio a gratia tamquam forma illum valorante. Ratio denique demeriti in peccato stat in eius reatu ad poenam; sicut meriti in actu meritorio consistit in eius dignitate ad praemium. Duo inde consequuntur: 1°, lethale non posse dici simpliciter infinitum in ratione malitiae, cum illa quodvis sit excedibile saltem quoad circumstantias intrinsecas, durationis, et advertentiae, a quibus actiones malitiam moralem mutuant; 2°, lethale esse absque dubio respective, et secundum quid infinitum iuxta huius infiniti explicationem datam. Verum ratione eadem posset homo dici infinitus in perfectione, cum in illa excedat infinitas creaturas inferiores possibiles.

86. Unde tituli quaestio est, num in ratione offensae, et demeriti lethale sit infinitum simpliciter: Affirmative sentiunt ex Thomistis Albertus, Caietanus, Capreolus, Cornejo, Alvarez, Medina, Araujo, Godoi disp. 1a de Incarnatione et Gonetus disp. 2a. Ex recentioribus Lessius, Hurtado, Coninc, Tamnerus, Bernal, et alii de retro. Negative autem sentit Schola nostra cum suo Subtili et fere omnes Scotistae cum Scoto disp. 2a, et Arcuino disp. 2a nec non Augustiniani cum fundatissimo Egidio iuxta PP. Gutierrez hic disp. 10. cap. 2°. Et hanc eandem sententiam appellat Cabrera Theologorum communem, sibi propriam, et suae Scholae Doctoris. Quapropter mentem D. Thomae in hoc puncto disquirere, operae pretium erit, quam 1° a parte illam dabimus expiciatam. Nostra sit conclusio: lethale non est simpliciter infinitum in ratione offensae, et consequenter ex hoc capite nec sibi bene impo-

lis satisfao creare ꝑ ꝓ?o, nec ad eg nessaa Incarnao. 35

87. Obt 1º: ing letha-
lia dat inequaltas in rade ofense: ḡ lethale n̄ e in rade ofense ꝓlix in-
finy. Coa e optima iuxta seqnlg Angli Proprtans 1ª 2ª quest 87 art.
4º: infiny infito maius ee n̄ pest, ea rade, qud infiny e. Ans prb 1º ex
Hieremia Trenory 4º: maa effecta e iniquitas populi mei, pecco So-
domory. Et ex Joanne 19. quer me tradidit tibi maius peccy het. Vbi
nomine iniquitis, et pecci n̄ nisi rao ofense pest intelligi, cy n̄ nisi de
„ ofensa Deus iqueratur. 2º ex illo Mat. 12: qui dixerit verby ? filiy
„ hois remitet ei; qui aut dixerit ? Spiritu Sty n̄ remitet ei, neq
„ in hoc seculo, neq in futro. Vbi Xptus iuxta Athanas, Basiy, Am-
broy, et Hiery apud Maldonado declarat, pecca alia ee magis, alia
minus remissibilia, quale e odiy Dei, de quo D. Thos 2ª 2ª, quest. 34
art. 2º: odiy Dei, quod e speale peccy in Spiritu Sty, e pessimy pecca
hois.

88. Nunc sic: ? maritas, et minitas, qua irremissibilia sunt pecca e eo-
ry inequaltas in rade ofense: e ery maa, ? mia vis ꝓvocava ire Dei
quea ofensi: ḡ. = Obt 3º ids ans ex D. Anglco: ng cy quest. 73 deve-
rare art. ?º, statuat raog ofense in pecco ee raog ?temptus Dei ut di-
cunt ? ipsi Thos, in eadg rade ?temptus fatet pecca alia alijs ma-
„ iora, dy in 2º dist. 2ª quest 8ª art 3º vra docet: illa pecca, que in ac-
„ tu ?temptus ?stant, sunt graviora illis in quibus n̄ e ?temptus nisi
„ ex ?quenti, et interpretatius. Et quest 2ª de malo art. 9 ad 14:
„ ne? ?hebet, quod per unu peccy magis ?temnat Deus, qua ꝑ aliud.
Crit 4: ex eadg Anglco Tutro 2ª 2ª quest. 12 art 3º: oe peccy ?sistit
in aversioe a Deo. ln raog ofense. ln mo magis, et minus in eadg rade
„ iuxta ipsy D. Thog: unde tanto peccy e maius, quanto per ipsy magis a
„ Deo separat peccans.

89. Sed pressius, et expressius citata quest. 2ª de malo
art. 9º ad 8ª, ubi Stus D. obijcit sibi rag ?tendens, oia pecca ee equalia,
„ q? infita, sub hac fra: infiny n̄ e maius infito; ? quodlbt lethale peccy e in-
„ finy ? e ? bony infiny: ? uny peccy lethale n̄ e maius alio; et ret rando
mirr sic: ad 8ª dicendy, quod a bono infito aliquis avertit actu finito

86 vet ideo peccm offensa infinitum est, quia habeat aliquam habitudinem ad bonum infinitum. Nec valet dicere, hoc intelligi de ratione malitiae: nam S. D. loquitur de aversione, et contemptu Dei, in quo ipse ponit rationem offensae. Quod ibidem probat dicens sibi sic
" abjicit: quando maior est, qui offenditur, tanto peccatum est gravius; sed in omni peccato unus,
" et ipse est, qui contemnitur, scilicet Deus: ergo omnia peccata erunt aequalia; et sic respondet: dicen-
" dum, quod quantitas contemptus non solum mensuratur ex parte eius, qui offendit
" sed etiam ex parte actus, quo quis contemnit, qui potest esse inferior, vel inferior.

90. Tribuunt utique D. Thomas lethali infinitum, sed cum limitatione: nam in 3. dist. 1. art. 3. ad 5.
" sic ait: quantitas peccati ex parte Dei, in quem peccatur, infinita quandam habet prout
" est offensa Dei. Haec verba pro regula sunt habenda, ut quoties infinitum lethale dicat S. D. intelligat de infinite respectiva, et 2. quid. Ratio huius a priori ne ipse sibi contradicat: nam in praefato textu denegat peccato infinitum eiusdem lineae, et generis, cuius est bonum infinitum, et Deus offensus, ut reflectenti constabit; sed bonum infinitum, et Deus offensus est infinitum simpliciter tale: ergo infinitum simpliciter tale denegat peccato D. Thomas,
" de infinito simpliciter loquitur, dum ait 2. 2. de veritate art. 3. docet: infinitum esse non potest
" nisi illud, in quo omnis generis perfectio includitur, quae in diversis individuis variari potest.
Ex quo sic; sed nullum peccatum includit diversos infinitos modos, in quibus variari potest.
nullum enim aut non, aut equivalenter est simul, et semel conversio, desperatio, odium Dei etc.
ergo ex mente D. Thomae nullum est infinitum simpliciter. Sect. 4. Nostra fundamenta alia
per fundamentorum oppositorum eversionem.

SECT 4.

Nostra fundamenta alia per fundamentorum oppositorum eversionem.

91. Qua via contra Fabelicam[?] suam [illegible] conuenire satagunt eo solo aequare imo funditus evertere nitendum est. Ihe etenim [illegible] me[illegible] an in opere suo ostendo, et peccati gravitatem usque adeo extollenda in primis Thomas appellavi, quam aeui Athanas, aut sine Thoma. Quod sic infero, et 2. probo nostra dicto: ideo iuxta Godoi, Gonetum, et sectas lethale esse simpliciter infinitum in ratione offensae, quia maiestas infinita Dei illud gravissimum, non tamen in ratione obiecti, quam in genere suo constitutiva gravitatis eius; sed hoc non ita: ergo. Thomas est quasi basis sententiae oppositae ea fulchro authoritas D. Thomae immobilis putant eius alumni; ea tamen authoritate ipsius Sti. D. videatur diruta, nam usque nunc suffulta, et probata 1. 2. quaest. 73

„ art 3.º persa, in qua peccat, ē quodammodo obtum pecci, dictū ē autem, „ quod vel gravitas pecci attendit. ex parte obti; quoniam autem ē persa, in qua peccat."

92 Sed clarius 2.ª 2.ª quæst. 64 art 2.º ad 3.um docens, dignitatem personæ offensæ aggravare actum offensivum, quatenus ē circumstantia obti augens „ quantitatem iniuriæ pavis, ideo, inquit, major ē iniuria, si percutiat Principem, quam si percutiat privatam personam. Reape ostendit mira nostra: quod ut actus gravius fieret in determinata specie debet præcognosci, solum aggravat actum per modum obti; et quod aggravat per modum sui non ita debet præcognosci; et infinita Dei majestas non gravificat actum, sive obsequiosum, sive offensivum, nisi præcognoscat, atque adeo cognitione finita limitetur actus: et infinita Dei majestas non ut sic, sed præcise ut obtum aggravat actum sive obsequiosum, sive offensivum. Discursus legitimus ē, et recta minus sequella. Præmissæ sunt probandæ. In primis probatur major quoad 1.am partem: nam ut Deus gravificet actum in specie charitatis vel debet præcognosci. Similiter in humanis ut Rex vel Clericus gravificent offensam, debent ut tales præcognosci ab offendente.

93. Ideo siquis Regem plebeio indutum amictu percuteret, non incurreret crimen læsæ majestatis; et siquis clericum occideret, putans ēē seculare, nullum committeret peccatum, quamvis in utroque casu det damnum, et iniuria gravia. Sed quod non nisi media cognitione gravificat actum solum aggravat per modum obti. Probatur major eadem quoad 2.am partem: nam gratia tamquam sic gravificat actum in ēē meriti condigni, non debet præcognosci a merente; et perversans actum in ēē meriti condigni, non debet præcognosci a merente; et personalitas Verbi gravificaret infinite opera Xpti Dni etiam si Deus celaret humanitati cognitionem unionis hypostaticæ suæ ad Verbum; vel certe ea cognitione de. macch. se habet, ut merita sint graviora, et valoris infiniti, quod etiam videre licet in humanis: nam siquis ignorans, aut saltem non reflectens et actu cogitans se ēē filium Regis, in hujus obsequium aliquid faceret, opus evaderet valoratum a dignitate filii: non ergo requiritur, quod præcognoscat id quod tamquam sic actum gravificat.

92. Probatur ergo minor, et quidem primo apud Theos receptissimo: nam absque Dei cognitione non stat sciens et libere operari, ac proinde nec peccare, et Deum offendere. Et inde homicidium

patrany ab ignorante infinitatis Dei ab amente, l puero ante usy rationis n eet stalis ofensa Dei. Quod vero ratio sit ofensae taxao manifeste vincit ex eo, quod si ratio sit imperfecta, l invincibiliter erroneè supponat peccy grave tamquam leve, ofensa resultans è levis juxta rationis quantitatis Deus. itaq; n nisi media ratione gravifet ofensa, eo gravisat n ut sta, d ut objy; nec 2y ee suy phicu, quod quid è infinit. sed 2a ee morale, quod het per rationis creato, a qua pendet limitat: q; ut aiebat D. Thos. a bono infinito aliquis avertit actu finito, et ideo peccy ex parte finy è.

95. Renit Thos Recentes cy Godoi, et Gonet, Dei ee subjy morale ofensa: nam juxta axioma Phi l Ethicor: honor è in honorante, et iniuria in iniuriato: unde è sta peccy, sive ofensa gravifans, ut persona Verbi eo quod sit subjy merit. è sta Xpti opera valorans. Ratio autem subjti moralis (inquit Godoi) stat n in eo, quod Deus absolute, et in actu 2o recipiat aliquod damny, seu ofensa, cum huius sit incapax, d tantum sdibate, et in actu 1o, quatenus peccy ex se tale è, ut velit. si pote eet peccator Dei esse destruere, et ab ipso auferre rationis ultimi finis. Sed 2a 1a. iuxta illud Job 35. si peccaveris, quid ei nocebis? si iuste egeris, quid donabis ei? St ofensa soly è maly, quod peccans caaret in Deo, si Deus capax eet recipiendi maly; ita obsequiy soly è bony, quod recte operans caaret in Deo, si Deus capax eet illud recipiendi, et aeque de utroq; loquit textus.

96. Infert nunc legitime: a l ofensa n è Deus subjy morale 2y adversarios explaos; l etiã è obsequiy, atq; adeo et obsequius gravisabit infinite, ut ofensa. 2a 2a: superest, quod Deus erat, et destruat ex tus è chærica, d peccy n pest gravifari in ee ofensa a Deo sub hypoti chærica: nam in hypot chærica nec Deus verus eet, nec vera Dei ofensa: g. - 2a 3a: terfa ofensa soly gravifat ut subjy morale ofensa, quo pest recipere, et damny, quod pest pati, sive absolute sive sdibate; d soly pest recipere ofensa tavo, et pati damny pavy, n vero actvy: g ofensa Dina ofensa n gravifat ut subjy morale ofensa, et damny actvy, in quo sa stat rao

pecci. Et inde 2a e Dº: offensa parva, qua Deus aliquatenus patit, n e damnu infinitu, siquidē e in bonis valde finitis, et exciis, gloria sit, obsequio, et cultu creatā. Io ad axioma dicendū Phy solū intendere, quod vera felicitas et beato stare n posit in honore cu hic peat ab honorante; iniuria autē ibi usurpare sit damno pato.

DD.

Obiectam dn scdo nra, contra nus mia nra anteriois probatis urgentissima nran, et frequentissima rāoe: Si Deus eēt subitū morale, aut fra pecc: in eē offense, veniale etiā erit simpliciter infinitū, et conquent nullū n lethale erit. Obt assumptū: veniale e vere, et pprie offensa Dei atq adeo ab infinita dignitate Dei tamquā subito morali, l rā gravitatis: ē infinite. Rao cos: iuxta adversaos tā mortalia sint inequalia in rāoe malitiæ, eo quod alia aliis sint graviora; oia tn sunt æqualia in rāoe offense, in qua æque gravitant infinite a Deo: ē tā pecca sint inequalia in eadē rāoe malitiæ, eo quod alia sint levia, et alia gravia in eadē rāoe malitiæ, oia tn erunt æqualia in rāoe offense, in qua æque gravitabunt infinite a Dº o: Deest immanitate cōg [illegible] Farra, ut dicunt Philosophi [illegible] offenses; nat in ab adversariis. Sed a nobis pbr ex ipsom princips sic: per vos ideo mortalia æque gravitant infinite, qa eadē infinita dignitas Dei e fra offiens ipsa in rāoe offense; d per vos eadē in eadē rāoe offendit oia pecca, sive gravia, sive levia: g.

Dg.

Urget exemplo meritorii Xpti apud Thomas [illegible] Gradutimo in pgenti: eo merita Xpti sive gravia, sive levia, sunt æqualia, et infinita quod in rāoe meriti, qa oia in tali rāoe gravitant ut a subito merali, aut fra ab infinita dignitate Verbi; d per vos oia pecca, sive gravia sive levia gravitant ut a subito morali, aut fra ab infinita dignitate Dei in rāoe offense: g oia in tali rāoe, sive gravia, sive levia, sunt æqualia, et infinita simpliciter. = Rebis ex Mº Godoi, pecu y leve n ee capaa nec pendi illos infinite a Deo, d dº nq nio l dicit peccū ee leve in rāoe offense, l in rai malitiæ, sic mfs manifesta e. pecto [illegible] e [illegible] pppmo illata: Nam meritu Xpti ex se leve valere [illegible] a persa Verbi. Dº: q n minus aponit [illegible] infinitu, sibi levi grave; ē illa maiae [illegible] n obstante, peccu pnz in rāoe malitiæ fit iuxta adversarios infinitu [illegible] rāoe offense a fra infinita [illegible] mia [illegible] n [illegible]

2.

quoniam ad eadem ... ista leve fiat grave. Quod si hoc grave est Thomistis, gravissima nobis est eorum doctrina. Sect. 5a Objectarium ad ..., et arg.a aliqua.

SECT. 5a

Objectarium ad ..., et argumenta aliqua.

99. Illud sit lethale non esse peccatum infinitum in ratione demeriti. Est ... eorundem potissime ... ..., et ... nam iuxta Scrip. Deus ut iustus iudex premiat, et punit iuxta meritum, et quantum operum servando proportionem iustitiae; sed nihilominus non puniat omnia, et singula peccata pena in ..., sed alia minoribus, alia maioribus penis: ergo ipsa ... sunt inequalia in ratione demeriti, sive in ordine ad penam, atque adeo nullum est infinitum peccatum in ratione demeriti. = Confirmatur, et ... Theologorum dogma Deus punit citra condignum, et premiat ultra condignum; sed ita premiat ultra condignum, ut premium, quod addit, sit infinite maius merito in ratione meriti: ergo nequit punire citra condignum, ita ut supplicium, quod remittit, sit infinite minus demerito in ratione demeriti. Certe si peccatum esset peccatum infinitum in ratione demeriti, non apparet, quo pacto Deus servaret proportionem iustitiae; imo cum non det premium infinite maius, si det supplicium infinite minus, videtur misericordius se gerere cum peccatore, quam cum iusto.

100. Recurrit Ill.mus Godoi ad ... taxationem, cui quod Deus se ..., dicit iuxta iustitiam operari. Sed contra: nam ut ... taxatio iusta debuit ea Deus iuxta iustitiam ... ... pondus sit demeriti: quod in inflictione supplicii, ... illius taxatione ... attendi debet proportio demeriti ... se cum supplicio, et huius cum illo. ... etiam ... premio sit taxatio, meritum, et premium ... se habent proportionaliter: ... illa etiam ... se habent demeritum, et supplicium; ... sit taxatio ... ratione ... nam si lethale esset infinitum ... in ratione ... deberet ... penam ... ... (... est ... infinitum peccatum) ... adeo ... ... meritum ... Theodosi ..., Zeno ..., ... gladium indignantis Dei, ne sit ... ... merita, ne ... servaret ....

101 Heu mei! Quid Origenes, quid alii dicerent, quibus adeo durum visum est cogitare solam lethalem penam in aeternum duraturam puniri? Instaurent potissime rationes sic fundamenta hujus modi opinandi adeo durum, et addaturque pro specialiter ratio Em. de Lugo: si peccatum lethale est simpliciter infinitum in ratione demeriti, quodvis demeret tantum, quantum meret quilibet actus meritorius Christi: siquidem merebit de condigno aequalem poenam non aliter ac actus meritorius Christi de potentia bonum: ergo tot actus meritorii Christi debebunt multiplicari, quot sint peccata commissa, et committenda, ut illa adaequet; quod cum non ita fuerit, sed potius pauciores fuerint actus Christi meritorii omnibus peccatis commissis, et committendis, ut evidens est; infert inde, quod satisfactio meritoria Christi non fuit de facto superabundans, imo nec aequalis. Urget: vel lethale meret condigne, quod meritum Christi non acceptet, vel eius remissionem, vel id non meret condigne?

102. Si primum: ergo demeritum lethalis praevalet merito Christi, quod absonum est, cum valor talis meriti sit supra omne demeritum pecci, et in minimo etiam opere Christi plus placeat Deus, quam displicet in omnibus peccatis. Si 2um: ergo lethale non meret condigne aeternam penam potentiae siquidem non meret quod Christi meritum non acceptet, quae quidem acceptatio pena est ex se potius: nam pro meritis Christi Deus liber est ad illud acceptandum pro pecco. Nec pro dispari ratione fas est dicere, quod persona Verbi concurrat physice ad merita Christi, eo quod unita sit physice ad humanitatem: nam ea unio non facit ut persona Verbi physice influxum praeter universalem trium personarum. Si autem plus praefert Verbum merito Christi, quam Deus pecco, cum in infinito simpliciter non det plus, et Verbum praestat minus, sequitur Deum non praestare pecco infinite simpliciter, quia Verbum praestat merito. Ita nec: pro effectu gravitatis ratio gravisandi de malo se habet unio physica.

103. Ad 1um ergo pro infinito lethalis est Ill. Godoy obiicientis D. Thom. variis in locis dicentem peccatum habere quandam infinitatem, et ex infinitate quodammodo ex dignitate Dei offensi; ideo correspondere penam infinitam. Quod si roamus, per illas limitationes accipiendum esse infinitatem D. in eodem sensu, quo visionem beatificam, et maternitatem Dei vocat quodammodo infinitas, ut 2um quidem. Instaurat ergo ex ipso Angelico Thoma quaest. 1. 2.2 de verite art. 3o ad 4um dicente, sicut merita Christi habere quandam infinitatem; cum in habent infinitatem simpliciter in ratione meriti. Sed et nunc instauramus, dicimus, quia peccatum

debere intelligi D. Thom. de iustitia 2ª quid propter ipsius met limitationem et non ita quoad merita Xpti. Ratio: quia de pecco loquendo limitat ipsius iustitiam comparative ad iustitiam Dei ipsius gratificantis; cum autem merito Xpti in ratione meriti non possit limitare iustitiam comparative ad personam Verbi ipsum valorantis, dum limitate loquitur, intelligendum nostro est de merito Xpti quoad intensionem, durationem &c.

104. 2um argum est eiusdem ex eodem Sto D. in 2º dist. 42 quest. 1ª art. 5º
» ad 2um dicente: ex hoc, quod aliquis iniuste peccat debetur sibi pena iusta; non autem
» potest esse iusta acerbitate, quia in creatura pena non potest esse qualitas infinita; ideo re-
» compensat per durationem infinitam. Ex quibus sic: pecco tamquam causa efficienti morali
debetur pena infinita; ergo causa moralis continens effectum infinitum, nequit non esse infinita in
genere moris: R. Multa sunt in authoritate captu difficilia, multaque non satis co-
herentia, si ad suum sensum eam detorquere insistant adversarii. 1º: si pecco, velint,
correre penam infinitam tam acerbitate, quam duratione, imponere infinitionem unius,
et non alterius, vocat Stus D. recompensationem, cum potius dicenda sit al-
terius relaxatio. 2º: non bene quidem percipitur quomodo peccatum ut causa mo-
ralis contineat effectum, cum cuius impositione deficit, qualis est pena infinita in a-
cerbitate.

105. 3º in hipothesi, quod potius consideret ista pena, debita enim pecco
ut duratura sine fine, vel ut tamen aliquando finienda? S. 2º: in
pena e pecci [illegible]: non [illegible] illi correret pena in eterna duratura,
[illegible] est. Manifestum est [illegible], [illegible] pena infinita [illegible] aliqua [illegible]
[illegible] sit moralis pena non infinite [illegible] ceterum sine fine duratura; cum [illegible] sit dam-
num [illegible], quo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] bonum; [illegible] damnum [illegible]
in eternum [illegible] [illegible] [illegible] vere dicatur [illegible], quomodo pena [illegible], infinita ma-
[illegible] infinite duratura [illegible]. [illegible] pena [illegible] duratione, quo-
[illegible] infinitam [illegible] [illegible] infinite excedat. 2º: [illegible], [illegible] pena [illegible] infinita [illegible] in-
finite duratura sit [illegible] [illegible], ut dictum est [illegible] [illegible]:
cum nullus [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] sine fine duraturam [illegible]
[illegible] [illegible] finiendo;

106. Hoc, inquies, [illegible] non [illegible] quo pacto Deus [illegible]
[illegible], et [illegible] [illegible] [illegible], pena [illegible], [illegible] esse infinite infinita, et [illegible]
[illegible] recompenset pena [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] duratura.

Sumo ergo 2º, cum diceret pecc. habere penam infinitam exigat, quo judicaret [illegible] eam appellare infinitam, quae sine fine duratura est. Atque quod [illegible] Sed videant quomodo reflexiones mão [illegible] Angeli [illegible] extendatur [illegible] solvere. 3º ratio est: quo major est dignitas personae [illegible] offensae, eo major est offensa; [illegible] Dei offensi per pecc. est simpliciter infinita: ergo et pecc. infinita offensa. In [illegible] adversarius [illegible] quidquid [illegible] Sodomicum [illegible]

[illegible]

107. Quod ut videas [illegible] infinita cum sit vera offensa Dei infiniti [illegible] 2º quod [illegible] cum sit a Deo. 3º quod [illegible] sit [illegible] Ultimo [illegible] [illegible] fundamentum [illegible] esse [illegible] dignitas [illegible] offensi, et [illegible] Si pecc. Angeli minus grave [illegible] Si [illegible] major [illegible] offensa Regia facta a plebeio, quam facta ab alterio [illegible] Deus [illegible] major: eo major est offensa [illegible] arithmetica, aut geometrica, [illegible] geometrica [illegible] major, et [illegible] arithmetica; [illegible] pecc. non est offensa, [illegible] sit aequalis dignitati Dei, quod est [illegible] arithmetica, [illegible] ut tanto major sit, quanto Deus [illegible] reliquas excedit, quod est [illegible] geometrica [illegible] [illegible] superet [illegible] offensas [illegible] personis [illegible] quod est [illegible] geometrica [illegible]

108. Hanc pecc. malitiam vocant [illegible] superioris ordinis creaturis. Pro mini notabis, pecc. [illegible] offensae non excedere tantum offensas creaturarum, quantum Deus creaturas [illegible] ita ut numquam offensae [illegible] pertingere possint ad illum gradum gravitatis, in quo est offensa Dei. Notabis 2º quod [illegible] superioritas ipsius ordinis sumatur a persona Dei, quae infinita non ideo [illegible] mutuat pecc. infinitatem: [illegible] incapax est. 3º Deus quamvis infinitus non refundere in pecc. non [illegible] [illegible] pecc. sit actio finita, cum actio [illegible] merita [illegible] et [illegible] refundat [illegible] infinita; et eo maxime, quod Deus [illegible] offensae, [illegible] est [illegible] [illegible] et [illegible] dignitate personae [illegible] quan[illegible] persona excedit alias personas [illegible] excedit [illegible] offensa [illegible] excrescere ex dignitate personae offensae, quod [illegible] offensas excedit, quantum persona [illegible] offensa reliquas personas.

SECT. C.

R. [illegible] argumenta.

109. [illegible] Deus [illegible] sua offensa [illegible] et [illegible] morale [illegible] infinitum.

44 Obiicies 1. quod peccatum dicitur [illegible] Dei et vera ejus iniuria: ergo quatenus peccatum non est superioris radicis, si persistere sufficiat [illegible] ut dictum. – Ad argumentum respondeo: quod non urgeat. Vel theoria peccati non est malum mei Dei, nec iniuria in se recepta pure, sed semper active irrogata in quantum est contra, ad hoc, ne creatio perficiatur. Ad 2um pro argumento dicendum, quod superioritatis ordinis in peccato non requiri, quod habeat [illegible] aut subito Deum, nec sufficere quod circa quod habeat Deum, [illegible] ter-
minata [illegible] solvendo, peccatum dicitur nihil pure causet in Deo, [illegible] eo non auferre [illegible] ultimi finis in actu 1°, quia hoc est pretium infinitum, sed tantum Dei mei, ut a creatura quaerat tanquam finis; quod solum finis ultimi ratio [illegible] 2°, ultimum possessor ipsius a creatura per gratiam [illegible] via, et [illegible] in patria.

Ultra. 5° e:
Deus potest suam infinitatem sumptam in esse [illegible] [illegible] [illegible] offendi: ergo infinite. Obiicies: ad gravitatem offensae non solum attendit iniuria effectiva, seu quantitas [illegible] inferendi damnum; quod [illegible] [illegible], [illegible] quantitas damni in re causati; quantitas ista crescit ex dignitate offensae [illegible] [illegible], et [illegible] [illegible]: [illegible]: [illegible] maior est iniuria pura Regis [illegible], [illegible] [illegible] mala. Nec offensa Dei [illegible] gravis esset, si Deus non esset [illegible] infinitus. Ad argumentum distinguo ans: Deus [illegible] infinita, media [illegible] creata, [illegible]; independenter a [illegible] creata, [illegible], et [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] maior: [illegible] [illegible] aliqua de, [illegible]; semper [illegible], et [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]. Peccatum est iniuria [illegible], et effectiva, quia est Dei in esse infiniti; ut [illegible] in [illegible] est limitata; nec [illegible] effectiva [illegible] ut pure aliquid causet in Deo; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] semper est effectiva [illegible] [illegible] in re [illegible] ad offendere [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] persona creata [illegible] damnum maius [illegible] [illegible] ex ipsa [illegible], maxime [illegible] [illegible] [illegible] effectivum offensae ad eius gravitatem ponderandam.

Ult. Pro [illegible] [illegible] notabis 1° peccatum utique privare bono simpliciter infinito; ceterum non infinite, sed finite [illegible]; et insuper illo privare [illegible] a [illegible] creata, [illegible] non [illegible] a Deo. 2°, quod si fingatur peccatum destruere Deum, adhuc non erit offensa [illegible] infinita active, sed mere [illegible], [illegible] [illegible]. 3°, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] infinito: [illegible] de medio [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]; nec [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] corpus, et [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], quod et quidquid facit putans esse [illegible] peccet [illegible], eo quod [illegible] affectus reputetur [illegible]; at [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], peccaret non ideo [illegible] peccatum [illegible] infinitum, [illegible] [illegible], [illegible] Deum amare infinite, non ideo amaret infinite: [illegible], [illegible] amor [illegible], ita et peccatum

infinitum simpliciter repugnat, et ideo in neutro aspectus [illegible] potest reputari.

112. Superest solum donare quae contra objectari possunt. Op. 1º: lethale meret penam simpliciter infinitam: ergo est simpliciter infinitum in ratione demeriti. Prob. ant. 1º: quia meret penam sine fine duraturam; atqui haec est simpliciter infinita: ergo. Prob. min.: pena major quam pena infinita secundum quid est pena simpliciter infinita: siquidem non datur medium inter infinitum secundum quid, et simpliciter infinitum; atqui pena sine fine duratura est major quam pena infinite intensa aliquando finienda, et haec est pena secundum quid: ergo. Prob. ant. 2º: lethale meret penam infinite intensam duraturam sine fine: nam quantumvis infinite intensa esset, si finem esset habitura, minor esset demerito lethalis, utpote minor pena finite intensa sine fine tamen duratura, quae demerito lethalis de facto correspondet.

113. Aliquis retorquet in merito condigno: nam ipsi correspondet gloria in aeternum duratura ita ut non obstet illi esset gloria infinite intensa aliquando finienda. Dist. [illegible] reo nando ant., et minor [illegible] probationis, ad [illegible] non absolute majus, nempe probatiuncula; nam inter infinitum secundum quid, et infinitum [illegible] medium, nempe aliud infinitum secundum quid. Dat in gloria [illegible], quae infinita est secundum quid, et in illa datur magis, et minus, sicut [illegible] in pena [illegible] probatio [illegible], ad [illegible] pena infinite intensa [illegible] esset [illegible] proportionata demerito lethalis [illegible] finem haberet, quia [illegible] ut discussum est nro 105. [illegible] merito condigno simpliciter proportionata [illegible] gloria extensive, et syncathegorematice infinita, ita demerito condigno simpliciter [illegible] est proportionata ejusdem generis, et ordinis pena.

114. Op. 2º: [illegible] est pena pura carere [illegible] demeriti lethalis: ergo quod est simpliciter infinitum. = Dicitur 1º: juxta Clementis VI in extravagante Unigenitus ex eo quod nulla abundantia peccorum possit exhauriri thesaurus Ecclesiae, [illegible] merita, [illegible] hoc dicunt infiniti valoris; [illegible] nulla abundantia [illegible] potest extingui demeritum pecci: ergo illud est simpliciter [illegible]. 2º: [illegible] lethalis est simpliciter infinita, siquidem excedit [illegible] [illegible] [illegible] in eius demerito: ergo lethale in ratione demeriti est simpliciter infinitum. = Ad [illegible] non ant.: nam pena in aeternum duratura adequat [illegible] demeriti lethalis. [illegible] non [illegible]: nam ibi [illegible] ex meritorum [illegible] infinitate [illegible] Pontifex, quod thesaurus ex [illegible]

26

haurizi n posit. Ad 23 no eng max quin supraget pbao ad-
iuncta; q ille excessus soly stait pecci in ordine superiori, et in
gradu infito.

115 Latius solito immorati sumus. Lnj vero, pecci iuxta ad-
versaos immensurable n nisi longo calamo utcumq mensurari potu-
isset, p re absolvenda scire oportet in 1º qd si lethale dicat mereri
privaoq unionis hypostice, nec unio ista e bonu solit infity; nec enq si
eet, privao illius tq mala e, ac bona e ipsa unio; carea siquidq alicu-
ius boni, aut dignitis, Regis vg, l Pontificy, n e adeo mala ac bona e
ipsa dignitas. Certe privao talis unionis dicenda n e stricte pena pecci:
nq illa privati sunt Angeli boni, et B. Virgo a pecco immunis. Insuper:
quando dicit pecci demereri oq graq, et gloq, hoc intelligendy e n de ipsius
morali demerito, d de repugnaa aut nali, aut esseali ipsius cy utrauq.
Demy: si stat pecci mereri annihilaoq peccoris, notandy eq n ee peng solit
infitq: qq n e unde talis credat. Disp. 2a. De eadq maa pycedentis. Sect. 1a
Raoes aliqy p impolite satisfaois odigne a pura creara p lethali recensent, et im-
pbant.

DISP. 2a

De eadq maa praecedenti.

SECT. 1a.

Raoes aliquae p impolite satisfaois odigne a pura creara p lethali recensent, et impbant.

116. Quoniq intra unius disputaois sequestras n nisi unq praedicte impolitio raoq
licuit discutere, alia p aliis percurrendis dilataoq adijcere, opus e.
Rao itaq Durandi, quod sicut ho purus nunquq Deo redderet graas
odignas p oib beneficiis eo quod novy sit beneficiy ipsa graaary actio; ita
nec satisfaoq odigng p a debito lethalis; d imbat: nq ideo graarq actio n
eet odigna p oib beneficiis, qa cy ipsa sit beneficiy aliqd, si re requit ee
actio graaru, aut solvere oe debitq ex beneficio; obsequiy aute cre rq
n eet nova ofensa, p qua deberet obsequiy ee satisfao, atq adeo ex ho-
capite n eet insufficiens ad solvendy debitq ex ofensa. Rao Scoti: qa satis-
fao create indiget novo favore acceptaois Dne. Sed oa: nq illa accep-
taoe indiget etiq satisfao Xpti, et tn odigna e ex se.

 Rao Almaini: qª quamvis ho purus

posset offerre Deo obsequium eque bonum, ac malum e peccum; tn pro pena eterna nil condignum possit solvere. Sed reijcit: nam si semel cedat posse illud obsequium, n e cur n diceret satisfactio condigna pro offensa, si autem eque bonum constituat, ac malum e peccum in raone offense, a fortiori condignum erit pro pecco in raone demeriti, et consequenter sufficiens pro debito pene eterne. Rao Scoti, Theding, et Ferrare, q satisfactio puri hois fundaret in graa ab ipso Deo offenso antea impertita. Sed vero tt hoc verum sit n satisfacit: nam etiam satisfactio condigna pro veniali fundatur in graa antea accepta, et condigna satisfactio Xpti pro lethali in graa unionis antea a Deo humanitati collata. Rao Capreoli: q quodlibet obsequium Deo, debitum eet aliis titulis. Verum e hoc: verum n obstaret ut Deus cedens iuri debito ob alias raones acceptaret obsequium in satisfactionem pecci, obsequiumque eet satisfactorium; sicut de facto Deus acceptat obsequium in premium, huiusque illud meritorium e de condigno, tt aliunde sit debitum.

Rao

118. duplex assignatur a P. Vazquez pro dupli genere pecci, proprii scilicet, et alieni. Loquens de proprio hic disp. 2ª supponit 1º ex, quod quodlibet lethale proprium sive personale, sive originale, reddere peccorem penitus indignum graae efficacis, qua a pecco resurgat; 2º actum oratorio ee pag iustificantem; 3º ad condignam satisfactionem requiri, qd totum debitum pecci extinguat, quin aliqua pars supponatur remissa gratiose a creditore. Quibus supposs, docet, peccorem per orationem perfectam posse satisfacere pro tota macula, et offensa; n vero pro toto debito lethalis, cum nequeat satisfacere pro debito carendi graa efficaci ad ipsam orationem. Et 1ª pte assertiva afferat raoem a nobis exagitatam a nº 80; 2ª orationem nava autem sui 3º suppon. Loquens vero de pecco alieno disp. 3ª docet iustum n posse satisfacere pro pecco alterius, q a n possit ille mereri auxilium oratorio, aut graae iustificantis. Huius rao e: qd cum graa sit semen graae, et glorie n nisi in subito, cui inest, potest tale ee; sicut semen quodlibet n nisi in agro, quo iacet, potest fructificare.

119. Acutissima sane doctrina, que quoad 2ª ptem P. Lherario, Gaspari Hurtado, et Antonio Perez satis arrasit; et nobis quoad ipsam forsan arrideret, si prima alias receptissima n everteret: probat siquidem in 1º nos iustum n posse alteri iustro mereri

auxilij graę, aut innocentię graę &c., deinde non posse alteri mereri remiss. venialis. Unde non habet paritas seminis; qua quidem Deus utitur maxime ad explandum, quomodo sicut exiguum semen excrescit in spicam, aut arboris processum; ita parva gratia in gratiam incrementum, et gloriae elevationem, paritas affulgit. Doctrina &c autem doctrinae ista stat 1º ex primo dictis, quod Sti Patres nullatenus posse creaturam pro lethali satisfacere condigne uno ore affirmantes, loquuntur de culpa; carentia autem auxilij pena est: ergo licet non satisfaceret pro carentia, si tamen satisfaceret pro culpa, condigne satisfaceret contra mentem Storum Patrum.

120. Stat 2º: iuxta eundem Vazquez iustus satisfacit perfecte pro suo veniali per contritionem; et tamen non semper pro debito patiendi pena purgatorij: ergo quod non satisfaciat pro debito patiendi carentiam auxilij, non obest quominus perfecte satisfaciat. Stat 3º: quod licet contritio sit forma sanctificans non excludit lethale nisi, ut forma physice incompatibilis cum ipso; nec est eiusdem complacentia Deo, ac fuit displicentia lethale, ut ex professo inculcavimus. Stat 4º, quod iuxta eundem Acutissimum gratia praecedit ordine naturae contritionem, et per se expellit peccatum: ergo pro priori ad contritionem supponit peccatum remissum in re offensae; atqui hoc non obstat, ut contritio sit satisfactio pro offensa pecci: ergo quod ipsa contritio supponat remissum debitum carendi auxilio non obstat ut sit satisfactio pro toto ipsius debito. Stat tandem, quod collatio auxilij indebiti non extinguit nisi illud carendi; vel si extinguit, nihil minuit satisfactionis condignitatem; sicut Redemptoris vero non minuit condignitatem satisfactionis ab ipso Redemptore exhibitae.

121. Obiectio 1º Lugo: quia sicut ad rectam gubernationem peccatum punit pena aeterna, ut sic homines terreant, et a peccato abstineant; ita ad eandem de eundem finem insepenlabile debet haberi. Eminentissimo isti consentire P. Antonij Perez, dicit a P. Thunisa, ex quo reiicit sed haec calculatione ista ingeniosa: nam quis terroris inveniet a peccando tale motivum? Non Ethnici: nam ipsi non possent noscere, qualis sit, et quanta pecci inspensabilitas, et implacabilitas Dei. Non Catholici certe sciant Deum a Christo esse placatum, et per media ab ipso instituta a nobis esse placabilem. Non denique veri Theologi, ex quibus non pauci non ita inspensabile putant peccatum. Praeterquamquod: si ad terrendum ita opporteret illa inspensabilitas debuisset Deus illam promulgare hominibus, sicut promul-

gavit penas inferni. Ex ipso itaque Lactura com, infra bonitate Dei, et pulchritudine pecci sano, superque terreri hoes possunt.

122. Rao P. Respalda: qd ho peccans fit servus servitute non ingenua, et nobili, amicis, et filiis com; sed alia innobili, et infami, qua fit indignus tractari a Deo filialiter, et amicabiliter: unde nullum obsequium pure creaturae potest satisfacere pro iure speciali, quod Deus het in peccorem tamquam vile mancipium. Pma est rao P. Haunold dicentis, quatenus in Deo ponit speciale ius ad indignaoem in peccorem. Neutra in rao aspernat raoem in ius iuris speciale ita impotentis extingui; et praeterea quia het indignaoem a nobis facta sed Capreolus. Rao P. Joannis de Campoverde, tomo de Incarnaoe ... et cap. 3, quam ipse singularem vocat: quia si creatura [illegible] esse redemptrix iuste diligeret a nobis, plusquam Deus: plus siquidem est illa [illegible] quam a Deo creari. Sed maius ipsius est rao: nam illi creata ... nisi Dei graa nos redimeret: quis autem iuste plus diliget ... mercedarium redimentem, quam illum, cuius nomine, ope, et pecunia redemptio fit.

SECT. 2.

Vera, et coa. rao propriarictis impossibilis.

123. Ca est, quam 1o

exposuit 1mo ... schole D. ipius Suarez in hic. disp. 4a sect. 3a, et lib. 3o de Graa cap. 12. Eum sequuntur fere oes neates, quorum syllabum dat ... Campoverde, et P. Thar in d. p. et sect. 3a. Suarezticos infrisper raoem optime ... Complutenses apud Enriq. Guarmerz ad declarandum impoem creaturae, et Incarnaois necsitat. ad satisfaoem dignam pro lethali, ... alias peccum exprimet s[illegible] infinitum; [illegible] itaque ... illa, quae in a... o ... sibi creati, et ... aliquis detrahitur [illegible] ... est superior ... in ... et ... sing. ... ante illos superiorumque; sed potius ... aliorum [illegible] in aliis ... non haec, ... et sic lexcedere, l excedi. Idweg[illegible] quanti ... et millemus.

124. Hoc patefit in actu ... si superiat

[illegible] ... in ordine superiori ... ac fine ... et ideo nequaquam potest in prato ... per actus aliorum ... in prato ... eo qd in rade ... non ... superioris ... aliorum actium, ...

moralium, quantumvis utcumque multiplicentur actus supernaturales, non poterunt aequare illos in specie status sui ultra illos. Declarat in auro cum aliis metallis: nam et haec multiplicentur utcumque, sicut est ... quae aeque ... hoc erat, quod ex pretio specifico ratio est in ordine valde superiori ad irrationalia, quae etiam collective sumpta aequare non possunt perfectionem unius hominis. Si autem homo spectaretur ut res vendibilis, in quo statu non habet essentialem superioritatem cum irrationalibus, poterit ab his et aequari, et excedi.

V25. Unde colligit, quod quae ex sua essentia, et ideo habet superioritatem ordinis ad alterum, quoad dignitatem, sine esse inaequabile in tali fine per quamlibet multiplicationem rei ordinis inferioris. Excipit et nam, et cum ratione: quamvis peccatum lethale sit solum finitum in ratione malitiae, et offensae, et demeriti, est in ordine superiori offensae, et iniuriae Dei essentialiter inaequabili per ulla obsequia purae creaturae: ergo ratione huius superioritatis ordinis peccati lethalis ad obsequia purae creaturae nequit haec ad aequalitatem pro illo satisfacere, sive tale peccatum proprium, alienumve sit: nam haec superioritas omnia lethalia comprehendit. Liquet consequens, in quo tota difficultas est, probatur: implicat, quod res per suam essentiam levis, et imperfecta ut per ullam sui multiplicationem deperdat levitatem sibi intrinsecam, adaequet, et compenset id, quod per suam essentiam est quid grave, et magnum; sed peccatum lethale, quamvis finitum solum, per suam essentiam est quid magnum, et grave in ratione iniuriae, et offensae Dei, et obsequia purae creaturae sunt quid leve, et exiguum cum Deo, imperfecta ut per ullam sui multiplicationem levitatem sibi intrinsecam in ratione obsequii deperdant: ergo implicat, obsequia purae creaturae quantumvis multiplicentur, aequare, et compensare offensam peccati lethalis.

V26. Tharsus probat inductione: nam quia malum morale est quid grave, et magnum supra malum quodcumque physicum, magis odibile est, quam singula, et omnia mala physica. Quia tale etiam est mortale supra veniale, quantumvis venialia multiplicentur non aequabunt gravitatem unius lethalis; quia talis est actus honestus supernaturalis supra naturales, omnes actus honesti naturales non possunt habere valorem actus, et meriti supernaturalis, et sic in aliis, cuius ratio constat ex praelibatis. Probatur minor: peccatum lethale quamvis finitum simpliciter per suam essentiam est actus, quo Dei suprema, et infinita dignitas vilipenditur, et contemnitur, postponendo rei vili, et infinite minori; et obsequia purae creaturae, etiam collective

sumpto unice hent præterea Dei rebus vilibus, et ideo ex ipsis actus cujus est maximæ, et grave in ratione offensæ, et injuriæ Dei, et aliquanta pars creatæ sint quid leve, et exiguum ad Dei, implicaq; ut per illas sibi magnas levitas unica in ratione obsequij dependant: q.

V2).

Coa liquet; major autem e certa; min. quoad 1am ptem constat: nam ejusmodi actus est libera transgressio Divinæ legis graviter obligantis, et aversio a Deo bono incommutabili, et conversio ad creatam vilem; et vilipendium Dei, quæ omnia dicunt in peccato magnitudinem, et deformitatem in ratione offensæ Dei. Quoad 2am ptem constat ex actu charitatis, qui cum sit ex sua etrea appretiativa præelatio infiniti boni ad finem, est quid magnum ad alios actus supernaturales in prato dignitatis, cui æquare non possunt reliqui actus supernaturales, etiam collective sumanti. Constat deinde in ipso actu charitatis, qui quamvis in infinitum multiplicet. Sui enim pretio Dei infiniti rebus vilissimis, in quo se constat obsequium esse leve, et ideo per sui multiplicationem non innititur sua levitas.

"Constat V. et explicat verbo Phi 5o ethicorum cap. 3o. scilicet, qui magistrati gerit, "alium percutiat, non est repercutiendus; at si privatus eum percusserit, non solum est re- "percutiendus, verum etiam supplicio afficiendus." Vbi ex inæqualitate personarum taxat Phus gravitatem criminis, necnon et pœnæ.

V28

Quo igitur major est persona offensa, eo magis geometrice juxta antea dicta crescit gravitas offensæ in genere morali: unde offensa creaturæ a Deo, quamvis ipsa in infinita non sit, moraliter est in supremo ordine offensæ, et videlicet a persona infinita est, o persona infinite supremo, et multo magis dignitatis infinite amplior digna non offensio, scilicet potius obsequia. ... hic: a obsequia augeamus sint creaturæ erga Deum, non solum finita sunt in ratione æqualitati, et honorationis, d etiam sunt in inferiori ordine: ideo non possunt æquare moraliter in ordine, et ratione obsequium gravitatem peccati, quod in ratione offensæ est in ordine longe superiori. Aliis: obsequium, quo præberetur præsentem Rex o maiestas vilissimo mancipio et multones reperat, obsequium est levissimum, et in ordine ad satisfaciendum Regi pro injuria, quam irrogaret illi vilissimo mancipio: q. obsequium, etiam infinities multiplicatum, quo tum creatura Deum præstet creaturæ, levissimum est, et impotentia ad satisfaciendum Deo pro injuria, quam ipsi creatura potest inferre. Coa est a fortiori: nam in casu h. distantia magna quidem est, sed finita, inter Regem et mancipium; in 2o vero infinita est Deum inter, et creaturam.

129. Probat 2°: quod in ratione repugnantiæ, et contrarij Deo multum superat, et graviter exorbitat supra debitum, non potest adæquari per id, quod in ratione obsequij, et congruentiæ Deo, quantumvis multiplicet, non adæquat debitum, imo semper infinite minus est eo, quod Deo debent: sed peccatum mortale per suam essentiam, prioris est rationis, posterioris vero obsequia creatæ, utpote Deo ex tot titulis debita. 2.= Probat: quia implat obsequium æquare, et compensare offensam, quando iisdem circumstantiis aggravantibus offensa decrescit, et minuit obsequium, et aliunde ex parte obsequij, ita non est circumstantia excludens ejus eo[?]rum, et improportionem; sed hoc accidit in satisfactione creatæ pro mortali. Tunc constat, nec minus mis: nam circumstantiæ aggravantes offensam ipsa sunt majestas personæ offensæ, et vilitas offendentis: at iisdem autem circa dubium decrescit, et minuit obsequium. Aliunde vero gratia in pura creatura extensa non excludit obsequij levitatem, et improportionem: quia adhuc talis creatura, et ejus obsequium infinite distarent a Deo. Ubi notabis, quod non ita distet persona Christi, ideo ejus merita non habent, unde decrescant; imo gaudet in singulari sua valore ut Deo solvat, quantum, imo magis, quam debet pro omnibus peccatis. Sect. 3ª. Data ratione solutione objectionum stabilitur.

SECT. 3ª

Data ratio solutione objectionum stabilitur.

130. Objicies 1° ex Thomistis: in Deo æqualis est ratio summi boni, ac ratio summæ dignitatis; sed hæc objective specificans offensam tribuit ei gravitatem: quia illa objective specificans actum charitatis, tribuit ei gravitatem in esse obsequij, atque adeo offensa non est in ordine superiori ad obsequium.= Probat: bonitas infinita non deprimit, sed extollit actum charitatis. Tot[?] pro 1°: quia quo præstantior est objectum, eo præstantior est actus, cæteris paribus. 2° quia si non ita esset, actus charitatis quod obsequium Deo exhibitum, deberet deprimi infra omnia obsequia, quæ possunt creaturis exhiberi, quod videtur absurdum.= Ad argumentum distinguo consequens: tribuit gravitatem diverso modo, et quoad diversum esse, concedo; eodem modo, et quoad eundem esse, nego consequentiam. Ad probationem nego assumptum, cujus duplex probatio excipienda est in suo explanando, quo in ea etiam solutio clarescet. Igitur: actus charitatis potest tripliciter considerari, 1° ad Deum ut objectum, a quo specificatur, et ita certo certius est, deprimi ab ejus infinita

dignite. 2° ad Deu quatenus obsequiu ipsi exquens, et ita magis deprimit quæ obsequia exhibita creatis, cum his illa sint magis ogrucа, quæ nam obsequiu Deo.

131. 3° pot comparari ad Deu ut obiectu, in quod tendit, et ad premiu, cuius e dignus; et ita nimis extollit, et longe superat alia obsequia creaturis exhibita. Sed instabis: n e leve zu Dei, quod a Deo ipso ut iudice iusto premiat ad equalis, premio magno; s ita premiat obsequiu creare stt æterna beatitudine. = Resp: premiu correns obsequio equale e cu supplicio corrente offense: q gloria æterna equalis e pene æterne, tantaq in zaoe boni, quanta illa in zaoe mali; s premiu respondeat obsequio, stt offense suppliciu, et pena: ã obsequiu, et offensa equalia sunt, et in eodem ordine. = Resolutio ipsa sufficit zionu explaе. Equidem, res aliqua absolute in se, et 2a aliquis zu pot ee magna; parva in 2a alius zus, globus vg terrestris magnus e absolute, et respective ad particulare Provinciam; et tn parvus e, si cu spheris celestibus comparet. Sic igitur actus charitatis magnus e in se, et respective ad opera natia; relative aute ad infinitam Dei dignitatem, necnon ad obsequia infinita nero, et valore, que Deo debent, quid parvu e et exiguu. ...

132. Siliz premiu beatis absolute in se, et comparate ad alia premia naturalia, quid magnu e, quid tn exiguu, si cu ipsa beatitudine Dei ultro, citroqe æterna, aut cu gloria corrente ob obsequiu Xpti, et ijs, que possunt in infinitu Deo exhiberi, compararet. Sub hac distinctione possunt accipi premisse obiectionis. Aliter: obsequiu pot dici leve in dupli stu, in quo premiu dicit grave. 1°, q obsequiu e momentaneu, et premiu æternu; 2°, q obsequiu nil utilitatis afferat Deo, cui offert; premiu aute multu utilitatis creature, cui offert. Sub hac explicatione pot nasci, premiu aute multu utilitis ... . Ad obiectionem ... nanda e mar cu probatione adiuncta: gravius ... supplicium ... e suppliciu correns offense, quæ premiu correns obsequio: suppliciu siquidem supponit odiu Dei fundatu in malo morali stt pecco; premiu aute cu possit dari absque merito tn fundat in bono morali, sive obsequio, et consequenti bono pure physico e. Quamvis aute morale ee et indue malu morale ee superioris ordinis, cuius signu e, quod neque minimu eius malum morale possit eligi pro bona omnia tu physica, tu moralia. 2° pot distingui consequens: equaliter sunt in zaoe meriti, et demeriti, pertinentia ad premiu, et suppliciu, ... ; in zaoe obsequiu, et offense, non cog, et sequela.

133. Ob. 2° ex Godoi: offensa lethalis n̄ accipit a Deo offenso infinitatem: ergo nec superioritatem ordinis supra obsequium creaturae, l actum charitatis. Prob. cons: nam ideo offensa n̄ accipit a Deo infinitatem, quia est media cognitione finita, et finito conatu, modoque tendendi; sed cognitio, conatus, et modus tendendi in offensa n̄ est superioris ordinis ad cognitionem, conatum, et modum tendendi in obsequio, sive actu charitatis, imo ab illo quoad haec potest offensa excedi: ergo l offensa accipit infinitatem, l accipit superioritatem ordinis supra obsequium. = Confirmatur: offensa venialis Deo est indebita, et crescere debet ex dignitate offensi, et vilitate offendentis; et tamen n̄ est in ordine superiori ad obsequia, tametsi haec sint Deo debita: ergo pariter dicendum de lethali. = Ad utrumque nego cons., et ad probationem respondeo l negando maiorem: nam finitudo illa professive n̄ est ratio palis limitationis; alias limitati evaderent actus Christi physice regulati cognitione finita, et eliciti conatu, et modo tendendi finito; sed est ratio realis, unde intulimus Deum ut offensum infinitatem n̄ gravitate offensae, cum n̄ nisi media cognitione, et quidem finita graviter. 2° negando minorem: nam modus tendendi in actu offensivo est contemptivus, et postpositivus Dei ad creaturam, et modus tendendi in obsequio est apretiativus, et praelativus ipsius Dei ad creaturam ipsam. Primus autem moraliter grave magis est, quam 2us.

134. Ratio: nam illud est gravius repugnans, 2um l utilissime conveniens Deo; quidquid sit de maioritate conatus, durationis, et intensionis in esse physico. = Ad confirmationem dato ante, nego cons. Disparitas est, quia veniale ita leviter repugnat Deo; ut nec minuat eius amicitiam, nec tollat, quod a creatura appretiet tamquam ultimus finis; obsequia autem ut aliunde debita, habent tamen vim augendi gratiam; et vero quod habet vires augendi gratiam est ~~in~~ ordine superiori ad id, quod n̄ habet vim illam minuendi, et consequenter dignius est acceptari a Deo in illius satisfactionem: nam plus placet Deo opus augens eius amicitiam, quam displicet opus cum magna ipsius amicitia compatibile. Ratio superioritatis lethalis [illegible] omnia obsequia, et debitorum [illegible] [illegible] venda, nota [illegible] lethalia esse cum contemptu Dei, ideo n̄ sint in [illegible] [illegible]; sive aliter [illegible] [illegible] citato [illegible] n° 88, omnia esse contemptum interpretativum, ut n̄ sint lethalis: omnia siquidem inhonorant Deum, et hoc quidem in eius oculis, nec [illegible] eius [illegible], et [illegible]. Vide ipse Thalichius [illegible] conquerit: si ergo Pater ego sum, [illegible] est honor meus? et si Dominus ego sum, ubi est timor meus?

135. Dices ex P. Lugo: inter morali multa, quæ sunt ordinis inferioris, exequant ex variis circumst. alia, quæ sunt ordinis superioris. Obt: quamvis a ... multiplata nequierit exequare pretium perfecti auri, & adamantis, quæ sunt ordinis sup. nobis in ... pretio; at in valore et æstimatione morali potest ita adeo multiplari, et augeri, ut ... excedat valorem, et moralem æstimationem auri, aut adamantis. Urgeri et quia supra ... dispositio ... actus ... quæ in morali superioris ordinis ad actus misericordiæ ... possunt ... et vero ... adeo ex ... ut exequent valore actus remissi charitatis, et moralem æstimationem digni ... premio. Urget de suo adiecit ... Excellentissimus, et nobis amicus, ut ... quamvis in ... ostenderet. ... ad ... [illegible] ... ne nra ... possint ... in quibus superioritas ordinis posset etiam moraliter exequari (et fortassis tale ... ex ... obvio, imo et urgens) non tamen in offensa gravi ...

Respondeo ...

136. ... superioritas personæ offensæ ... non exequet dignitate ... satisfacientis, non apparet quædam, quæ ex ullis circumstantiis supleat inferioritatem, et tollat disparitatem personas inter, obsequiumve satisfacientis ita ... ut moraliter valeat tantum in ordine ad satisfaciendum, quantum valeret si exhiberet a persona pari. Nec hic dissonant iis, quæ ex D. Eximio prælibavimus; et inde pat ad urgens. = Impugnat solutionem Thz Lumbrez apud eum ... Thumeza duplum. V. quia satisfactio condigna non debet exequare ... offensæ, gravitatem offensæ ... extraneus est recursus ad ... personæ offensæ ... non ... offensæ. 2° quia data equatate ... ad ... offensæ, ... restat inequalitas ... ad ... infinite excedentem, ... offensa infinita. ... est ... in offensa, ... exequacit ... quamvis ut in se est ... dumtaxat gravitatem ... in offensa ... dignitas offensi, ... Concludit author iste petens a nobis, quatenus refundet in offensa ... cum Deus non refundat ... in offensa, cum refundat gravitatem ... ... per obsequium ...

137. Sed ex ipso ingenioso Placonensi ab ultimo incipientes remus, ... medium, quo ... offensa ... quod obstet, quod a

perfa infita tamquã fra gravifer sufficiens ee ut advertat summa Dei dignitas, quę per ofenso otemnit, et ofequenti sufficere, ut media illa perfa infita refundat in ofenso gravitã illã n vero infinitã. Dirette ad 1.m odimus ans: n enj dicimus, qd perfa ofenso debeat coequare satisfao; d perfa satisfaciens; unde namus coq. Ad 2.m qd suppoe falsa laborat, quatenus obsequia ponit equalia cu ofensa, admisso dilemmate quoad 2.m ptẽ, namus cõ inde illata, et p rõe reddimus prime datã rõr. In cuius ofirmito, et intelligẽa notandũ ẽ dignitã Dei ut ofenitã n gravifare morali ofensõ ad mensura aritmetica cũ ipsa dignite Dei: nã sic eet tã infita, quã Deus ipse, qd n admitimus; neq ad mensurã aritmeticã cũ ogne: qa sic eet per oia equalis oni, qd falsũ ee, ovincit ex eo, qd ofenie equali oni oa perfas inequales omisse n evacant equales, d inequales.

1.38. Dignitas utaq. Dei ut ognita gravifat ofensã, nõ hinc unde pensatis ad pprios quamvis geometrica in gradu intermedio intra dignite et supra gnite creare in ordine ad satisfaciendũ. Unde colliges 1.º, qd lt a crẽo inferioris ordinis possit pcedere ofensa ordinis superioris; n in a pp̃io sito ofensa infita. 1.º equidẽ: qa ẽ unde mutuet ofensa illa superioritã [illegible] repugnaa; 2.º n ita, qa n ẽ, unde assumatur [illegible] infitã. Collige 2.º: qd lt actus charitatis, et ofensa heat Deũ p obto, et in hoc sit uniformis [illegible] ordinis Divini obtivi actus tñ charitatis, qa cũ Deo ogruens n accipit superioritã, qua ofensa, qa gravitã repugnans.

1.39. Infertabis in ista sepius repetita doctrina: Deo obsequia nra ovia sunt ru Dei, qa sunt longe minora obsequiis aliis pbilibus Deo debitis; d quilibet lethalis ofensa talis ẽ ut longe distet ab aliis gravioribus, quibus Deus posset ofendi: q = Reo 1.º, obsequia nra distare infite ab obsequiis possibilibus infitis Deo debitis; cũ autẽ n sit pble peccatũ [illegible], inde ẽ, q magis distet obsequiis ab obsequiis pbilibus, quã [illegible] leve, quã ofensa ab ofensis pbilibus, quę ofequenti n erit levis ex hac [illegible]. Ubi notabis, qd lt admittat gratia satisfans infita in pura creata, adhuc huius obsequiũ eet insufficiens p lethali: nã adhuc infite distaret ab obsequiis oph infitis, quę Deo debent. Reo 2.º, indeffentẽ ab cuiusmi distaa ofensa Dei se ẽ quid

grave, qª præfert creaturam Deo; si quæ vero quod leve, quª Dei creare
Obj. 20.
Ob. cerniq.
ex P. Vazquez: offensa solum crescit ex persona offensa, quando fit iniuria contra honorem; et per peccatum non fit iniuria contra honorem Dei: ergo non ita crescit ut non possit exæquari per obsequia. Prob. par.: quia in humanis seclusa iniuria contra honorem, solum manet offensa in pecuniis, et huic, etiam si sit contra legem, satisfit reddendo tantum quantum ablatum est; et offensa contra legem, et hæc non mensurat regulariter cum lege imponente legem, cum bono quo privat, nisi forte talis sit legis transgressio, ut sit contemptus legis. Sed quia non omnia peccata sunt formaliter contemptus Dei talia, ergo, quæ non huiusmodi poterunt satisfieri. = Ad obj. resp. negando maiorem; quia ut offensa crescat ex persona offensa non est opus ut inveniat stricta iniuria, sive iniuria in re accepta. ... negando minorem; quia pecc. est iniuria activa stricte talis, et contemptus: omnes siquidem sciente, et ... Deo. Ad probat. ... manus constat ... disparitas, quia humana non omnia ... sunt directe contra principis ... quia omnia autem peccata directe sunt contra personam Dei. Appendix de satisfactione pro venialibus.

Appendix de satisfactione pro venialibus.

Obj. 21. Notandum est dubium esse de satisfactione pro veniali quoad pœnam, et solum quoad culpam. Deinde culpa venialis non esse metaphorice offensa Dei, sed ... quoad culpam ... Hæc addidi ... inveniens ... de malo ... ar. ... cerniens: dicendum ... peccatum veniale, ... non ... aversio ... "art. ... dist. ... quæst. ... "parte loquendo, non habet rationem offensæ: cum in eo ipso ... "Deo ad ... regula, ... et peccato ... "sive ut ait: ... satisfactio ... offensa, et est quædam iniuria ... ... satisfactio ... de satisfactione pro veniali ... ... satisfactione ... offensa est, et iniuria Dei. His ita ... sunt ... Pringus, Ita ... Bernardus ... pro veniali ... ita cum ... Antonius Perez, Chumaza, et ... nonnulli ... non solum ... sed ... facto ita ... ita ... hic disp. ... sect. ..., et ... ultimo disp. et cap. 3° ... ...

Obj. 22. ... Dei ... disp. 3 sect. 5ª, et 6, et Gutierrez disp. 4ª sect. 6ª notantes, quod P. Suarez perfectam ... ita ad-

meriti satisfactorij pro veniali, ut nihil minus novi favoris Deus requirat, quo
in actu ... sit satisfactio, eo quod aug... ex filio Deo sit debita; Dicendum vero quamquam
ad ... requirit, illique quoad hoc adhaeret R.mus Campverde ... 2.a sect.
1.a 3.a se... Cardinalis de Lugo disp. 9.a de penitentia sect. 2.a admittit ...
... talis satisfactionis a subiecto, ita ut raro, et numquam exhibeat de...
no, et fuerit de ... 2.a de ... ica P. Ripalda disp. ... de ente su-
pernaturali sect. 3.a, et Arriaga hic disp. 6.a, necnon quorumdam Aliorum ...
tudantium tales satisfactiones; ceterum in ac ... omnino repugnantes. Nos ex
toto subscribimus Extro. Unde ... asseritur: sit: actus aliquis non iusti-
ex se, et in actu ... esse equalis et condigna satisfactio pro veniali.
Pr. ... ad id requiruntur, ... quod actus sit ... , ... quod
in estimatione morali adaequet indignitatem ...

123.

... in hoc iusto et possit esse ... tas venialis, et in morali estimatione
adequat eius indignitatem: ergo ex se ... in actu ... Subsumptum quoad
... indubia est. Quia 2.o ... , quia dignitas ... magna est in ratione
obsequii et in ordine ad premium, augmenti ... et a... ; ...
... nitas autem venialis tanta non est, et ex ... aliqua ... grat.
preexistentis, ... impediat eius augmentum, aut constituat ... dignum pena
eterna, ... solum temporali; aut mereatur privationem glorie, ... solum dilationem.
Confirmatur ... multa asseruit ... in gratia ... cum veniali, aut
in eo quod ... mereri ... gratiam: ... neque in ... me-
reri de condigno terminum venialis. ... actus plus placens Deo, quam dis-
plicet veniale, condigna est pro illo satisfactio; ... est actus ... a ...,
... plus placet Deo actus heroicus filii, et amici meritorie perfec-
te amicitie, et heredis, quam displicet actus non carens ... meritorio. ... sub
... , quod ... placabilis sit per magnum obsequium filij in retrac-
tatione offense levis frequenter occurrentis, et vix evitabilis: ergo iustus Dei fi-
lius possit per ... Deum ... placare, et pro levi offensa satisfacere.

124.

Dicendum offensa venialis excedit utrumque: ... offensa excedit ex vi
... offendentis, et ... offense, ... decrescit ob equum
... : quia non est ... , quam mala est offensa: non enim ... mala est carens

[illegible], [illegible] siquidem ineligibilius est veniale, quam carera [illegible] 2. [illegible] sendo [illegible] [illegible] nate [illegible], et insuper [illegible] ex mo [illegible] tendere [illegible] te non [illegible]; minus [illegible] venialis est levis; [illegible]
2a. [illegible] nimio probat, nimium veniale esse inequabile per omnia merita Christi, cum ineligibilius sit, quam carera mundus [illegible], et [illegible] [illegible] [illegible] no, et [illegible] conjuncto: [illegible] in mala carera [illegible]. [illegible] est veniale [illegible], et [illegible] quantitate, et [illegible] bono, [illegible] per [illegible]. [illegible] veniale [illegible], et mortali malis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] gratiae et amicitiae Dei, cujus [illegible] carera perfecto [illegible], majori bono privaret [illegible] carera, [illegible] [illegible] [illegible].

125. Sit 2a assertio: [illegible] justi sit satisfactio in actu [illegible] [illegible], [illegible] acceptatione, [illegible] [illegible] [illegible] potens [illegible] Dei [illegible] [illegible] [illegible] quod [illegible] obsequium Deo debitum est [illegible] Dni [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] illud gratuito acceptet [illegible] satisfaciendi. [illegible] [illegible] [illegible] omnia [illegible] [illegible] debita [illegible] [illegible] [illegible] per actu satisfactionis [illegible] offensa [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] dominus, [illegible] acceptet; [illegible] Dei [illegible]
[illegible] 2a: [illegible] [illegible] [illegible], et [illegible] [illegible] [illegible] veniali, aut lethali [illegible] acceptum [illegible] [illegible] 2o [illegible] Dei, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] acceptet, [illegible] in actu [illegible] supremi Dni [illegible] [illegible] [illegible] opera [illegible] in satisfactione [illegible].

126. [illegible] 2a assertio: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible]; [illegible] [illegible] ad extinguendam [illegible] Dei ad [illegible], [illegible] offensa [illegible] Deus [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] valet [illegible] P. Alphonso, [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]

60 cumque careat tamen ejus premio in esse meriti, et cum [illegible] non ex-
tinctione esse [illegible] in esse ejus. [illegible] Admissa ergo [illegible] suppo-
nat [illegible] sufficiente [illegible] satisfactionis in esse [illegible] inducere extinctionem
mortis in esse autem meriti, et cum moralis gratiae et gloriae. Ita [illegible]
adhuc [illegible] ea omnia, [illegible] solus induceret extinctionem mortis [illegible]
per [illegible] principalis [illegible] [illegible] satisfactionis [illegible]
[illegible] sunt [illegible] impossibile, [illegible]
[illegible] satisfac. Requiratur [illegible] ut [illegible] tamquam ex merito Deus placet, nec
ostendat [illegible] ex offensa. Cum autem [illegible] non [illegible] impossibilis cum veniali,
et [illegible] est [illegible] morali, adhuc esse [illegible] in linea physica impossibile [illegible]
non est unde [illegible] satisfa[illegible] cum totus ejus valor [illegible] in c[illegible]
do [illegible] et gloriae augmento, nisi [illegible] gratis assumat in satisfact. [illegible] di-
cerit de [illegible] perseverantia venialis, [illegible] ea sit nimium [illegible]
pure physica.

(127) Dices 2º [illegible] offensam [illegible] non indignaret acceptatione ex eo,
[illegible] ejus [illegible] veniale, [illegible] Deus [illegible] illa injuria nunquam [illegible]
[illegible] veniale, [illegible] semper, et in aeternum punire, [illegible] macula, et
[illegible] perseverat [illegible] punit; [illegible] [illegible] non [illegible] manet: nam
cum veniale [illegible] mereat pena [illegible] transactio [illegible], teneret Deus cessare
ab infractione pen[illegible] [illegible] venealis ad penam [illegible] per [illegible] pena
debita, et aliunde [illegible] exigit, [illegible] venia [illegible] in [illegible] unde Deus
tenet annuere [illegible] exigere, et [illegible] veniale, [illegible] acceptare satisfactionem in [illegible]
[illegible]. Qui [illegible] in damnatis permeant in aeternum [illegible] per se
[illegible] cum moribus, sine quorum remissione [illegible] remissio venia-
[illegible]: et ideo [illegible] authores in materia de penitentia Deus non dicit aeternum
punire venialia.

128. Dices 2º: per [illegible] extinguitur in actu 2º offensa Dei
illata, per quod [illegible] fit dignus, [illegible] Deus ultra indignet, nec ulteriore satis-
factionem exigat [illegible] veniali; [illegible] talis [illegible] [illegible] per [illegible], [illegible] actus [illegible]
[illegible] [illegible] dicendo manet [illegible] absolute, [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] Deus debet acceptare [illegible], [illegible] mee in [illegible], et nam
[illegible] non [illegible] [illegible] ex [illegible] dicens. [illegible] satis[illegible] offensis
[illegible] [illegible] a meritoria: [illegible] offensa adagio [illegible], et [illegible] adhuc illa.

remet incompensata: ... satisfactoria ... recipit Divina receptio; relativa vero Divina iusticia remuneratio. = Et hac in operibus ... vero ... dicta ... et ... una tota ... satisfaciendum pro pena ... quae ... satisfacio pro venia. = ... in ... , et ... non vero ... merita ... remuneratum ut tamquam premium ab ipsa accipiat ... gratiae, et gloriae premios ... [illegible]

120 Inde est, quod semel ac ... premio ... compensatum ... honestum ... iure ad ... premium, ... ad ... a Deo assumat. Ita ... est disparitas: ... satisfactio ... pena stat in penalitate externa, quam Deus acceptat in satisfactionem, ... autem satisfactoria pro compensa ... in ipsa bonitate actus interni meritori et consequenti ... et gloria ... denuo acceptata ... pro ... = Dixi denique ... post tot ... Deo ... veniali, ut ... satisfaceret in actu ... decedenti ... exigeret ... veniali, et ... tenere in Purgatorio pena illa ... = ... compensatum ... quod Deus ... in premiata omnia ... premiatio ... et gloria ... ne dissonum ... meritis premiatis ... gratiae, et gloriae ... satisfaceret in Purgatorio illud ... . intra ... ullo ... peccato ... peccato ... Virginis ... ullo ... peccato ... Incarnationis ... ; et ... [illegible]

DISP. 5ª

De causa finali, et motiva Incarnationis.

SECT. 1ª

Sub distinctio, et sententia.

150 ... Incarnationis ... illa universali ... causa, et motivo Incarnationis ... Deus ... se, et ... decernit, et exequitur ... Divina motivo ad ... decernendum ... disputamus ... [illegible]

an sit id fuerit excellentia ipsius mysterii, an vero redemptio nostra per ipsum? Sive tandem aliis verbis: an Adamo non peccante, verbum caro fieret, et Christus Dominus veniret, necne? Cum vero dupliciter possit accipi Incarnatio, quoad substantiam, sive quatenus est [illegible] unio Verbi ad humanitatem; [illegible] quoad circumstantiam, sive ut dicit primo passibilis per naturam [illegible], et impassibilitatis [illegible] debite [illegible] Christi [illegible] unionem hypostaticam. Apparet inde quaestionem non esse de Incarnatione quoad circumstantiam passibilitatis, si Adamus non peccaret; sic enim frustranea esset; sed solum de Incarnatione quoad substantiam, nimirum an ea fuerit, si Adamus non peccaret, nec redemptione indigeremus; an vero talis redemptio nostra fuerit Incarnationis motivum, ut illa non facienda, nequaquam Incarnatio fieret?

151\. In disputatione igitur, sive quaestione, quae [illegible] decretorum seriem in Deo, quamvis [illegible] statuit. 1a unicum agnoscit decretum ita dependens a peccato, ut hoc non dato, nec [illegible] decreti daretur Incarnatio. Opinio expressa est D. Thomae hic quaest. 1a art. 3o, et quaest. 29 de veritate. Angelici Praeceptoris sequuntur fere omnes eius discipuli, et Acutissimus noster Vasquez hic disp. 10, Sapientissimus Molina 1a parte quaest. 23 art. 5, Valentia disp. 1a quaest. 1, Bernal disp. 16, Lugo disp. 7a, Thunieza disp. 6a sect. 1a, et plures alii recentiores tam ex antiquis quam ex Neotericis. 2a opinio duplex adstruit decretum, aliud de substantia Incarnationis independens omnino a peccato, propter ipsamet excellentiam mysterii, ut maxime commendantis Dei [illegible], [illegible] Deus [illegible] ad [illegible] summe colendum; aliud vero de circumstantia mysterii, prima [illegible] passibilitatis, [illegible] decretum [illegible] peccati, et [illegible] Ita Albertus Magnus, Alensis, et Scotus [illegible] in 3 dist. 7 q. 3, et dist. 19 [illegible], cum [illegible] omnes. Ex nostris Cuenca [illegible] disp. et sect. 13, Theodorus Perez, [illegible], Tyrsus [illegible], et [illegible] Joannes de Campoverde disp. 9 cap. 2.

152\. 3a opinio non eadem, germana tamen cum praecedenti, peculiaris est [illegible] disp. 5 per sectiones quinque ab ipso elucidata, cuius summa haec est. Statuit Deus voluntatem posse moveri ex duplici motivo, quorum ex se totali

et adeo ad aliquid decernendum. Accedit ad grandia ista evenire in
incarnatione decernenda, duplexque fuisse decretum, alterum [illegible] ignorare
[illegible] et equaliter ingressum de redemptione nostra; [illegible] quod in [illegible], et inte-
gra [illegible] peccati [illegible] decrevit [illegible] extra
[illegible] hypostatica, Christum ut caput, et [illegible]
[illegible]
[illegible] ex [illegible] motivum et [illegible] ad [illegible]
[illegible] et decreta sunt adversus [illegible], et in hoc [illegible] discriminat
[illegible] unum velut [illegible] ad [illegible] decrevit incarnatos
[illegible] unde si praescinde a peccati praevisione [illegible], aut
[illegible] si non praevidisset Adamum peccaturum, [illegible] potuit [illegible] praevi-
[illegible] voluntas est [illegible] Christo [illegible] esse Incarnationem [illegible]
[illegible] peccati [illegible] de Christo [illegible]
[illegible] supra.

133. [illegible] duplex [illegible] decretum fuit
[illegible] varie, et [illegible]
[illegible] aliud subsequens ad peccati
[illegible]
[illegible], et [illegible]
2°. In [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] de Christo ut [illegible]
[illegible] Christo
[illegible] Adamo [illegible]
[illegible]

134. De [illegible]

„ [illegible] parte [illegible]
„ [illegible] et [illegible]
„ [illegible]
[illegible] et [illegible]
[illegible] Sed ut [illegible] fonte [illegible]

[illegible] ipsa attendat [illegible] [illegible] a nobis
" [illegible] petatur: ex quo ego illa Dei verba [illegible] venient [illegible] de-
" [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] quatenus in Sacra
" Scriptura traduntur, [illegible] [illegible] [illegible] annotavi: unde cum
" in Sacra Scriptura [illegible] [illegible] [illegible] pro pecc[ato] [illegible]
" [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] re-
" medium [illegible] pecc[at]i, ita quod pecc[ato] non existente Incarnatio non fuisset. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] auctoritas [illegible] ex
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] redemp-
tione [illegible].

156. Ita Luce 1: [illegible] nos Oriens ex alto, illuminare his qui
" in tenebris, et in umbra mortis sedent. [illegible] 19: venit Filius hominis quaerere,
" et salvum facere, quod perierat. Joannis 3º: misit Deus filium suum in
" mundum, non ut judicet mundum, sed ut salvetur mundus per ipsum. [illegible] ad
" Galatas 4º: misit Deus filium suum, ut eos qui sub lege erant, redime-
" ret; et 1ª ad Timotheum 1: Christus Jesus venit in hunc mundum pecca-
" tores salvos facere. [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] Symbolo, quod
[illegible] [illegible] Scriptura sacra, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] pronun-
" ciavit: qui propter nos homines, et propter nostram salutem descendit de coelis, et in-
" carnatus est. [illegible] vero [illegible] voluminis [illegible] nobis [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] expone, [illegible] [illegible] illos [illegible]
[illegible] manifestissime [illegible] inveniemus.

157. [illegible] [illegible] finali Incarnationis [illegible]
[illegible] fuisse redemptionem nostram; [illegible] [illegible] ex Scriptura aliud [illegible]
[illegible] [illegible] pecc[ati] [illegible], nec Incarnatio [illegible] [illegible]
" [illegible] [illegible], et Ecclesiae [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] lib. 5 cap. [illegible]
" [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
" [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
" [illegible] [illegible] [illegible] Deus [illegible] [illegible]
" [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] a [illegible] [illegible] nec [illegible] [illegible]
" [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
" [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
" [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

" Verbi nativitati, qua sublata, [illegible] manauisset. Et Xystus [illegible]
" [illegible] in epistola ad [illegible] [illegible] dispensatione, qua [illegible]
" redemptio [illegible].

45) [illegible] Lanna vero [illegible] serm. 8 [illegible] verb. [illegible]
" verbis antea [illegible] venit, [illegible] nos quaerere, et salvum facere [illegible]
" [illegible], infert [illegible] si [illegible] non [illegible], et jam
" 3º: nulla [illegible] fuit veniendi [illegible] salvos [illegible]
" lib. 4 de Incarnatione [illegible] cap. 6 [illegible] Incarnationis [illegible]
" [illegible] redimeret, [illegible] in [illegible]
" [illegible] lib. [illegible] peccatum [illegible]
" [illegible] spiritualem non [illegible] venit vocare justos, sed peccatores [illegible]
" peccatoribus venit, [illegible] Papa
" [illegible] in Pentecoste [illegible]
" [illegible] creata [illegible] temporali [illegible]
[illegible] perpetuum [illegible]
" [illegible] peccatores, [illegible] quibus [illegible]
" [illegible] in benedictus [illegible]
[illegible]

SECT. 2

[illegible]
45º [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Incarnationis [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] una pessa di [illegible] [illegible] modo [illegible] [illegible] Incarnados.

[illegible] dispensar [illegible] [illegible] Incarnaos [illegible] Certe [illegible] Incarnados [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] a primeira [illegible] ad [illegible] [illegible] hanc [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] motivo redemp- [illegible] [illegible] diametro opposto [illegible] [illegible] redemptori[illegible] [illegible] ve-nerit.

161. Debiro inspici ex D. lexio, aut pariter utraq[ue] p[ar]te, Incarnaos tamquoad circumstas, quo quoad substas decretu[m] fuisse ob redemptioe; alteru[m] dupli decreto, et directo ad substas, alterum [illegible] ad circumstas tanto, itaut deficiente motivo redemptionis, decreta [illegible] deficeret, mansura alia [illegible], qi [illegible] venire [illegible] providea [illegible], in qua pecc. Adami [illegible] ita [illegible] decretis [illegible] de Incarnatione optimo [illegible], et [illegible] pecc. [illegible] debet [illegible] de Incarnaoe in remedium pecc. [illegible] sive de Incarnaoe cu[m] forma passibili: q[uae] [illegible] optimus [illegible] supponi; et [illegible] posset [illegible] in [illegible] pecc. [illegible] qua [illegible] nullatenus provideret [illegible]. [illegible] ad [illegible] futuro, et [illegible] adventu [illegible] nempe et [illegible] Incarnaois, et redemptio [illegible].

162. Quod [illegible] [illegible] nam [illegible] Samuel [illegible] Deo [illegible] in Bethle[hem] [illegible] denso [illegible] simul venisse [illegible] Dno. [illegible] ut satisfaciat [illegible] pecc[at]is, et ob [illegible] [illegible]. De quo [illegible] mora [illegible] alicujus [illegible] ab hac [illegible] Philosophi [illegible] doctrina [illegible] potest [illegible] [illegible] ratione, qua late [illegible] [illegible] nimis [illegible]; nos [illegible] [illegible] [illegible] Deus [illegible] [illegible] minus; qd [illegible] [illegible] [illegible] dire [illegible] eamdem [illegible] informando; ex alia unde [illegible] finis operatur [illegible] desiderio, et amore [illegible] effectu, procedere a duobus finibus totalibus per duos amores.

163. Quod autem [illegible] operatur ex uno fine, [illegible], [illegible] ex alio fine operaniri, [illegible] dicit, [illegible], duos illos fines [illegible] totales, [illegible] unus actu movere, et alterius in promptu esse, ut illo alio deficiente, [illegible] ipse moveret; [illegible] causas efficientes, [illegible] una operatur, [illegible] alia adsit [illegible], [illegible] bat, qd [illegible]

illa aperiret alia; n tn, qd simul cu illa ut totalis caa agat. Expla vero
in stagis adducta nihil momenti habere; ait [illegible], ad [illegible] ex Sa-
crificio [illegible] ret, l unctioe Davidis, et sacrificiu fuisse unu fine tota-
lis ut Samuel peteret Bethleem, solu sacrificiu fuisse caa finalis,
et unctioe motivu impellens. Ad alia aute ait, unu summo in
ijs esse fine totale, qui nempe praecipuus sit. Et probat ipso ultimo
exemplo hoc iter illius, qui Carmona petit negotij ergo, tale negotiu motivu
e totale, quippe qd detrahat ad iter aggrediendu; secundo aute amici solu
e caa impulsiva ut cu maiori alacritate iter peragat. Et hoc ipso mo di-
stinxit Vasquez de medijs totalibus, et n subordinatis, n posse sit ab eo-
de fine simul caari.

V64. Ad Deu vero doctrina [illegible] philosophandi
ee docet, nimiru n posse ex duobus finibus, l quasi finibus totalibus
Divina volte moveri, sed solu ex finibus partialibus, quoru aliquo deficien-
te, res n detraheret in vi praesentis providere. Et ad rem efficacius urget ista
argumta: nam nemo nabat, potuisse Deu praedestinare Xptu ob varios illos
fines, quos Scotus assignat, tamquam fines n integros, sed subordina-
tos; atqui, ut Deus ita Xptu praedestinaret n aliu [illegible] disponerent,
quae iuxta Scrura, et Patres dicunt dispoe: q Deus e [illegible] praedestinavit
ob illos fines n integros, sed subordinatos; n totales, sed partiales. Hinc
resultat, Scotisticae opinioi incumbere, onus probandi, qd eiusmi fines
de facto n fuerunt subordati, et partiales, sed diversi, et totales. Id
vero probari n potest ex [illegible], et [illegible] Patres [illegible] Incarnatio probat
ex eo, qd eiusmi mysteriu Deus sit multo magis amabile, et desidera-
bile e, quae caetera Dei opera: q sicut caetera rae suae bonitatis a Deo sunt
volita, et facta, ita et hoc mysteriu. Haec vero e caa unica Incarnatiois, quae
tt n adeo expressa sit apud Scrura, et Patres, n sufficit ut dicat, n fuisse supremae
caa ad Incarnatiog decernendae: nam de rationibus [illegible] Scrura, et Patres
curarunt.

V65. Imo vero, in Scrura dicunt: Angeli creati in ministeriu hou;
quin liceat inde inferre n fuisse etia creatos ob lug [illegible] bonitate: sa-
ne alias Incarnatiois caas ex causa [illegible] redemptioe nra, exprimit Scru-
ra dij 1a ad Corinthios l Xptus dicit praedestinatus, ut sit nra iustitia, et

sanctifao; et cap. 2.° in eteiug nra, et ad Colosenses 1.° ut, sit caput
hom, et Angelorum. Quod autem tales cas, aut fines fuerint totales
ostent. Contra, ex ea qd. 1.° n. ostet ex Scriptura ita fuisse, nec oppo ex
ipsa ostat. 2.° ex ipsamet perfeci. tu volens Dim, n ipsius mistery.
rum pro, qd. Deus velit aliqd propter aliquem fine, ita fiat in tali fine,
ut ipse de se postulat; finis autem de se fixarus, et totalis postulat,
qd voltas in ipsis fiat tamaneg in fins fissants, et totals. 3.° ex ipso
beanis, quae iuxta Tranns Deus ofert iustus, et tamquam gratia per
Xpm liberali promiss., et tamquam merceda ex promissione operibus
fideliter redemd.

166. Sed simul, et semel impugnat doctrina ista ex citato
Vasquez: nam 1.° unio Verbi ad humanit. 2.° se amabilis sit, in bonitas eius,
separata cum bonitate Dei (quae quidem finis est omni absolutissimus) est velut
medium, nec adeo nessias propter se amabilis, ut nequeat propter alios fins intendi,
et amari: qd. qd ex se sit amabilis n. obest quominus sit finis alteri fini
subordinatus, atque adeo nec supremis, nec totalis. Pariter explicat: nam celum 2.°
se utique est amabile: quoniam vero in Scriptura sacra dicit propter nos, si
Deus nos n. condidisset, nec celum fecisset in vi fractus decri: qd cum unio
Verbi pluries dicat propter nos facta, et propter eius salutem, quamtumvis a-
mabilis ex se sit eg Deus n. fecisset, si homo n. esset futurus, et salvandus:
Nec de Angelis sic discernendum: nam in sacro textu n. dicunt crea-
ri propter hos, damptis suamet bonitate creati supponiant, dicunt adminis-
tratori Spiritus Dei in ministerium hom missi, in terras sit, n. in sui
productio: qa n. ideo sunt producti, ut mittant.

167. Nec hoc obstat ipsius mysteri perfeci, maxime cum in redemptione nra includat ipsamet Incarnao.
Sicut autem ita iustificao includit gratiam, et expulsionem pecci, ut expulsio
pecci sit finis, et introductio gratiae tamquam medium: n. enim dicit Deus
expellere peccm, ut introducat gratiam; sed est introducere gratiam, ut expe-
llat peccm: sicut redemptio ita includit Incarnaos ut illa sit finis, et ista
medium; eo qd. tones in Scriptura dicat Deus intendisse redemptios per In-
carnaog. Ex his, et ex dicendis ostabit solvo ad raoes doctrine Suaris-
sice; que quidem aliter impugnat: nam iuxta locum unico decreo intentus fuit

Xpus, simul, et Angeli, et hoez instituandi per ipsu adstrave a casu pecci ut ita eet Vgenitus in multis fratribus, et tamen nobilior, et excellior ê Xpus cæteris iustis: q tt substaa Incarnaois nobilior sit, et excellior redemptioe nra, si utraq physicè sumat; unde tn decro potuit utraq simul intendi. Et ostat explo nuper appoo: nq unico decro Deus intendit iustificaoe peri v.g. quantumvis graa nobilior sit, et excellior expulsioe pecci. Sect. 3a. Prosequit maa præcedentis.

SECT. 3a.

Prosequit maam præcedentis.

168. Impugnat ulterius doctrina eadē, q adstruere tale decrē n ex sacris literis, sed ex eo, qd modus iste volendi perfectissimus ê, et valdè Deo ostentaneus, nempè velle incarnaoe pp ipsiusmet excelleā, et ut Xpus sit oplemētū operum ad extra, reddet opinioe Lullii tendentis ad perfeos cbis nostri fuisse incarnaoe. Certe, si nostra n fuit ex nra ipsius rei, nec ex vado le Dnē volus, decra n debemus credere, nisi ex fine, et mo, que nobis præscribit Sacra pagina. Præterea: si ex eo, qd Deus decrevit perfectissimo mo se corare, pecco supposo, Deus iuxta R. Suarez nostrao decrevit mq pabtis, siliter quis dicat, suppoa volte elevandi nag rale ad ordine supral Deus nostrao incarnandi: nq iste eet perfectissimus mus, ut ita Acephalus n eet ordo ille, sed capite gauderet Xpo; qd n ê 3a coe Theol. Ad hæc: si summa Dei corablitas fuisset motivum pro Incarnaoe decernendo de facto, Xpus venturus eet, etiā si neq alii hoies, aut Angeli, neq universum futurum eet, qd proximū ê divinaoi.

169. Insuper, et magis directe ostê: nq Pres absoluté manif. Xpi venturum si peccū defuisset; si autē hoc posset salvari ex eo, qd n veniret vi unius decri, veniret tn vi alterius, qd fuit de facto, sequit VV Pres diminuté, et confusé locutos ee in re doctrinali; Dō siliter quemvis posse in aliis mais deludere oppes Pr quantumvis universales. Ad hos vero ostex sic argui post ex R. P. Gutierrez: nq solus locus supponit physicè ee posse casu in quo Deus careat vi scia media de pecco Adami, et c-

quenz in quo Deus n. posit ey deferere, qd ee falsu, et oppositu dno 71
dni ad ordinandu, et deferendu quamlibet creatura, docet Exmus ipse tomo
2o de gratia libro 5o cap. 24. n. 18. 2o: q decretu de eo, qd veniat
Xpus optimo modo post merit. seu medium de pecco, et intuitus absolute
[illegible] ressao e de eo, qd veniat ut redemptor: a de facto Deus re-
demptos predefinivit, et illius penitus predefinivit ante absolute previsu
pecca, qd n. sustinet Exmus lib. 3o de predestione cap. 8o n. 13, et lib. 2o
de scientia cap. 3o n. 12.

170 3o: q decretu illud Xpi optimo modo, et [illegible] Xpi
ut Redemptoris ante absolutu [illegible] et pruvios pecci, videtur ab Exmo.
repugnans sanctiti Dei. [illegible] iuxta Exmu lib. 1o de predestione cap. 9o.
repugnat Deo [illegible] iuste, et indiste 2 raos generaq re-
[illegible] unde constat asserentes Deum decrevisse prius salvare aliqua vase,
et [illegible] deferendo ad [illegible] posterius designos salvandorum in particula-
ri, et indiq aefellit docentes predestioz ee quid generalem in particula-
ri, n. in gradu grat, et glorie uniuscujusque conferendu; hic etiam sect. 2a repu-
tat [illegible] opinioz Deu prius decrevisse unioz cu natura creata inchoate
vage, et indeterminate, sive Angelica, sive humana, quomodo igitur decretu illud
Exmu erit de modo perfectissimo sive optimo, pretendendo ab hoc, l
illo determinate, et deferendo [illegible] determinatos?

Hinc noto, ine-
171. fasse ee exemplu, qd apud Exmu invenio, illius, qui pecuniam expendere de-
crevisset, et si pauperes supervenirent, opus exerceret misericordie
Si secus [illegible] exemplu iudico, ad sic ostendo.
nam iuxta Exmu ipsu, et totam Jesuiticam scholam ee [illegible] decretu [illegible]
[illegible] media, que in Deo [illegible] facta [illegible]
[illegible] Adami [illegible]
[illegible] Xpi [illegible] Redemptoris [illegible]
[illegible] et [illegible] de modo optimo [illegible] determinati, sub aliqua
[illegible] ee [illegible] indeterminati [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] pecci.

12. 12. ... 3° ex P. Tharin, persoa naõ [illegible] de unione facienda, ut de facto facta e' cum naõ huma; e veaõ [illegible] facienda [illegible] naõ [illegible], [illegible] decer hiepr [illegible] Deo, Deus [illegible] naõ [illegible] hoc [illegible] peccante ... [illegible] [illegible] decer [illegible] [illegible], et (14) [illegible] [illegible] ad Heb. [illegible] [illegible] Angelos [illegible] semen Abrahae. [illegible] [illegible] [illegible] personalis, [illegible] de [illegible] [illegible] per [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] huiset [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] maximo [illegible] [illegible] hypothesi. [illegible] fundamentum [illegible] [illegible] quia [illegible] Deus [illegible] sua bonitate sit adeo [illegible], et ad communicationem [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Deo [illegible] decreverit se communicare, [illegible] [illegible] revelatae [illegible] [illegible] nobis [illegible] [illegible], et [illegible] se communicaret naõ [illegible] [illegible] et [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] redemptionis. Sect. 2. [illegible]

SECT. 9.

A[illegible]

123. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] verbi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Deus [illegible] in initio viarum suarum [illegible] [illegible] Deus creavit me [illegible] [illegible] [illegible] verba [illegible] de Sapientia incarnata [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Cyrillus Alexandrinus lib. 5° thesauri cap.

» 30 [illegible] [illegible] [illegible] Deus creavit me [illegible] [illegible] [illegible]

» [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] cap. [illegible] [illegible]

» in textu [illegible] [illegible] [illegible] me creavit; [illegible] Deus creavit me. [illegible] Dominus [illegible] [illegible] [illegible] minime [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Epiphanio [illegible] [illegible] [illegible] 69, et

in tempore incarnationis [illegible] est: quod in hoc loco [illegible],
iam ita [illegible] Verbo [illegible] creatum [illegible] sint in-
telligenda de Christo secundum humanitatem [illegible] prius Deus
[illegible] est [illegible] temporis, [illegible]
[illegible] tempore [illegible] ergo [illegible] est [illegible]
[illegible]; et [illegible]

42 Dg. Quadruplex est apud [illegible] D. huius ar-
gumenti solutio. 1.a cum D. Tho. 4o. contra gentes cap. 8 , Theologi alii praecipue
Belarmino lib. 1 de Christo cap. 18, et Valen. quaest. 1.a de Trinitate pun-
cto 1 § 21 apud Suarez hic cap. 3o ea verba intelligenda esse de
Christo Deus divinitas; et hoc denotari verbis sequentibus: cum eo eram cunc-
ta componens, quae de Sapientia [illegible] ut Incarnata non possunt [illegible]..
Et haec exponunt [illegible] est cum verbis Geneseos 1.o in principio (sive ut alii ex-
legunt in Verbo) creavit Deus caelum, et terram. Obstat, quod adduci-
tur D. Ambros. [illegible] Sapientia quae loquitur, non vocat [illegible]
[illegible], [illegible] aliarum creaturarum. [illegible]
[illegible] veritas, [illegible] contra [illegible]
[illegible]; quod [illegible] non [illegible] Vulgata [illegible] quae
[illegible] verba intelligi de Sapientia [illegible] sive [illegible] Deus
[illegible] tamen [illegible] Arianorum [illegible]: cum Verbum [illegible]
[illegible] potest intelligi de [illegible].

43. Si autem [illegible]
[illegible] apud [illegible] Septuaginta, dicendum cum D. [illegible] et
Belarmino [illegible] per Verbum creatum [illegible] Verbum [illegible]
[illegible]: [illegible] dicit [illegible]
[illegible], quis [illegible] ab initio, et
[illegible] de utraque aliquid, et de neutra
ante saecula creata sum: [illegible] de utraque aliquid
[illegible]. 2.a solutio est cum [illegible] apud [illegible] sermon-
[illegible] de Sapientia, [illegible] humanitate [illegible] Deus [illegible], et abstrahit [illegible]
per [illegible] introducit dicendo: Dominus possedit me [illegible], ut indicet
semper in Deo fuisse [illegible] omnia ante quam quidquam faceret.
[illegible] Vaccancenius [illegible], [illegible] 36 [illegible] illa
indicat, ut inde Ariani non possint deducere Verbum esse creatum. 3.a solutio

).2. e, testis utraq loqui de Sapia incarnata; d n de oib omno operibus Dei-
na iuxta [illegible] Deo, precipue Hilarius, Aug., Fulgen., Cyrill., et
Athan. apud Vasquez, pre [illegible] de quibus tercius sunt opera redemp-
tionis.

Vbi [illegible] equidem Xptus ut ho sit initiu, iuxta quod ipse dixit
Joan. 14: ego sum via; et hoc sensit, qui incipi a me dicunt Dei o-
" pera. Vnus [illegible] loquatur Athanasius serm. 3o c. Arianos: Dnus crea-
" vit me initiu viarum suarum ad opera sua. Quod idem, ac si ita loque-
" retur: Pater mihi corpus perfecit, et [illegible] hoies me creando constituit pro illis
" salute; et luculentius infra: creavit ad opera sua, ut illis creari ad
" opera non; secus ad hoc [illegible] intelligeres. 2a demu solue
Xptus dat hoc e initiu viaru operu Dei, ceteras q ordine causas, e dig-
nitas, et excelles. Notavit [illegible] D. Cyrillus septuaginta n legere
creavit me absolute, d creavit me initiu, id e, fecit me hoc ut eg ini-
tiu: Xpto vtaqs hoi dedit Deus principatu, et primaru fundamen
constituit, ideo iuxta eosdem Septuaginta dicit ante sec. fundavit me. Hoc
e terreno corpore unitu me fecit fundamentu Eccliae.
[illegible]
2a arg e etiam ab
" authoritate: nq a D. Plo ad Colossenses 1. Xptus dicitur imago Dei
" invisibilis, primogenitus oiu creaturaru, que verba necessario accipienda sunt de
" Xpto ut hoe iuxta regulam D. Cyrilli lib. 1 thesauri cap. 1. Xptus
" dicitur Primogenitus, quatenus ho e; Vnigenitus quatenus Deus e: q Xptus
ut ho predestinatus, et predestinus e ante og creatura. Quod ex ipso
" Apo ad Hebreos 2o: Decebat eu, propter que oia qui multos filios
" in gloria adduxerat authorem salutis eoru per passionem consummari: e
Xptus e utiq ante oia praeintendendus. Habetur etiam arg. co-
plexo e similar 1a Apu loqui de Xpto ut Deus, ut exponunt S.
Ambrosius, Xptomius, Theodoretus, Chrisos, et alii apud citatum Be-
" llarminu. Quarum psst ex iis, que subiungit Apus: quoniam in
" ipso condita sunt universa; oia per ipsu, et in ipso creata sunt: que
sa synonima sunt cu verbis Joannis 1. oia per ipsu facta sunt; et
hec intelligunt de Verbo nam cuius Divinitate ibi commendat Evangelist-
ta.

178. Ibidem quidem de Christo ut hoc loquitur Apos.
" dicit eum dicit caput Ecclesiae, et primogenitum ex mortuis. Ideo Patres ex u-
troque Apostoli verbis arguunt in Christo ut Deus creata omnia in ipso ut hoc
omnia instaurata; Primo ex eo, quod dicit, Deus omnia per ipsum, ut in ipso creavit,
Secundo ex eo quod addit, Deus fuit per eum reconciliare omnia. Quod si primo-
genitum esse Dei dicimus non admittit Cyrillus, non possumus admittere cum
" D. Ambrosio lib. de fide cap. 6. legimus, (inquit) primogenitum filium esse, le-
" gimus Unigenitum; Primogenitum, quia nemo ante ipsum; Unigenitum, quia nemo post
" ipsum. Ratio est, dixere, Christum ut hominem esse primogenitum omnium creaturarum, non in
antelatione decorum, sed ordine dignitatis, quatenus eius filiatio ut pote naturalis
dignior est reliquorum filiatione, quae adoptiva est. = Ad rationem vero, sic Apostolus
est, quod decebat Deum, propter quem, et per quem ut Deus omnia fuerunt crea-
ta, ut hoc esse authorem alium, et per quem omnia instaurarentur, et veluti
de novo esse inciperent.
179. Deinde desumitur ex D. Augo: in lib. de nup-
tiis cap. 21. assignans Sanctus Doctor tria bona nuptiarum, sicut sacramentum
fidem, et sacramentum nubiis significans coniunctionem Christi cum Ecclesia,
" sic ait: quod horum est in nuptiis, unde peccati vinculum transiit in poste-
" ros? nempe nihil. Et certe nisi tribus bonis perficere se habet bono-
" rum nuptiarum, quibus bonis etiam nunc bonae sunt nuptiae: deficiente pec-
cato, adhuc nuptiae significarent coniunctionem Christi cum Ecclesia, et consequenter pec-
cato, adhuc sacramentum nubiis ... aptitudinem
tus venturus est. Ergo solvitur sacramentum ... et Ecclesia ... peccati
... et in actu ... Christi ... Hanc ...
... non vero ... et in ...
... ex eo quod ... nuptiarum non perfecte ... aut ... in cet.
... ad Ecclesiam; ... inquit, per
... aptitudinem coniunctionis Christi ad Ecclesiam ...
... ad ...
... actu ... sanctitatis ...
per ... ut dicit ...
180. Non est bonis ... D. Augo ... ex
... nuptiis ... non est ... peccati ... quo peccato
... ante quam Adamus peccaret matrimonium ...
... significabat, illiusque cum Ecclesia coniunctionem ... significabat peccato ...

carnae Verbi, et permissivum pecci. Obycit sibi laudatus Thoa re- plicā quamdā; nempe supponit loquī de casu et odiō, quo pecciū in eet, ut denotant verba perfecta le hizet. Hoc et in intelligendo de tali odio ... si diceres ... si aliqua, nimirum ... quod pec- cy nunc, n eet, ... eet ... in rēs maiore ... ut verba ... Augus loquit de cēlu, quo pecci ... n fuisset; n ... matrimonij ... et in actu ... quod bonitas ... unde pecci vinculū ... in ... sicut ... aqua ... corpus ... per Chrm ... Sect. ... Tertia.

SECT. V.

Argumenta alia.

181. ... vult aliquid ... prius vult media ... a finis ... Deo intentus ... nunc ... prius velle debet ... remotiora: atqui Incarnatio ... ut pote ... Incarnatio ... adeo ... Incarnatio ... Deo ... quae ... Incarnatio nequit ordinari ad redemptionem. 2°. ... prius movet, qd magis movet, et magis movet, qd ē propinquius fini: magis enim participat de bonitate finis: ergo ... Deus movit Incarnatio, ut pote Deo propinquior, et magis participans de bonitate Dei.

182. ... nimirum in nulla ... posse Deum velle prius redemptionem, quā Incarnationem, cum ... prius ... velle; et ... participat ... Redemptionis et ante ... : cum ... propinquior sit ...

aut gloriæ Dei. Et illo solvendo tres medianus est Caietanus et pariter obligatos. Theologi, quibus studio est in fide paternis insistere, et [illegible], quæ passim docent. Illi vero, qui rationis pondere potius suis radicibus [illegible] nituntur, et rem penitus enucleare, atque succum [illegible] [illegible], eadem omnino solvunt, quæ ipse Thomas [illegible], et [illegible] in [illegible] [illegible], [illegible] Deo [illegible], satis plane. Theologi itaque ex [illegible] [illegible] exsequendo magis: qui ordinate vult aliquem finem, prius vult media proportionata finis [illegible] cum ratione, et conducentia, deinde proportionate perfectioni, et dignitati, nobilitati finis [illegible] [illegible] [illegible], et [illegible] absumpta, [illegible] absolute ultimo cognitum [illegible].

183 Media proportionata fini non sunt, quæ magis in se sunt digna et perfecta, sed quæ magis utilia, et conducentia ad finem consequendum. Alioquin Deus liberrime operans, potest quomodocumque [illegible] sua [illegible] manifestare, gloriamque suam [illegible]. [illegible] autem [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] opus [illegible] per ipsum [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] Incarnati Verbi mundo plurimum [illegible], et per ipsum [illegible] [illegible] sibi [illegible] [illegible] [illegible] exercuit: unde incrementum [illegible] gloriæ [illegible], ad [illegible] [illegible] [illegible] magis conducit [illegible] redemptio [illegible] in redemptionem, ut [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] nare possit absolute [illegible]; [illegible] clarius ergo illud [illegible]: perfectio [illegible] ordinari ad minus perfectum tamquam ad finem ultimum; [illegible], tamquam ad finem proximum, [illegible], et [illegible]. Semel, et iterum notavimus, finem ultimum [illegible] [illegible] [illegible] ordinantur Dei opera, esse ipsum Deum.

184 Infra hunc ultimum finem [illegible] sunt, [illegible], quorum aliquis potest esse imperfectior medio ad ipsum ordinato; [illegible] ad corporis sanitatem [illegible] potest ordinari sacrificium [illegible]; [illegible] corporea [illegible] nobilium et excellens. [illegible] ratio est, [illegible] ad [illegible] [illegible] ordinationem mediorum et finis, [illegible], et [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] finis, [illegible] utilitas, et conducentia [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Incarnatio maxime utilis, et conducens, ut ad redemptionem, esto illa [illegible] ad [illegible] a Deo ordinata est. Nec ideo Deus plus appretiare dicendus est [illegible] redemptionem, quam Incarnationem; quia prioritas finis non est prioritas amoris, et appretiationis. Solum itaque de facto dicimus Deum se detraxisse

18 qui ex perfectione Incarnationis, quam ex intrinseca redemptionis. Ad 2um dist. quod finem
filium maj.: illud prius movet, quod magis movet modo causalitatis, et adu-
cens ad finem, conc.; modo perfectionis, et dignitatis in se, neg. maj., et sub ea-
dem distinctione reliquum argumentationis excipio, notoque etiam esse media, quae nullam aliam
bonitatem, et perfectionem habent, nisi adducendi ad finem, et ea vocant media praeci-
salia. Incarnatio autem licet ita non sit, quia tamen Deus non necessitavit, dicta
fuit medium ad redemptionem nostram, et haec fuit finis cuius gratia; Christus
vero finis cui, eo quod ad eius gloriam maxime conduxerit redemptio.
185. 59
Argumentum etiam inconveniens: nam si Christus praedestinatus fuisset in remedium
peccati, ita ut hoc deficiente, Christus non veniret esset bonum occasionatum
extra vel contra intentionem Dei, tamquam dilectus occasione peccati; quod hoc est ab-
surdum: ergo. Confirmatur 1º: nam ex errore Arianorum asserentium Filium Dei fa-
ctum esse propter creaturas tamquam medium, et instrumentum ad eas producen-
das: deducebant Patres tria absurda apud Cyrillum lib. citato thesauri
" cap. 3º, 1um erat, filium Dei debere de sua extra gratias rependere
" creaturis, propter quas factus est. 2um quod si propter nos factus est Dei fi-
" lius erimus nos Filio multo praestantiores, 3um quod nobis creatis, su-
" perbaccaneus esset Filius; atqui si Incarnatio fuisset propter redemptionem,
tria illa inferunt erga Christum: ergo. 2º: nam ex nostra doctrina sequitur quod
Christum gaudere de lapsu, et peccato Adami dependere a quo ad tantam
gloriam electa est. 3º quia Deus potius vellet non esse, quam esse Christum: ergo po-
tius vult non esse, quam esse peccatum, ad quod iuxta nos Christus sequitur.
186. Ad solutionem
" ad probationem verba Athanasii serm. citato contra Arianos: nostra culpa dedit illi occasionem,
" ut descenderet; et Cyrillus dialogo 5º: humiliationis causa illi gratiae occasio
" fuerunt. Unde distinguo maj.: Christus esset bonum occasionatum pure et
ab initio tale, nego; esset bonum aliunde in se tale, per accidens, et ab extrinse-
co occasionatum, conc. maj., et in hoc sensu nego min. cum cons. Bonum pure
occasionatum illud est, quod volibile non est nisi propter aliud, vel occasione alterius
ut poenitentia, quae nequit esse volitus nisi propter peccatum, vel occasione peccati pro-
dentis; at bonum non pure occasionatum est, quod propter se est volibile, quamvis actu
non est volitum, nisi occasione alterius, et [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] est propter.

se ê volitus; ꝯ efficere n̄ fuit volita, iuxta quod nobis ꝯstat [illegible] occasione pecci. — Ad 1um oppãos neg. poret, [illegible] de [illegible] quia Deo; unde [illegible] bone inferebant [illegible] q̄ [illegible] est [illegible], et Verbũ Dei medius pure tale. [illegible]

187. Resp. de [illegible]

[illegible] hoc, [illegible] hoc facto [illegible] n [illegible] tale [illegible] [illegible] me dictavit n̄ fuit [illegible] et medio [illegible] tale [illegible] [illegible] ex se bonus, et [illegible] [illegible] fuit [illegible] maxima [illegible] redemptione [illegible]ultavit. Ad 2am oppãos [illegible]: Deus enim gaudet de penitẽa nrã, et de sua misericordia [illegible] penitẽte pecco, [illegible] gaudet de pecco. Et [illegible] ê [illegible] quis gaudere de [illegible], quin gaudeat de [illegible], ex quo occasionatus ê [illegible] boni; maxime [illegible] posset ee eiusmi boni, ut potuit ee Incarnãõ, quæ in de facto fuit occasione pecci. Ad 3m oppãos [illegible] ipse pecci Deus potius vult Xpm Redemptorẽ ee, quã [illegible] ee, [illegible] n̄ velit ee, [illegible] n̄ ee pecci; [illegible] ex suppõde pecci [illegible] vult eius penitẽa [illegible].

188. Contra [illegible] ê [illegible] oppãsa: hoc n̄ peccante sunt alia nobilissima motiva Incarnãõis, scilt excellẽa tanti misterij, et qd Deus [illegible] sit caput angelorũ, et hoĩũ, ex quo merente descendat oĩs grãa, et gloria, cũ ingenti decoramento totius universi; incredibile [illegible] ê, qd mundus [illegible] pecco, gloria tanti capitis careret, [illegible] hoc n̄ peccante daretur Incarnãõ. [illegible] ex Bone-spei [illegible] Xpus n̄ venisset hoc n̄ peccante, redemptio fuisset motivũ adæquatũ Incarnãõis, n̄ vero excellẽa misterij, et dignitas in [illegible] Xpi; hoc autẽ dedecet: [illegible] Xpus est abiectior, et minor apud
„ Deũ, quã redemptio, iuxta regulã Nazianzeni oraãe 3a [illegible]: quid
„ quod alicuius rei cãa factũ ê, [illegible] illius, [illegible] quo factũ fuit, [illegible]
„ minus ê. [illegible] 2o [illegible] amat, qui minus dignũ [illegible] digniore amat: [illegible] amaret Deus, si redemptionẽ hoĩũ [illegible] Incarnãõe Filij amaret. [illegible]

189. [illegible] Ad [illegible] sunt alia [illegible] motiva [illegible] linquẽa Deũ liberũ, [illegible] Dei [illegible], no [illegible], et [illegible] cũ eoz. Sunt quids nobilissima motiva [illegible]; ꝯ n̄ [illegible] Dei [illegible]

80. dilectionis; et quod in negotio Incarnationis ipsi de facto non placuit motivum, quod unice ex motivo redemptionis constat ex Scriptura. Ad 1. Probationem datam mare de motivo, ex quo Deus de facto se determinavit per libito, non minus, et probationem adiunctam, quin urgeat authoritas allata, quae intelligenda est de medio pure tali, sive de eo, quod non aliud esse potest, nisi alterius causa. Ad 2. Probationem non antecedens de amore efficaci libero: non Deus circa dubium voluit efficacem creaturas existentes prae aliis possibilibus longe nobilioribus, cuius ratio a priori est libertas Dei, qua inter opera ad extra potest minus dignum prae digniore eligere, et decernere; et amore sibi plus hoc, quam illud amet appretiative iuxta uniuscuiusque bonitatem inaequalem. Sect. 6. Quae restant argumenta.

SECT. VI.

Quae restant argumenta.

130. 1. argumentum est Cardinalis Palavicino: quia iuxta nostram sententiam Christus non videret in Deo summam dilectionem erga se, per quam, si in nullo casu fuisset reprobata eius existentia, et praeterea Deus producens angelos, et homines sine Christo, eos Christo praetulisset. Probatur: iuxta Irenaeum lib. 6. cap. 3. gloria Christi est causa finalis nostrae iustificationis: iuxta nostram autem sententiam iustificatio nostra est causa finalis Christi. Ergo argumentum contra nos, quod de possibili. Ad 1. partem nego, nullum esse absurdum, quod Christus non videat in Deo suam existentiam in aliquo casu non fuisse volitam, seu decretam, propter excellentiam quam habent Dei libertatem; hoc autem non est sane reprobare. Ad 2. partem nego, quod producere possit angelos, et homines, sine Christo, sit illos Christo praeferre: sibi enim esset praeferre volitionem de illorum existentia volitioni de existentia Christi, sive unum eligere prae alio. Ad confirmationem nego, Irenaeum loqui de gloria Christi externa, sive de eius nominis exaltatione, quae fuit finis cui nostrae iustificationis, quia hic ad illud conduxit maxime; non vero de eius existentia, et gloria interna: quia primus finis fuit nostra iustificatio, cuius gratia intenta est, et decreta a Deo.

131. 2. argumentum: iuxta Apostolum proposito sibi gaudio sustinuit crucem: ergo optionem habuit eligendi passibilitatem, et consequenter non fuit cum tali circumstantia praedestinatus, et adhuc vi praesentis decreti veniret impassibilis. Respondendo nego: non enim ex verbis Pauli

infert, qd Xpus quoad nos habuit ut circa multos; qd solum circa paucos, quos
ex parte existens libenter elegit, et huic simile e germanus sui ver-
bi; iuxta nequaquam [illegible] sed infert, primo
fuisse homines prædestinatos [illegible] in mundo
illaos: nec prædestinatio horum erat post decretum [illegible]; hoc autem cum
fuerit Xpti prædestinatio, et non alicujus hominis in peculiari, prius fuit
Xptus prædestinatus tanquam caput prædestinandorum ex ipsius meritis.

192. Argui ex solutione ista sic efficaciter: gratia Adami in statu innocentiæ fuit
ex meritis Xpti; sed ea gratia fuit independens a peccato: ergo et Xptus.
Thar probat 1°: nam illa gratia fuit effectus prædestinationis Adami; hæc autem
iuxta nos fuit ex meritis Xpti: ergo. 2°: gloria correspondens illi gratiæ fuit
ex meritis Xpti: ergo et gratia, siquidem hæc semen est, et radix gloriæ.
Probat 3°: illa gratia fuit effectus voluntatis generalis, et seriæ Dei, qua vult
omnes homines salvos fieri; sed ejusmodi seria voluntas ex meritis Xpti est: ergo et
gratia illa. = Ad argumentum nego majorem, et majus probationis distinguo: illa gratia
ut recuperata fuit effectus prædestinationis, concedo; ut tunc existens, nego majorem; et
sic distinguo consequens probationis 2ᵃ.

193. Ad 3ᵃᵐ nego majorem: nam illa voluntas seria
supponit decretum existendi omnes homines qui de facto extituri sunt: et Deus
ante decretum Xpti non decrevit quidquam circa posteros Adæ: unde 1ᵃ
illa gratia non potuit procedere ex illa voluntate. = Urgemus argumentum 2° ex dictis
quæ Theologi cum D. Tha dicunt facta Adamo de Incarnatione, cum
tamen iuxta eumdem Angelicum Doctorem non fuerit illi revelatum peccatum futurum;
unde infertur unum ab alio non pendere. = Sed ratio nondum cogit:
quia iuxta ipsum D. Tha potuit revelari effectus, nempe Incarnatio,
non revelata causa, et gratiæ, et peccato; vel potuit revelari Xptus ut
causa prædestinationis: quin revelaret medium, quo prædestinatio esset exequen-
da, num sit per gratiam nunquam amissam, num per recuperatam; num
per præservationem a peccato, num per reparationem ab ipso, cum ratio stat,
quod ad veram decretum est Incarnatio [illegible] peccatum. Disp. 6ᵃ tota Incar-
nationis idea exponitur cum appendice de Xptianæ Virginis immunitate
Sect. 1ᵃ. Sectio digna perlectu.

DISP. VI.ª

Tota Incarnationis idæa exponitur cum appendice de Christiparæ Virginis immunitate.

SECT. I.

Scitu digna præmituntur.

194. 1º an Xptus prædefinitus fuerit redemptor tam originalis, quam omnium actualium? Affirmativè respondendum cum Divo Thoma quæst 1ª art 2º, quia ita constat ex variis locis Scripturæ. Nomine autem actualium etiam venialia intelligenda sunt, quippe quæ verè participant rationem peccati. 2º an deficiente originali etiamsi quodlibet actuale subjiceret, venturus esset Christus in præsenti decreto? Negativè respondendum: nam talis decreti principale motivum fuit remedium originalis: unde "cum Baptista Joannis cap. 1º dixerit: ecce qui tollit peccata mundi", glossa animadvertit, peccatum mundi dicitur originale, quod est commune totius mundi. 3º an Xptus veniret, existente solo originali, non vero ullis actualibus? Affirmative respondendum de decreto hic sumpto cum Dominus Eximio, et Acutissimo, et cum Thomis Lorca, et Medina, et aliis, quos sequitur Gonet dicens esse communem sententiam in schola Thomistarum, à qua tamen recedunt cum Nazario recentiores aliqui, quos unus Godoi disp. 8ª tenet, deficiente quolibet originali ex omissis, aut omittendis, Christum non venturum.

195. Probatur sententia nostra 1º, quia Christus fuit prædefinitus redemptor statim post prævisionem originalis, et ante prævisionem actualium ut colligitur ex Scripturis assignantibus pro motivo illius prædefinitionis peccatum durum, et totius communem generis humani, non vero alicuius in particulari, ideoque Xptus absolutè diceret redemptor etiamsi semel prædefinito in reparationem originalis Deus decerneret non permittere

actuale. 2º: auxilia pure sufficientia, sub quibus sunt actualia sunt ex meritis Christi: ergo Christus tamquam cur meritorum prius praedefinitus fuit, quam collatio talium auxiliorum, sive, quod idem est, quam voluntas permissiva actualium, atque adeo independenter ab istis stante originali Christus veniret. 3º: Christus praedefinitus antecedenter ad permissionem actualium manet Redemptor praeservativus actualium; hoc autem gloriosius est Christo, quam esse Redemptorem pure sanativum, qualis esset si praedefinitus fuisset post actualium praevisionem. Et hinc confirmatur: quia Christus praedefinitus est post praevisionem originalis non contracti, sed imminentis Adae posteris; et ideo hoc ut si vellet praeservare omnes posteros, sicut sua Matrem praeservavit: ergo ut posset praeservare ab actualibus dicendus est praedefinitus ante actualia. 93

196. Dices 1º: plena, et perfecta redemptio debet esse non solum pro originali, sed etiam pro actualibus: ergo cum talis sit redemptio Christi, ipse de facto fuit decretus tam pro originali, quam pro actualibus. Resp. distinguendo antecedens: debet esse vel praeservativa, vel sanativa, concedo; determinate sanativa, nego antecedens, et consequentiam. = Replicabis, quia inde duo inferunt absurda. 1um quod Christus non fuerit praedefinitus Redemptor universalis absolute; 2um quod Christus veniret etiam si nullus ex posteris Adae contraheret peccatum, quod proinde non esset originale. = Ad 1um, nego, Christus praedefinitus fuisse absolute redemptorem omnium; sed Adae determinate sanativum, quia post peccatum eius praevisionem fuit praedefinitus; ceterorum, vel praeservativum, vel sanativum: quia ut in Adam mortui necessario contraherent peccatum nisi praeservarentur per Christum; quod si contraherent sanari non curarent, nisi per ipsum. Ad 2um nego sequelam: quia quod peccatum sit originale non est, quod de facto contrahat a posteris; sed quod contrahendum sit nisi per redemptionem praeservent.

197. Dices 2º: Christus decretus fuit Redemptor per merita consummanda passione, et morte; sed haec illata fuit Christo per peccatum actuale crucifigentium: ergo decretus fuit dependenter a peccato actuali. = Confirmatur: ex meritis ita consummandis collata sunt crucifi-

gentibus auxilia ad vitationē sui peccati, hoc autē præcessit ipsa merita: ergo qd Christus tamquā caā meritoria præcesserit ad auxilia cum peccato coniungibilia, non probat, quod prædefinitio fuerit ante peccata actualia. = Ad argumentū nego maiorē; quia Christus non fuit prædefinitus Redemptor consummaturus sua merita dedicare per passionē, et per mortem, vel provenientē a caā rationali, vel ex amore Dei, violenter quidē ex ignorantia tamen invincibili: unde data minori, nego consequentiā. = Ad confirmationē illius neganda maior: nā meritū Christi ut Deus nobis conferat auxilia, satis consummatū ē per voluntatē Christi offerentis, et applicantis vitā suā in nrī remediū; ea autē voluntas perfectissima eet, et consummativa redemptionis, undecumque mors Christo provenisset.

198. Dices 3º: actuale peccatū ē maius malū quā originale et intensive, quia ē magis voluntariū, et imputabile; et extensive, quia multiplex ē: ergo potiori titulo, quā pro originali, pro actuali Christus venisset. = Confirmatur 1º: Christus unumquemquā hominē dilexit, ut pro unoquoque mori paratus esset, si unus pē illius peccasset: ergo. 2º: Sancti Patres dicunt de peccatis actualibus dedisse occasionē ut Christus venisset: ergo non data tali occasione non venisset Christus. = Ad argū nō anō quoad 2ā partē, et 1ā quidē non obstante adhuc certū ē peccatū originale inficere totā naā, fontemque eē oīū actualiū. Unde nego consequentiā. = Ad confirmationē distinguo anō: ut paratus eet, si ita a Deo decerneret, concedo; absolute, sive quia ita decretū ē, nego antecedens, et consequentiā. Ad 2ā dico utique, actualia dedisse simul cū originali talē occasionē; sed aliter, et aliter: nā originale absolute ut permissū, et commissū, atque adeo ut indigens Redemptore deditē sanativo; actualia vero conditionatē ut committenda, nisi per Christi grām vitarent, et consequenter ut indigea redemptore vel præservativo vel sanativo.

199. Ig vero si sermo sit de decreto prædefinitivo redemptoris argutivo, hoc ē, de eo, quod ex ipsomet decreto licet arguere, aliter philosophandū, dicendumque cū coi, ea, quæ deficiente originali, exstantibus autē actualibus in nrā parte non daret in Deo decretū de Christo

redemptore. Hac aperta ē: nq ideo origale a Pp. dicit motivū pprntis decri quatenus cons ē assus nos sunt; ō talis eng eet actle in maxi otte nos: qu ultimo motivū: estimandū e ad decrū sile, et divo sile, et morale ros et cū motivo pprntis decri. Afsat ed P. Maur: verisile ē qd si Princeps prudens, et benignus misit medicū infirmis et ex eo qd grassaret febris in eoque misisset ipa medicū, i febris eet max, et hie sine universali; actle istota D. Tho ē motivo maior, sicut iū origale, et pena ipa maxi: ā si verisile eet C. Cuius rao ē, quia in psoe detimus tum. qd rao merulis eadē plathi uadet sili valeris effects in perfecte decernente.

200. Sed quaeres Utz ss bene arguit, Xps venturū in illo casu casus ille eet maior dettraois ad decernendum, quā ad n decernendū Xpm; ō hoc n ita cū ille casus sit plena libertatis Dine, cui praecedat ille mar dettrao: q. 1º stante ipsi motivo, Deus elegit Jacob, et Esau odio habuit: g ex solum motivo n tr inferre, qd Deus decerneret ꝑ actualibus, quod decrevit ꝑ originali. 2º: indigeat remedii, quod fuit motivū Incarnaois n magis inecht cū Incarnade Filii, quā Sp. S., et tn ex pprnti decro n bene arguit fuit fili indigeat Incarnandū sae Sp. S. g. 4º: duę libertes sunt dominia, dominū aute liberū ē independi ab exercitiis alterius dominij: g ex decro sub pprnti liberte n infert decrū sub liberte si. 5º: peccū origale ut pare imacti ex aliena volte magis movet Dinā miseq, quā actle imactū volte ppria: g n ē sile motivū.

201. Dispno maior: casus ille eet maioris dettraois animo, no; sequentio, subdispno: quoad nos, cedo; quoad se, no maior, et minor, cuius ppbrio inde n valeet. In illo casu (sit et in quolibet ꝯsenti) pressima eet in se Dinā libertas, ē ex ea, qu de pprnti decrevit ppbabili diectamus quid tunc decerneret. Ad 2ᵐ: no ans, q ad praedestinaoj et reprobaoj (maxime ad regnū tporale, de quo ex plu accipiunt plures) n sūt illi motivū ex pte Jacob; quasi adeo nec diversū ex pte Esau, nec sile, t dato inte pro eoo: a quod Deus aliquando sub sua raoe despit, opereit n ē rao exclusiva, ut numquam credat sub operatioibus, imo audiendo despit, operans, recurrimus ad incomprehensibilia eius iudicia. Ad 3ᵐ: dispno maior.

indigeri nra p(r)ecise, 2do; indigea simul cu operis, quas Theogi a-
ssignant p. Incarnaoe Filij, potius quæ S. no tnaze. Ad 3m
no. magis de dominijs moral. impod, et in ordine ad movendu,
(?)possit uni ex alio. Ad 3m resp. 2do, quia 3o assignavit in origi-
nali ad movendu Deu ee universalitie illius, et lapsus; nec aute ee
eade in actu per seame oia individua multipato. Sect. 2a. An Xpti
prædepo fuerit ante, an post absoluta pecci prævione.

SECT. IIa

An Chisti prædefinitio fuerit ante, an post absolutam pecci prævione.

202.

Ad vig ordini decretorum Dei in Xpti Redemptore prædefiniendo plenius explananda, scire oportet, et notare, an Xpti decretu præcesserit an subsecutum fuerit pecci ut absolute futuri, ut talias prævisi. 1o Scotus, et eius persequi, quorum ad sua opinios de adventu Xpti independenti a pecco, tenent, Xpi tempore prædefinitionis, ibi eius met, excellentia præcessisse ordine prædestinoes vios absolute, et permiss. pecci. 2o Suarez, disputius eius contra, Scotum, et fere oes illa opinios Patroni de adventu Xpti dependenti a pecco oppo e diametro tenent eo Thos nonnulli 2o. The oferentes quoad decreta Redemptoris a pecco; hic in prijs actus insistentes circa Dei decreta anteverrea, prædefinitea, et prædeterminatria, cum a vid. docent Xpti esse prædeptu in remediu pecci, decretu in suo ante prævisio; alij alio eiusdem naturæ principio fratres dicunt in decreto Dei fuisse mutua subordine, Xpti decretu præcessisse ordine n... ..., et ... decreto vero ... pecci ordine intentionis, et cae ... ... Ita Recentes apud ... disp. 2, et ... disp. 2a ... 2a. ... Jesu-

ti, quoru elenchu dat Trunicia ... ex corde ... decretu Xpti Redemptoris omnino ante absoluta; ... in ... ... Dominicus Perneus, et Gabriel apud ... ...

nantes omo ordine priores, et posteriores inter decreta Dei decreta Xpi. predefinit. admittunt dicti, et consequenter nec primo decreto per modum pecti. His adhaeret R. D. Tholetna. 1a parte quaest. 23 art. 6 disp. 1, Granado, Comitus, et citatus Ethuniga disp. 6 sect. 2 ac alii ano Petrus Antonius Perez, Sparza, Arriaga, Lumbier, et Bosius, et ipsi viribus oppugnano, suicatoque nomine stylo plurimo hoc de omnimoda simpl.. decretorum Divinorum doctrina. Pat. Conink Aldrete ponens in Deo duplex previos pecci, alia in se, alia in alio, munus in complexo ex scia media, exterius hoib. imponere posse, et conservatione auxilii praevisi inefficacis docet Xpum praedefinitum fuisse medium inter utramque previos.

404. Deo. sit. Xpi praedefinitio sunt post previos absoluta pecci. Prob. ex hic. pagino tertio hoc dicta. Xpi
" illi, denique fatior, facere quo pertinerat, omnes perditi qui erant, re-
" dimere eos, qui sub lege erant, et .. summos perdidit delictorum:
quae quidem praedicta cum non fuerit quo sano in tempore, relatio ponen-
da est in scia, et decreto Dei; fuerit ergo post antecedentibus R.
praedenti disp. allatis, quod non adventum Redemptoris in carne non pe-
cci. Nota hoc ex introductione verbis Cyrill. ad thesaurum ipse citan-
" tur: sciebat praeterea nos futuros post pecca, ac Deo ex meliora sua
" ante secula, ut sunt ut Dominus suis non fieret, et Primas supra
" allegati: necessitas, indigentiaque nostra anterior est; necnon X. ... hom.
" 3a in epistolis ad Hebraeos: inimici eramus, condemnati, ...,
" vidit hos omnes hos stultos, et misertus est. Quae omnia non possunt ..
si ponat decreta Xpi ante ... scia, et visos pecci omnino.

405. Ast vero
... volunt, post scia, et visos ordinata, ut ponit a nostratibus,
... ... Redemptoris, esse in quidem supponentis peccat.
fundam. ... gordiano nodo vinetita, et alunde res non ...
geat, ostendendum est, de facto fuisse Redemptorem praedefinitum non solum post
... post absolutam praevisionem pecci, quidquid sit de poss,
a quo quidem abstinemus, quae ... est ad mag. de praedecessoribus omo
spectans. Simil. abstinendum ... Thoiis. ... sua Xpi pre-

88 dicti ante omodo previos pecci, q̄ praedicto etiā magis omnino propria, et naē brevius penitus aliena. Ea autē quae dirrecte sunt d. octe nrā, quatenus spare intenduntur X̄pti praedestinationē indeffente a pecco, ut sic etiā in ob hanc principatu[m], capturas eet hom, et Angelorum, et omn ozos eodē methodo soluta sunt ante disputatae.

2106. Unde solū restat brevit. statuere diversitatē decretorum, ordinesq. in ordine diluere, ut inde prioritas, et posterioritas eorum assignanda maneat stabilita. 1ᵃ Sacri Thg. D. re potius supponunt, quam probant, peracuto calamo eos invasit Sanz[?]ela, ad nos exerto, alii exspansis in eos invehit audacter, et aquile ad instar desuper nimis volitare; d. nobis, qua tot probere antesignani incedendum e, nec plane planum iter pro singula, et praecipua semita defendendi: Itaq: ea ratione, qua in Dine Triados mysterio exponendo, et Dei perfectibus explandis D. captui nrm manuducunt, quodq. quasi per dagoge dissinois, l. virtualis, l. ratio ex naā rei, l. ratiō duntaxat; eā ipsissima ratoe Dine voluntatis decreta nobis indigitant aliquatenus dista, quatenus sub diversas subeunt denoiaes, diversa respiciunt connotata, et n nisi diversis oibus possunt apprehendi, et diversis ... explari.

2107. Sic decretum praeparationis dispositionem ad concurrendum simultanee nobiscum ad nra merita tendit in finē ut sit, decretum autem meritorum remunerationis tendit in finē qui e; ecce diversa denoiaes, diversa munera, diversumque mi tendendi; atque adeo decreta dici ut sit prius ex ratio decreto meriti q̄ae e. Deinde: decretum aplavi dispos ad ipsū spirit nrā libertatē; decretum vero apud adversarios praedefinitiū ipsius n ita, quippe quod indifferens n e ad ipsū, et n dici distincta sunt. Nec valet recursus ad aplaos dubia, aug ... ... nieza, alia incog, et nesciag Dine oi..., ut tota l. immensitudinis aplao ... entati, quae extat, alia ... stringent, et libera. ... e, et ipsi dextū doctrina eius: voltas nra ad quato ... in ee libere potest impedire decretum praedefinitionis, sed ... e nequit impedire suammet libertatē, et unit ex eius ... e ... ...

q nequit impediri eorum decreta, cum tn impediri possit decretum ipso præ-
destinans, quæ pinde dicta erunt.

208 Jam vero ea decreta dicenda sunt priora
aliis, quæ dicunt aliquem in illa influxum; sic decretum meriti prius
prius est decreto præparativo dispositionis ad meritum; decretum intentionis finis
decreto electivo mediorum; decretum concurrendi ad meritum decreto executivo
præmii. = Dices autem, in unum colligens, satellites ipsius sponte,
ut Herreras citati Ethunnelas: indecens est Deo pedetentim procedere
in suis actibus per inceptis, tum vetitis; maxima autem perfectio unico
intuitu omnia comprehendere, unico ductu in omnia ferri, intendendo, volendo:
quod solitum per actus diversos, in mora, in cunctatione.
Reo, illud discurrendi in mysterio Trinitatis in isto tamen omnia
simul pro æterno fuerunt; et nihilominus diversitate, prioritate, et
posterioritate in ipso agnoscunt S., et Theologi: quod nimirum non alia
vius de iis differentia, Ira mopia id facit; dum vide aliquis in
Deum imperfectio redundat. Recte laudatissimus ipse D. incedit
in Scyllam cupiens vitare Carybdim; et dum Creatori potius quam
Theologis facit, In nobis, et in pluris tuis se magis intricat, et reddit.
Sec. 3a. Series decretorum in Incarnatione decernenda.

SECT. IIIa.

Series decretorum in Incarnatione decernenda.

209 In negotio seculorum, ita Chrysologus aureus Incarnationem nuncupavit) de-
liberando et decernendo, quales Deus se gesserit, est hunc præ-
teavolet intelligentia examinandum, et discurrendi, recti quidem ra-
tionali nostra tenuitate explanandum, D. Jamnezius supra 28 vias a-
signat, quibus Deus conciliare tentarunt discursus, et se exponere;
Pies. post ipsos inventi sunt discurrendi tramites: enim vero plana
satis, et strata via huiuscemodi, qua eumdem citra ambiguitatem sax
Securus doceat propria. Quapropter, ne umbras sequemus, et in offenso pe-
de incedamus tapinly, clarius in brevite ipsa disquiramus propter.

3o. Suppa itaq aliqua distnoe (saltm penes nros opinio) int Dne volitis decra, sda raois int ppa in Incarnaoe statuenda sic ex principus cusq pertractatio disponimus. In 1o loco decrevit Deus ordinq universi, et Angelos, hosq creare nae, et graae donibus ornatos ...
2ro.
2o decrevit Adamum constituere caput posterum, qui ab ipso p generaoe nali derivaret; pactusq cu ipso iniretur, ut si ipse praeptu servaret, ipse, posteriq eius permanerent in graa; secus si praeptu transgrederet. In
3o decrevit permittere pecc Adamo, et exortu posteris dare. In 4o
decrevit Xpm Dnu Redemptorem universalem, Adami quidm reparatem, sanatou, posterou vero l sanatou, l praeservatou. In 5o tu in 4o fuit praedefinitus qui Filius suus erat Matris, et tamqua st in 4o decalogi pcepto, qd parentes honorare praescribit decretus fuisset) videns Deus Xpm sua merita applicante pro eius Matris immunite ea ab originali, qua e debito proximo ille contrahendi decrevit Xpm Redemptore Beatissime Virginis praeservatoru, aliorum vero reparate, sanatoru, caeterorumq donoru om tu graa, quq gloria. In 6o demu decrevit, et decravit oes omnes Ade posteros extinctos, et aliquos quiq exo Xpi, et Stoy merito.
241. Hexameron quidem seu opus sex dieru periodus fuit, quo manus Dni orbis plasmavit; Hexoq ita decretu opus, quo Dei ipsius Optimi Maximi brachiu supernis instauravit universa sive quq in coelis, sive quq in terra; hic vaute mus pre aliis arrisit nobis 1o: qa ita ad mentem Scrure, et Rem ordat idea Incarnaois, nempe post pecci praevisa, et depens ab ipso. 2o qa iuxta eiusmi ordinq Xpm ponimus pro addito suo potente praeservare oes Ade posteros a 1o pirentis culpe stagione, qd e maxima ipsius gloria, necn potente mereri aliquoru exortq; quin huic obstet authori-
„ tas D. Augi dicentis, nos Xpto debere n ipsa ea, qua creati sumus, ut hoes eemus; d. qua iustifati sumus, ut iusti eemus; q
loquit de creaoe in universaly; n, de aliqua in particulari. 3o et
praecipue: qa iuxta eiusmi seriq decreti ponimus B. Virginem ex meritis Xpti praeservata, ut sentit Vul Theolog opinio.

" citato: prefendar ante nos Xptus, et in ipso nos omnes superedificamur, idq ante
" initium mundi in prescia Dei, ut cum ordine Divino benedictio maledic-
" tionem antecesserit X. Resp. verba accipienda esse ita, ut ante quam pe-
ccando straheret actu maledictio, benedictio in preparatione Dina pre-
cederet; ita ut ante quam peccatum ipsa transfunderet in omnes predestinatio
juxta Xptus. Redemptor Adae servavit, reliquos vero aut salvavit, aut
" preservavit. Irenei lib. 3° cap. 33 dicentis: cum preexisteret salvans,
" oportebat et quod salvaret fieri, ut non in vacuum sit salvans. Resp.
S. Ir. loqui de preexistentia intentionis Xpti ad homines existentes cum pecco Ada-
mi actuali contracto, quatenus posteriores fuerunt sub pecco ex-
titerunt ut essent, qui a Xpto salvarentur. S. Ambrosius et Gregorius dicens
gratiam Adami fuisse gratiam Xpti, itemque gratiam Angelorum. Resp.
S. Dr. 2°, ne sibi alibi in nobis citatis adversentur, loqui de Xpto ut
Deo.

213 Obj. 2° a ratione: Xptus predestinatus ante omnes creaturas, ante
gratiamque Angelorum, et hominis ante peccatum: Probo prob. 1° quia ut
homo est filius patris Dei, et heres universorum; 2° quia predestinatio est sal-
vatoris, cuius gratia sterenda est omnis gratia ordinata ad salutem. =
Illud: Xpto ut homo est caput Ecclesiae ut constantia ex Angelis, et
nobis in ipsosque influens per influxum internum gratiae: R. Ad ar-
gumentum, ... sola probat, quod omnia debeant cedere
in obsequium Xpti, semel ut existat. Ad alia universalium sumpta,
solum verum est de gratia reconciliativa. Ad rationem, Xptus non in-
fluere in Angelorum gratiam, gloriamque. Sicuti illi contendunt; sed
solum in internam illuminationem, et quamdam accidentalem. Obj. 3. Ita
... de Xpto, et ... quo ... gratia, ut
... Xpti ... Xpti ... pro ea ...
de et aucta gratia: quod et plura peccata: non cum illius ... esse
ita destruenda per peccatum, ... ratio debuit esse ad peccatum, quod fuit
sua expulsiva.

214. Ad argum. ... cuius ... ei ... et,
non esse de facto ita factum, quod peccatum expulerit ... gratiam

quo animo ejus ex fide; in mente Dna eius, nãa fuit praemittere pecc., et decernere Xptu in eius remedium, postea revelare Adamo Xpti veritatem, ex huius fide resultavit animo illud, cuius quidq ex puritate n ê pecc., quatenus animus ê tale, sive reduplative, ê solu in quantu grãa ê, undecumq proveniat. Op. tamde: decur Xpti ... pecc. Angelici: qt et hum. ... ans: ... pecc. Angeli fuit l invidia de gra gratia ... ac ... l invidia de ... l superbia, qua noluit Dy hoi ... ans, et ... Angelo n ... de ... ... hoi Dei, et hoi Redemptoris, quo ... per revelaoe apud se statuit, numquam illi obedire ... quo ... Appendix de immunite Deiparae.

APPENDIX

De immunite Deiparæ.

215. Jucundissimi sane aggredimur argu-
„ m quo Gloriosissime ingenia certarunt. In lecto Salo-
„ monis (... indigitans ait ipse Salomon) sexaginta fortes
„ ê ambiunt ex Fortissimis Israel, oes tenentes gladios, et ad
„ bella doctissimi. Lectum siquidem sibi aptissimum ... Salomon Xptus Dnus ... ut ... quiesceret unius diei ... sibi ... git, ... et disposuit. Lectum ... ambiunt, ex ... Doctores fortissimi, oes ... calamos tenentes, ..., ... longe ... Cherubim ..., ad bella quoque ... tanti ... immunite doctissimi, et ... Nec ... in ... ... clientele addictissima, eam ab omni labe praeservatam ... ; quam imo a debito primo illa incurrendi ... liberare.

Ita nai vere Mariani Dres lxxus
Suarez, Granado, Conink, Salaçar, Peñalosa, Pinto Rami-
rez, Velasquez, Aldrete, Lugo, Tirsus, Ortega, Prudens,
Sparsa, Garau, Thumesa, Aranda, Perlinus, Marin, et Gu-
tierrez disp. 9a cap. 4. ante probat eorum opinionem duplex
" regula, alia Trenni sess. 5a Beata Virgo non venit in locutiones
" universales dum de peccatis agit; alia Augi de nãa et grãa, et
" Bernardi super Salve Regina: cum de peccatis agit, nulla de
" Beata Maria volumus fieri quaestionem. Accedit Theor Dr. ex o:
" privilegia Deiparae non sunt metienda ordinariis legibus, quae Dina
" ipsa suppona decet rei absque scrutari contradictione. Quod quidem
ipsa de se Deipara videtur expressisse dum Luca 1. cecinit:
fecit mihi magna, qui potens est. His Dbus clamore, amore,
ore referimus,

217. Noto 1. pecc. Originale iuxta Trenni citatum ve-
" ra, et propria ratione pecci here, ut quidem non soly in Ada, quam etiam
in eius posterorum. 2o aliqua etiam vera rone ipsis esse voltay, ut
pote ab ipsis moraliter elicitum libere in persona Adami, in cuius volte
ex Dina ordine continebant, ad modum quo voltas pupillorum inclu-
dit in volte petoris, et in Magistratus volte voltas civium; et quod
tutor libere disponit pupillus censet velle, quodque Magistratus vo-
vet cives obligant adimplere. 3o ad peccy originale non sufficere
tranfaceros precepti sta moraly elicitq in Adamo; quod alia requi-
ri morale eius perseverare, quatenus non remittat, aut donec
ideo sive pure exce, sive per impulsos gray in 1o aaow inst.
4o, Beatq Virgine ex Xpi merito liberq fuisse a contractu
originalis, de quo fusius postea.

218. In explando autem debito ad trahen-
dum Originale non nihil variant Dres. Certum est, hic debitum non accipi
quit in iure, quod periculo, et obnoxietate, aut nessitate aliqua. Debitum
eiusmodi solet dividi in proximum, et remotum; proximum est includi in
pacto, et quapiens in Adamo peccare; remotum est obnoxietas, et
veluti nessitas orta ex pacto, ut posteri eo Dei per nati propagaos.

ab ipso descendentes contrahant eius peccatum, nisi speciali privilegio ali-
quis eximatur ab inclusione absoluta in pacto. Stante hoc esse debitum
proximum tale, Patres Perlinus, et Granda, et consequenter asserunt B. Vir-
ginem caruisse eiusmodi debito. Sed relicta hac, quae logomachia
appellat Thunissa cum iuxta **Eximium** sine errore defendi non posit
B. Virginem non fuisse obnoxiam peccato, tenendum habuisse debitum remotum
ad illud contrahendum. P. Granda ergo scilicet dicens, Virginem habuisse de-
bitum remote, non proxime remotum. Remote remotum vocat obnoxietatem ad
includendum in pacto, proximum peccasse in Adamo, et medium inter u-
trumque proxime remotum, nempe inclusionem in pacto. Non displicet inge-
niositas.

2do Debitum quidem proximum nec opponit se gratiae sanctificanti, nec
peccatum est: solum enim est exigentia quaedam ad contrahendum in se peccatum in A-
damo proto-parente ipsi commissum; ea autem exigentia non est per materia quae,
sicut in aqua exigentia frigiditatis, neque est frigiditas, nec se opponit ca-
lori. Caeterum ergo huius opinionis defensores non renuerent dicere B. Vir-
ginem habuisse eiusmodi debitum, maxime cum non aliter ipsis visum fuerit sal-
vari non posse authoritates Scripturae, Pauli praecipue ad Romanos 5o: omnes in
Adamo peccaverunt. Sed vero circa haec verba Augustinum auscultare opor-
„ tet: vas electionis Sanctus Paulus omnes homines in Adamo peccasse fatetur.
„ Vera ubique sententia, et cui contradicere nefas esse pronuncio. Sed cum enim
„ neque gratiam Dei in te, Maria, considero, sicut te non intrare omnem, et supra
„ omnia, quae facta sunt ineffabili modo studeo; ita et te non lege nostra alio-
„ rum praedicta fuisse opinor.„

3tio. Porro cum in verbis Pauli non debeat intelli-
gi Virgo Beata, nullatenus cogit eiusmodi authoritas, ut eam cre-
damus in Adamo peccasse; ideoque prae oculis habentes regulam Augustini
Bernardi, et [illegible], proximo animo amplectimur sententiam negantem
eidem Purissimae Virgini praedictum debitum proximum, atque ideo et peccatum
in Adamo. Verba [illegible] introducta [illegible] de [illegible] Virgi-
„ nis cap. 18: Decuit Beatissimam Virginem ea puritate nitere, qua
„ maior sub Deo nequit intelligi, glossaque Sancti [illegible] de Villanova,
„ ut intelligas nihil illi quod aut peccatum, aut gloriae, quae [illegible] in

" pura creata recipere posset defecisse. Ex quibus sic: ꝺ carentia de-
biti ad contrahendum originale puritas est, quam animus absque inflatione
recipere potest in pura creatura: ꝗ ea non defecit Beatissime Virgi-
ni.
221. Quod ea carentia puritas sit constat ex D. Thoma in 1° dist. 44
" quæst. unica dicente, quod puritas intenditur per recessum a contrario;
maior autem recessus a peccato est non solum illud non incurrere, ꝺ nec debitum
habere ad illud incurrendum. Quod potius sit illa puritas in pu-
ra creatura patet: quia Angeli boni eam habuerunt. Luce dat D. Xpo-
" mus [illegible] loquens de Virgine serm. de [illegible] ait: Quomodo
" illa sanctius! ... [illegible] creaturas visibiles, et invisibiles maius, aut
" excellentius inveniri non potest. Et sic: ꝺ [illegible] potest quid sanc-
tius [illegible] si in Adam peccasset: nam sanctius est nec [illegible] nec
in alio peccare, et Angeli boni neutro modo peccarunt: ꝗ nec ipsa Bea-
" ta Virgo. = Constat: iuxta Sepping Synodi actione 3ª Beata Virgo
" est omnium sensibili, et intellectuali purior; ꝺ non esset purior natura inte-
llectuali, scilicet Angelo, si in Adam peccasset: ꝗ Ita probas sit: Beata
222.
Virgo non fuit absolute inclusa in pacto: ꝗ nec debitum proximum contraxit ꝺ
ad contrahendum peccatum. Duplici probatur, et sic: pacti erat ut posteri
reciperent sine gratia si peccaret Adamus: ꝗ non loquebatur de [illegible]
ria Virgine, quæ ita non erat recipienda. 2° sic: iuxta D. Aug.
" 3° de libero arbitrio cap. 5° quidquid vera ratione melius occurrit,
" hoc scias fecisse Deum, verum omnium conditorem; ꝺ melius est, quod a Deo
Beata Virgo non fuerit absolute inclusa in pacto: ꝗ. Prob. min: quia o-
melius est, voluntas Adeo ex Xpi meritis perfecta ut fuit voluntas [illegible]
ginis, non locari in voluntate Adami, nec adeo perfecta, nec adeo ad o-
mnia [illegible]; sicut melius est voluntatem viri prudentis, et religiosi non locari "
in voluntate iuvenis non adeo cauti. = Constat: melius est non includi in voluntate "
Adami voluntatem omnibus gratiis deficientem, omnesque occasiones inclinantes ad mala, sic- "
tura, necnon voluntatem eius, qui Reparatrix fuit malorum Adæ; talis fuit "
voluntas Beatæ Virginis: ꝗ "

223. 3ª probatio fit: Beata Virgo praeservata
fuit ex merito Xpti a contractione originalis: ergo et a debito proximo
illud contrahendi, sive a commissione illius in Adamo. Probatur: quia Virgo
tactu difficilius est non peccare in se, et in Adamo peccasse. Probatur:
quia non est ratio disparitatis, cur Deus ob Xpum una, non vero aliam gratiam
suae matri contulerit. = 2ª probatio fit ex verbis D. Petri Damia-
„ ni sermone de Annunciatione: attende Seraphim, et videbis, quidquid
„ majus est minus Virgine, solumque opifice opus istud superexcedi: ergo cum
Beata Virgo carens debito proximo contrahendi peccatum major ponatur omni
pura creatura, minorque Deo, et Xpto Domino non naturaliter ex Adamo descenden-
te, ut ipsa Beata Virgo de Spiritus Sancti opera recepto, ita credendum est.
224. Cum
autem decretum Xpti posuerimus posterius ad permissionem peccati, et sequentem
ad pactum Dei cum Adamo explicandum est, qua ratione Deipara habuerit hu-
jusmodi defensionis privilegium non includendi in pacto ex merito ipsius Xp-
ti. Dicimus itaque cum communi RR.dis sequentibus B. Virgo in hoc puncto antesig-
nanis, Beatae Virginis voluntatem non fuisse absolute omissam voluntati Adami in
ordine ad transgressionem praecepti, quia convenit ordinate nimirum desiderium a Deo, ad
„ praedictam Xptus, per quemque excluderet a pacto, in hunc modum: si praecepti
„ violator eris, peccabunt tamquam caput eorum, qui ex te descenderint excepta
„ una, pro quia Xptus si veniat, petat exceptionem. In quo decreto, cum pacto
nullus descendens Adae poterit intelligi absolute inclusus; quia eo decreto sub
duplici conditione, scilicet quod exstiturus sint et quod non sint liberandi per Xptum. Omissa
autem peccato ab Adamo, et decreto Xpto. hic providet a Deo eligens
Matrem in Matrem, pro eaque solum petens exclusionem illa, et Deus annuit.
225. Et
inde Beata Virgo vere, et proprie redempta fuit per Xptum, ut
„ salventur verba Leonis vocantis eam ex morte ... ut praeservata
„ ab omni labe; et Ambrosii in Lucam, ibi dicentis: Dominus redempturus
„ mundum operationem suam inchoavit a Matre; et Bernardini serm.
„ de Assumptione de Xpti ...: plus pro redimenda Virgine, quam
„ pro omni alia creatura venit. D. Augustinus ex Zosimo Papa epist. 15,
et lib 3º contra Julianum cap. 3º duplicem assignat redemptionem, sanativam, dum ait

"nullus dicit redimi nisi is, qui sub pecco servit; praeservatus autem addit:
"aut sub pecci periculo versatur. Cum vero testim allegata redemptiones
Virginis ultro citroque excellentissima indicent, ea dicimus ultro citroque
praeservatam, nimirum, et a pecco, et a debito proximo. Argumenta.

Argumenta.

226. Dices fun-
datur in verbis Augi proxime citatis: Beata Virgo debuit versari
sub periculo pecci, quia potuit posse peccare in Ada; et hoc non sequitur in
nra opinione: ergo. Prob. maior: ut posset Beata Virgo [illegible]
[illegible] ad peccm Adae esse ab[illegible] [illegible]
ee iuxta nra doctrinam: q ad hoc [illegible] [illegible] in-
clusa in pacto comminatio [illegible] [illegible]
ni minor, et maior probatio: q [illegible] ad [illegible]
go absolute [illegible], atque adeo esse absolute liber[illegible]
[illegible] si decerneret ex[illegible], et non [illegible] pro [illegible]
[illegible] tamquam pecci, non dicit absoluta, et [illegible]
damno, et cum in sgo posteriori, fuit decr[illegible]
praeservata. unde e, quod in nullo signo fuit Virgo ab[illegible]
me pend. peccare in Adamo, et [illegible] dumtaxat [illegible]
Quod sufficit ut dicat sub pecci periculo versatam fuisse. [illegible]

227. Xptus non eligeret Mariam in Matrem illa electio non [illegible] in
signo ante pecc. [illegible] absolutam Adae in ee libertatis absoluta
[illegible] de facto [illegible] absoluta exclusa Matris a
[illegible] [illegible] in [illegible] pecc non e [illegible]
pertz absoluta Adae ad peccandum. Prob. ans: in [illegible]
vera hic enunciatio: Maria nunquam peccat in Ada: [illegible]
Maria peccavit in Ada, et [illegible] illa non [illegible]
eo quod veritas [illegible] de [illegible] debet fundari in veritate [illegible] de
[illegible] et [illegible] supponere. [illegible] arguit [illegible] ans, et [illegible]
[illegible] e de re physica, de qua non [illegible] veritatem [illegible] de [illegible]
[illegible] aliquando [illegible] de [illegible] de re morali [illegible]
[illegible] ponitur res. e sub aliqua [illegible]

Lgo. puriffanda. Sic operante tutore nomine pupilli nondum nati sub
" conditione, quod postea nascatur non est verum absolute: pupillus operatur nunc, et
" celebrat absolute contractum in tutore; quod si nascatur, verum erit: pupillus
" operatus est, et celebravit contractum in tutore.

228. 3us est: Beata Virgo fuit absolute libera in Adamo ad observationem praecepti: ergo et ad transgressionem: siquidem libertas debet ad utrumlibet. Probatur antecedens: quia Beata Virgo observaret praeceptum in Adamo, si iste illud observaret, et gratiam transfunderet in posteros. = Tripliciter potest argo responderi. Vel cum aliquibus ponendo Beatam Virginem exteque adeo ex meritis Christi, et ab huius extere dependentem, ut si Adamus praeceptum observaret cum Christus non esset extiturus, nec Virgo extitura esset. 2° cum aliis pura observatione praecepti, Beatam Virginem includendo esse absolute in pacto: quia tunc non esset expectanda conditio exteri Christi, ex cuius meritis absolute non fuit inclusa. 3° cum aliis Beatam Virginem de facto extere dependentem a Christo; quod si Adamus praeceptum observaret, et Christus consequenter non veniret latet, quid Deus decerneret circa Virginis ex... quomodocumque sit, non fuit absolute libera in Adamo, neque ad observationem, neque ad transgressionem praecepti.

229. 4us est: Beata Virgo fuit vere a Christo redempta; sed non a peccato originali, quod non contraxit: ergo a debito proximo, quod contraxit. Respondeo distinguendo maiorem: fuit vere redempta redemptione praeservativa, concedo; sanativa, nego maiorem. Sed instabis distinctionem: Christus non redemit Angelos, sed homines; sed illos redemisset si redemptio praeservativa esset vera redemptio: ergo. Minor indicatur ab Apostolo: nusquam An-
" gelos apprehendit, sed semen Abrahae. Respondeo non intendo maiorem universaliter sumptam, quin faveat authoritas Pauli, quae de Redemptione sanativa accipit Hieronymus apud nostrum Cornelium. Hac equidem haud praeservavit ab originali non redemit Christus Angelos; redemit tamen praeservativa ab actualibus. Audiat Sanctus Bernardus sermone 22 de incarnatione:
" qui erexit hominem lapsum dedit Sancto Angelo ne laberetur, sic illum de
" de captivitate eruens, sic hunc a captivitate defendens, et hac ratione fuit
" aeque utrique redemptor, solvens illum, et servans istum.

230\. Sed ē: posteri, qui peccarunt in Ada, [illegible] fuerunt ante suu peccu ee absolute liberi ad peccandu: ergo [illegible] n ponerunt ee ij, qui a nobis dicunt [illegible] [illegible] Xpti: [illegible] sic posuissent ee liberi ad sui exteq: g ex hoc capite nulla [illegible] nra doctrina. = Ad argu no mirg, ad eiusq pbaoq adjunctg dico, exteq eoru n pendere efficaciter, d solu ogenter a merito Xpti: unde nec supponunt efficaciter peccu Adae, nec eius careq, atq adeo neq exteq, nec n extea Xpti; ita aut decra a Deo, Xptoq rogante [illegible] eoru extea, n aute [illegible] eoru praeservare, d solu praeservare. Itaq incipiunt absolute includi in pacto, et ee absolute liberi ad peccandu, tt n fuerint ad extendu. Sic voltas nralibera e ad opu, tt hic de facto sit ex decro mero cu ipso, qa per se ex decro indiferente poni, et ogenter poni ex decro determinato.

231\. Obj: ex eo qd Xptus rogaverit pro praeservaoe Beatae Virginis dicit eq liberasse ab inclusioe in pacto, hoc peccu in Adamo: g ex eo qd n rogaverit pro aliis posteris Adae dicet eos determinasse ad peccandu in Ada. Pbt cōa: qa pactu supponi, et illa n rogao ē nessandu in Ada. Pbt cōa: qa pactu supponi, et sequentr ad peccandu in Adam absoluta ad inclusioe in pacto, et sequentr ad peccandu in Ada. = Ōfirmar: qui caat per se careq odiois determate exacta ad indg. = Ofirmar: qui caat per se careq odiois determate exacta ad inclusioe in pacto, caat per se inclusioe; d Xptus per se caat careq talis odiois, nimiru sue rogaois: g. = Ad argu [illegible] [illegible] [illegible] odiois, nimiru sue rogaois: g. = Ad argu [illegible] ōfirmu: [illegible] centraeos determinare loe, odo; moralr, nō cō, et [illegible] accipienda ē pbao cu ōfirme. Sicut vtaq Deus supponis supponendis ofereno auxiliu necesario n dicit determinare moralr ad opu, nec [illegible] auxiliu [illegible] [illegible] [illegible]; sic Xptus suppo careq per se, qa n ea inhoe ofert [illegible] [illegible]; [illegible] eos n includit in pacto pro posteris Adae n rogans, [illegible] eos n includit in pacto, nec ad peccandu determinat; d pura, loe, et verisatie, quatenus pacto suppoo, ipsoq n rogante (ad quod liber omno ē) nesciao posteriori Adae in ipso peccabunt.

232\. Ultimu ē: immunitas Beatae Virginis fuit praemiu meritoru Xpti; d hoc n salvar in nris princ: g. Pbt mir: qa victoria nos pertinet Xpti pro Beata Virginis immunitate ē exclusio illius

a pacto; cum autem meritum debeat distingui a premio, quippe quod in premium [illegible] in genere [illegible] moralis efficientie, non potest salvari quod peccato Christi [illegible] exclusio Beate Virginis a pacto (in quo stat apud nos eius immunitas) [illegible] illius [illegible] meritoria. = Ad argumentum non magis distinguo [illegible] peccati [illegible]: peccatum Christi est illativa exclusio, sedeo; formalis, nego [illegible]. [illegible] Christi [illegible] [illegible], ob quam Deus decrevit immunitatem Beate Virginis: unde Domina nostra fuit formalis exclusio illius a pacto; peccatum autem Christi illativa, et meritoria, quia in premium illius Deus decrevit Mariae immunitatem. Disp. 7a De causa meritoria Incarnationis quoad substantiam. Sect. 1a An talis fuerit, vel potuerit esse humanitas Christi Domini per opera naturalia antecedentia unionem.

DISP. VII[a]

De causa meritoria Incarnationis quoad substantiam

SECTIO I[a]

An talis fuerit, vel potuerit esse humanitas Christi Domini per opera naturalia antecedentia unionem.

233. Devenimus ad rem [illegible] implexam, que circa non nisi paullatim, atque per partes utcumque poterit enucleari. Ut vero ad interiora fere difficiliora planius sit ingressus, nunc [illegible] minatur [illegible] volumus questionem de eo, an [illegible] [illegible] humanitas [illegible] cessisset sua unione ad Verbum. Ita credidisse dicunt Photinus, [illegible] nes, et Nestoriani, quos [illegible] Augustinus in enchiridio cap. [illegible]: que
„ bona opera precesserunt, quibus mereretur hic homo ut una heret persona
„ cum Deo? Humanitas antea erat homo? Licet vero hoc loquendi modo, [illegible] videatur Magnus Pater excludere etiam precedentia naturalia; nihilominus ea veluti supposita disputant Theologi, an ex natura rei, vel saltem de potentia absoluto, potuerit humanitas Christi per opera naturalia precedentia unionem [illegible] [illegible] Verbum. Priori questionis parti [illegible] verum Thesim, et oppositam iudicat Eximius temerariam, et periculosam. Nostri cum opinio auctoritate, et ratione.

234. Finalmente: no citado D. [illegible] de
" [illegible] cap. 15 sic ait: ut hoc esset (sit assumpta in Deu) quibus
" [illegible] fuit, [illegible] operis, [illegible] fidei praecedentibus meruit naa [illegible], qui in
" illo [illegible] operavit? Quid egit antea? Quid credidit? Quid servivit, ut
" ad hanc ineffabilem excellentiam perveniret? Et [illegible] aly P. apud [illegible]
disp. 8a sect. 1a. Razão: n [illegible] substancia [illegible] substale [illegible], accomodate au-
[illegible] opera libera; ex naa [illegible] naa [illegible] potau [illegible]
plemti; e atenta rei naa [illegible] humanitas opera libera exercere, ante
[illegible] esse intelligens, sive unios ao personalidade Verbi qua [illegible] una
[illegible] iuxta [illegible] D. Athan. serm. [illegible]
" quia [illegible] prius [illegible] e iuxta naa [illegible] libera [illegible]
" lectione [illegible]; et ideo in Divinis [illegible] ab [illegible] libera intel-
[illegible] tres personas, quibus ideo [illegible] sunt na Divina [illegible]
[illegible] naõ [illegible]. Et [illegible] ad [illegible] illa receptissima
axioma: actiones [illegible] e ce qua operari.

235.
" [illegible] verba Psalmi 44: dilexisti [illegible] et [illegible] iniquitatem; propterea un-
" xit te Deus [illegible], et [illegible] consortibus [illegible] ad [illegible] occulus
" e accipere [illegible] = Ad [illegible] verba reri [illegible] loqui [illegible]
[illegible] unionis hyp[illegible] [illegible] meritoa, [illegible]
" nali, [illegible] ut [illegible] sit: propterea unxit te Deus [illegible]
2o n loqui [illegible] unionis, [illegible] corporis, [illegible]
[illegible] ob receptionem, quae quidem [illegible] meruit, [illegible] unios
[illegible] nedant. Ad 2m [illegible], ea n ee intelligenda de acceptione [illegible]
quoad substancia: post hanc enim quae facta fuit, per unio[illegible]
Jesus e Christus, [illegible] donus; [illegible] de manifestaçõ [illegible] et
[illegible], qua [illegible] media qua ut Deus [illegible]
" adorandus [illegible] quod [illegible] Christus [illegible]
" [illegible]
" [illegible]
2.3.C. [illegible]
[illegible]
[illegible]

ex merito; humanitas Christi debebat [illegible] et [illegible] est, ex meritisque collata; secundo [illegible] [illegible] et de facto defferri a [illegible] [illegible]: [illegible] substantia completa, quae operari; [illegible] [illegible] potuit, [illegible] [illegible] Domini [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] posteriori [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] de summo gradu unionis. = [illegible] [illegible] dato [illegible] in [illegible] [illegible] non [illegible]. Disparitas est: quia ex [illegible] [illegible] non substantia [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] operationis: unde nulla est [illegible] ad [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] dicimus non posse ex natura rei operari, nisi completa substantia supponatur.

23). In posteriori quaestionis parte duplex est sententia: 1.a negativa, 2.a affirmativa; negativa est Thomistarum apud Gonetum disp. 5.a art. 2, et Patris Suarez, Vasquez Ragusa, Bernal, aliorumque quos citat, et sequitur Ortega disp. 5.a quaest. 2.a certamine 3.o; affirmativa est Caietani, et nonnullorum Thomistarum, Scotistarum, et [illegible] cum [illegible] praecipue, ut videre est apud doctissimos [illegible], et Gutierrezi. Res quidem levis momenti est; malo [illegible] cum melioribus asserere humanitatem non potuisse fieri opera naturae priora ad unionem merentia illam de condigno. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] duplex. 1.o quia [illegible] [illegible] possibiliter esse indubie tenendum esset ita omnino de facto [illegible]: [illegible] [illegible] dat [illegible] cur in aliis, et [illegible] in hoc factus, et inventus fuerit ordo [illegible] [illegible]. 2.o: quia prioritas naturae, [illegible] [illegible] [illegible] illa tribuerent [illegible]; et non personalis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] personalitate [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] substantia creata, quae [illegible] unionis cum dignitate.

23 b. [illegible] [illegible] [illegible] ex D. Thoma [illegible]: humanitas [illegible] [illegible] [illegible] ad unionem [illegible] [illegible] habitualis esset filia adoptiva [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]; hoc autem non potest [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible] [illegible] et consequenter non adoptiva: [illegible] ex [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

q.^a Opt. 2.º ex Eximio: nequit humitas per opera naa precedea unios merem, [illegible] sui electos ad unios, ipsius execuos: g. Nequit [illegible] q.^a de rade merim e precedere, aut re ipsa, aut in prescia Dei premij; neutro autem mo pt merim humitas precedere electos; n re ipsa ipsa e in tempore, electio autem Dei in eternitte, n in Dina prescia; q.^a ante prescia absoluta talis merita e in Dei voltas dandi grao, ea autem voltas [illegible] e electio ad unios, illa supponit. [illegible] sicut enim ex grao uniois dimanant gras humitas, sic ex volte dandi unios [illegible] exequunt Dei voltes.

239. Nequit [illegible] q.^a ordo suppstg int. et operaos e prius incus, et velut effectus, et hoc indicavit Joannes cognomto Theologus dis in Concilio Florentino tamquam ineluctabile. prius allegavit [illegible] actiones sunt suppositorum, [illegible] effectus supponentis suppos, [illegible] supposi dicit; [illegible] [illegible] naa [illegible] opera [illegible] bera; hoc autem e nacio: [illegible] [illegible] parus e deriari nas creato ad [illegible] [illegible] utrumq sit indeferens [illegible] obedieati, [illegible] deriari od [illegible] deas. Primo [illegible] Theo[illegible], q.^a [illegible] apud ipsos Sanctos [illegible] humite existente per extrea [illegible], quibus nos n acquiescimus.

240. Sed p enervanda [illegible] quer probare dices, denoaos Filij ee [illegible] perf; [illegible] autem [illegible] prior n dari pfecta, nec darer denoao [illegible], nec voltas Dina dandi grao ee[illegible] ex intios adoptandi. [illegible] n e rao, cur n darer denoao. per [illegible] illo prior, [illegible] naa pfecta subsisteret in se [illegible] supponente ad denoao operantis, et merentis, [illegible] n e intelligibile quomo grao n denoaret Filij subti cui inhereret, cu ea sit [illegible] filiaois. Quod si recu[illegible] ad incapacit subti, ut denoaret Filius; ad eamdemq incapacitq [illegible] [illegible] autem [illegible] [illegible] [illegible] facile [illegible] [illegible] [illegible] durando [illegible] meritis [illegible] [illegible]

291. Ad solvenda vero verba Eximij dicendum discursus Dei est de rebus ut fuerunt in hac [illegible], non vero ut erant in altera in qua gratia non dimanarent a gratia unionis. Sed dico: quod cum meritum, de quo quaestio, sit in ordine ad unionem humanam potest [illegible] dici, et recipi veritas conferendi gratiam independenter a vi [illegible] conferendi unionem; admissa quo electo ad gloriam semper est [illegible], et [illegible] [illegible] gratiam quae ad ipsam ordinant. Caetera probatio Suaristicae [illegible] [illegible] recte opponentur unici ad verum opinionis fundamentum, [illegible] [illegible] exigeret humanitas ad proximam ultimam internam [illegible] [illegible] [illegible] unionem ad personalitatem [illegible]. Sed [illegible] [illegible] [illegible] rationem meam, [illegible] quod in illo priori in quo humanitas non esset unita divinitati, et [illegible] [illegible] intelligitur subsistens, si intelligeret opera, et [illegible] per operationem non [illegible] a persona se aliena: quod alicuius deberet esse [illegible] [illegible]. Sect. 2ª An per opera posteriora ad unionem?

SECT. IIª

An per opera posteriora ad unionem?

292. Procedit quaestio de merito subsecuto vel tempore, vel natura unionem, de merito unionis quoad substantiam, [illegible] eius extra, et de merito tandem [illegible] [illegible], quae condigni. Circa [illegible] P. Tamburinus, et quotquot tenent primum [illegible], et [illegible] [illegible] ad meritum posse cadere sub meritum, concedunt [illegible] humanum [illegible] [illegible] unionis; ad [illegible] alij [illegible] cum P. Ripalda, oppositum circa primum [illegible] defensantes. Circa [illegible] praecipue quaestio versatur: non [illegible] cont[illegible], et [illegible] cum P. Vasquez [illegible] primum proximum meritum non posse sub meritum cadere, [illegible] consequenter unionem [illegible], quae est primum meritum condigni in [illegible] posse mereri de condigno [illegible] [illegible] per opus subsequens ad ipsam unionem; alij autem contraria via incedentes, [illegible] supponant cum [illegible] P. [illegible] [illegible] [illegible]; defendunt tamen posse fuisse meritum condignum unionis [illegible] [illegible] [illegible] ipsa unione, et [illegible] primum meritum [illegible] esse premij [illegible] [illegible] [illegible] dicit meritum in [illegible], et per [illegible] soluendo.

Hory

Sylloge: autem Ingeniosus P. [illegible] de Incarnatione disp. 5a sect. 3a, ubi et ipsius auct. [illegible] in suo merito [illegible] explicando, tuendo, et acerrime impugnando, adiout et [illegible] ipsam in sua opini- [illegible] velit [illegible], sed qa speculatissima [illegible] de merito [illegible], [illegible] fuit et requirit [illegible] de [illegible], [illegible] meritis dumtaxat de condigno. Ideo [illegible] merita [illegible] unionis hypostaticæ ad ipsa unione divinitatis, sive, qd idem est, [illegible] conseqens unionem meruit de condigno [illegible]. V. [illegible] mutua caalitas [illegible] causæ [illegible] sui esse, [illegible] ratione, et in eodem genere; [illegible] si daret meritum [illegible] unio et meritum est mutuo caalitas [illegible] sui esse, sub eodem ratione, et in eodem genere: [illegible] dari tale meritum. Thesis receptissima est in [illegible] maxime [illegible] evidentis, aut quasi evidentis, qualis est caa moralis, et meritoria.

224. Thesis autem patet: quia unio esset caa moralis talis meriti quoad [illegible] sui esse, et [illegible] meriti [illegible] ut supponit; [illegible] vero meritum [illegible] est caa moralis unionis [illegible] sui esse, meritum [illegible] est [illegible] præmij: [illegible] unio et meritum est mutuo caalitas [illegible] Theolog. [illegible] 2o [illegible], et [illegible] supponit: meritum humanæ [illegible] valorem per unionem [illegible] caa moralis [illegible] ad [illegible] præmij [illegible] unio hypostatica [illegible] non potest habere rationem præmij [illegible] valorati per [illegible]. Thesis est certa ex [illegible] ad merendo infallibiliter, et ex [illegible] merente eo [illegible], qd merendo [illegible] hypostatica. [illegible] non potest habere rationem præmij, [illegible] talis esset [illegible] hypostatica: [illegible] per unionem est evidens: [illegible] eo præcise, qd humanitas intelligatur [illegible] per unionem hypostaticam [illegible] intelligit [illegible] infallibiliter ipso unionis tamquam [illegible] ipsius meriti [illegible] nec meritum esset [illegible] nec ipsa de condigno meritum.

225. Thesis [illegible] V: [illegible] donum infallibiliter [illegible] non est lucrum, et emolumentum, [illegible] loquitur [illegible] et [illegible] quo si [illegible] merendo, [illegible] autem debet [illegible] præmium, ut tale sit. 2o: [illegible] meritum qua [illegible] debet esse [illegible] specialis æstimatiua merenti; id autem [illegible] aliunde infallibiliter habet, quomodo, aut quia [illegible] ratione

106 illi erit estimabile? 3º: nam si ad rationem premii sufficeret ex bonum non-
dum possessum, sed infallibiliter exequendum, simul posset esse premium ipse me-
rentis extrinsecum, et ipsum eius meritum. = Hoc tamen dici: valor indistinctus a
valore meriti ut moventis ad premium requirit esse premium eiusdem meriti;
et valor unionis hypostaticae ut extrinsecus est indistinctus a valore meriti ut valo-
rati per ipsam: ergo requirit esse premium unionis. Tamen constat, tum quia meritum est cau-
sa moralis premii, tum quia hoc illi debet esse equale; qualitas autem, et equali-
tas dicunt distinctionem. Tum etiam quia illud meritum diceretur tamquam pro unione [illegible]
226.
R: bonum quantumvis infallibiliter habendum independenter a merito est bonum nondum in
executione, et aliunde lucrum est habere illud gloriosius titulo acquisiti per
meritum: ergo habet quidquid sufficit ad rationem premii. = Obiectio probat, posse
quemque premiari suamet extrinseca, et merito. Nego igitur assumptum: nam cum
illud bonum lucri sit infallibiliter, etiam si nec voluntas detur in meren-
te illud merendi, nec in premiante voluntas illud premiandi, manifes-
tum est quod eius extrinseca independens omnino est a morali, et causali morali, quae
meritum inter, et premium debet intercedere. Titulus quo habendi ex ope me-
rito, quando ita non potest haberi, erit titulus sine re ad non posit, ut dica-
„ vit Apostolus, dum dixit: si gratia iam non ex operibus: alioquin gratia iam non est
„ iam gratia, ubi satis aperte indicat, idem bonum sub eandem rationem non posse
esse gratiam, et meritum. = Tum [illegible] premiandi non potest [illegible] Godoi no-
bit in re amico, ideoque ut [illegible] ex ipso.
227. Ob. 2º, et dices R:
peccatum connectit essentialiter cum privatione gratiae in [illegible] peccatori, et
in per ipsum punit. 2º potest Deus revelare alicui, [illegible]
aumentum gratiae in premium actus fidei, quo crederet eam revelationem, cuius
[illegible] assensus, et connecteret [illegible] cum aumento gratiae, et illo nihilominus
premiaret. 3º gloria corporis infallibiliter habenda erat a Christo ratione u-
nionis, et in ipsi data est in premium meritorum. 4º precepta possunt infer-
re [illegible] ad [illegible] et meritum, potest meritum
[illegible] ad [illegible] requisitum. = Sed ad 1um dico, non peccata
puniri privatione gratiae, et eam esse penam peccati: est enim quaedam essentialis con-
sequella [illegible] ipsius incompatibilis cum gratia. Ad 2um dico, [illegible]

ut liberum, et impetratum a volte non connecti essentialiter cum illo aumento gratiae revelato, siquidem sine tali revelatione posset a volte impetrari; in nostro autem casu non posset meritum non convenire ab unione, qua ideo non posset premiam.

248\. Ad 3um reo gloriam illam non esse essentialiter debitam, atqui adeo nec ipsa est hondam: unde de facto Deus illam noluit dare humanitati nisi ex merito. Ad 2um nego antecedens: nam vi impetratoria eadem est cum meritoria de condigno: unde quod dicimus de merito dicimus etiam de impetratione.

Ob. 3o. potuisset tale meritum condignum previderi, et in premium illius unio conferri; vel praevideri ut futurum abstrahendo a dignitate huius vel alterius principii nimirum gratiae habitualis, aut unionis, et per ipsum conferri principium detractum, nempe unio. = Reo ad 1am partem, meritum solum condignum futurum non esse vere meritum, et sic non est, quod esset; ita non movet, quod moveret. Ad 2am partem reo 1o. meritum illud non posse praevideri condignum unionis nisi detracte sub unione: quia non Deus non nisi homo Deus posset merere; 2o non posse cognosci nisi ut se habet, nempe sub unione; 3o implicare in Deo cognitionem eiusdem detrahi sub principio vago: unde deus cognoscit meritum detracte condignum unionis, debet cognoscere principium sub quo tale est; tale autem est sub unione, et non aliter.

249\. Ob. 2o: unio ut existens tantum in intentione efficaci Dei esset principium meriti, ut vero executioni mandata esset premium, quae quidem sunt diversae rationes; atqui sub diversis rationibus aliquid esse meritum, et premium, non implicat: ergo. = Reo, rationes implicare: non meritum non movet modo esse meritoriae nisi ut existens, et execu[illegible]: non meritum non movet modo esse meritoriae nisi ut existens, et executione [illegible] aliqua principii extra, siquidem impotens est hoc genere movere ut merere posse, vel condignitate tantum existens. Respondeo quod intentio efficax a Deo dicit unionis executionem, quo ipse est in tali intentione; in ea autem supponit se esse absolute existens, sive executionis [illegible] aliqua 4pariam dupla, ut posset tamquam causa meritoria movere: unde eodem ipso modo existit unio. =

Ob. 3o. paritas gloriae, quae efficaci intendit a Deo ante merita, et in executione datur in premium meritorum. Sed omissa veritate paritatis adducta reo, gloria ut collata non esse principium, sed potius effectum meritorum; unio autem hypostatica ut executa esse principium meriti condigni: unde nequit esse eius effectus, aut premium.

250\. Ob denique [illegible] Eximius [illegible]

dupl.; 1y Regis, qui tribuit militi equū, et arma n gratis, d eius egregia facinora, quæ prævidet a milite patranda ijs armis et equo; 2y alicuius vendentis alteri vineā p pretio solvendo ex illius fructibus. = Ad 1y ret, in equo, et armis distinguendū ēē et usū, et dominiū; usus ē meritū, dominiūq præmiū; in casu autē quæstionis unio eadē, et 2y ratōe eamdē ret. ra meritū, et dominiū, hoc implat: unde nulla ē paritas. = Ad 2y ret. slīd, nimirū ad emit, et solvit, ēē dominiū morale in vineā; ex quo autē solvit n ēē dominiū eiusmi, d vineā ista phīcē spta, ex quā [illegible] procedunt phīcē fructus; atq adeo n idē ē quoad piy emptiōis, et quasi piy solutiōis. Non possumus diu immorari in argū Ingenuosi P. Ramirez recurrendū, q n vacat in amplas adeo, seretis aliis quid, ut diximus, mag[illegible] falce nām portendere. Sect. 3a. De veterū iustorū merito circa Incarnaōē quoad substaā.

SECT. IIIa.

De veterum iustorum merito circa Incarnaoem quoad substaam.

25V. Supponit a Dbus impble meritū fuiss hoīs condignū Incarnaōis quoad substaā. Inde dubiū pcedit de merito congruo, et quidē in hac pvidea, in qua nimirū tamquā veritas Catha hēr (ut loquitur Vasquez) o3 grāā ēē de facto ex meritis Xpti. Ex quo verū ostare debet dubiū n ēē de merito Incarnaōis quoad intiōē, d quoad executiōē dumtaxat, ut fuit coīs Theolorū, et nonnullorū ex neotericis cū Eximio tet antiquis nixta[illegible] ob congruā Incarnaōē. Ad nat 2i sea coior inter Theos cū D. Dbus Subtili, et Acutissimo. Hæc eadē nra ē, quæ [illegible]: nā iuxta [illegible] Theo. pūy remotū meriti de facto (quidquid sit. [illegible]) n cadit sub meritū: ē cū unio hypostica, sive Incarnaō quoad substaā sit pūy remotū meriti veterū iustorū, quatenus fuit grāæ, quæ meritū eoru pūy ē proximū, nequit sub eorū meritū cadere. [illegible] pcedit de [illegible] merito: unde si ex alio [illegible] pbat D. Thās q[illegible]. 2a art 11, patres n meruisse de condigno substaā unionis

filius post Baptm̃ de merito congruo.

252 Probatur ex doctrina eiusdem ibidem D. Angelici, nam Beatã Virginem dicat Christo Dn̄o meruisse congruum unionis quoad substantiam, solumque dicit meruisse illud quoad circumstantias accelerationis: quia prius omnino certum, istud non fuisse. Probatur 2º secunda quia: nam mysterium Incarnationis dicitur a Patribus omnino gratuitum: quod quia sit extra de, et quodcumque meritum etiam congruum. Patet consequentia: quia supposito quod meritum congruum sit vere, et proprie meritum, sicut gratia (ut arguunt Patres contra Pelagianos) non esset gratia, si esset ex operibus naturalibus tamquam ex ...; aut merito congruo, ita Incarnatio non diceretur donum omnino gratuitum, si ex merito quantumvis congruo, collata esset. Probatur 3º secunda ... de ... sortiri: nam Christus non meruit de facto unionem quoad executionem merito de condigno: quia neque alius quivis iustus. Certe, si ex condigno Christi fuisset sit ... meritum, neque ... illud admittimus: quia ita ... principium meriti, et praemium eius esset, quod implicat ... Vide Disp. 8ª De causa meritoria Incarnationis quoad circumstantias. Sect. 1ª An, et qua ratione fuerit Christus Dnus.

DISP. VIIIª.

De causa meritoria Incarnationis quoad circumstantias.

SECT. Iª.

An, et qua ratione fuerit Xptus Dnus.

253 Circumstantiae Incarnationis, de quibus ... sunt 4 plus, et ... , et nationis ... ; ... Paternitas ... ... Unde ... dubium est, an Christus illam meruerit ... Virginis ... Sed ... Christo ... vere ... ... nostra est sententia, cuius ... sit, Christo ... de ... omnis, et ... gloria, quae non opponatur ... circa Incarnationis mysterium; ... digna, et quia non ... vel ... maternitatis quod Christo ... de facto.

Mar. ē prima regula, et mir. primat ex eo, qd prenti probo n
opponat redemisse Virginē redemptiōe praeservativa, et cōsequent. nec ma-
ternitē illi meruisse. Cōsequent. vero, q illa redemptio hanc dig-
nitē praecessit, ad illāqs fuit ordinata iuxta orationē a Sixto 4° ap-
,, batā:,, Deus, qui immaculatā Virginē Mariā ut digna filij tui
,, Mat. existeret ab oi labe pecci in conceptiōe sua praeservasti.,,

254 Obijcit 1:
Xpus mo a nobis antea explato praevisus fuit cū potestē ad me-
rendū extrā Beatā Virgini: g et ad illi merendū dignitē matris,
atqs adeo de facto dicendus ē eā meruisse. Pr: Xpus meruit
Virgini grāg illā, et sanctitē, qua a pr sui conceptiōis instī Deus
,, Virginit dignū filij sui habitaculū effici mereret, Spiritu sancto coo-
,, perante praeparavit:,, sic g pariter grāg dignitis tantē dispositiā, et
meritū praemeruit, quare n potestē ipsi dignitē. Pbao Sa sit.
maternitas Beatæ Virginis fuit effectus praedestinationis ipsius; d prae-
destinao ipsius, oesqs eius effectus sunt ex meritis Xpi: g et matern-
nitas. 3a pbao sit explanando dictū in oppositū, ne ideo maternitas
n caderet meritis Xpi tamquā praemiū quatenus id decrū intentivū
Xpi fuisset Xpi ut deberet nasceretur ex Maria; d n ita: g. Ma-
jor pbi 1: nō ita posset in aliquo signo Xpi, ut Maria mater, et nondū prae-
servata; 2°: hic cū Xpus illi meruerit extrā, fine, ipso primum intelli-
gi extens; 3° probat q Xpus ut praedestinatus adhuc n dicit debitū
matrē, de quo infra.

255 Sed dices 5 et difficilē solvi: Xpus n potuit me-
reri, qd ex Maria conciperet, et nasceretur: g nec eius maternitē. Pba-
tur ant: de meritis Xpi supponit sui conceptū, et natū ex Maria:
illū siquidē supponit existentē, et extra causas, quarū una Maria ē;
n n potest mereri, qd concipiatur et nascatur ex Maria per meritū ip-
sa praesupponens, qui a ita ē, et si sui meritū omitteret, ius a iuxta
ta fore dicta nullū prius meriti posset ee praemiū illius: R. Negando:
Xpus n alit ē merens nisi ut Xpus absolute extens ut mutatis ta-
rumus; d ut absolute extens supponit actionē, qua procedit a Maria, et eius
maternitē: d et hanc supponit ut merens; cū qs aliunde a nobis n ad-

mutat mutua prioritas. Thorica supra repulsa dicere cogimur n̄ meruisse maternitatem. Dissolutio diversae sunt solutiões apud authores, ut refert P. Aldrete disp. 29 à sect. 4. Summis labiis selectiores attingemus.

256. P.es Fuente, Hurtado, Arriaga, et Oviedo ponunt duas actiões totales, aliā qua Xptus à sola Deo productus fuit, et vi cuius extens potuit mereri Beatæ Virgini maternitatem; aliā, qua ab ipsa Virgine matre simul, et semel fuit productus, qua ideo n̄ potuit illi maternitatem mereri. P.es Lugo, et Bernal recurrerunt ad operationes Xpti miraculosas, et à solo P.e toto patris tempore ab orade in horto, dicuntq. sex mediata tali patre consumata potuisset mereri Virgini maternitatem, quippe quæ cum n̄ essent a Xpto ut pendente tunc a matre, optime per merentem illi obtinenda potuissent applari. Nobis vero recurrere ad mos istos miraculosos minime est opus, ad argumentum remus nando ans, ad cuius probationem distinguenda est mai: de merito Xpti ut praevisi in Divina intentione supponit illum acceptum, et nat. ex Thorica nat. ut execute, et in se extens, supponit illum existentem nat. maior; accidentaliter sort. Sic distinguenda accipienda est mai.

257. Haec probatiuncula urgebunt adiuncta si solue ex prob. Igitur cum citato Aldrete, Ripalda, et aliis cum distinguimus est ordo, intentionibus, et executionibus, et in utroque post Xptum consideram. In intentione fuit praedestinatus Xptus redemptor, id est, Verbum unitum ... solo Deo aliquo matre, ad ... ut ... ut ... ex femina ita ut illa ... actio, et ... influxu materno; ... in toto statu ... movere, et mereri ... erat ... in statu ... et ... in illius ... cederet, ... liberè ... posset ... matris, dicimus ... ergo atendo ... Xpti vola, et electos ut in eius premium ... posteriori ... quena in executione matrem eius esset pura. In quo modo Xpti meritum ut intentum n̄ supponit Xptum dependentem a Thorica; et quomodo ... in executione supponat, id n̄ est essentialiter, ... accidentaliter, ... ipsiusmet Xpti ... doctrina est urgens.

258. Dices 2°, et instabis doctrina: ad ... qua movet me

ritay, debet supponi extens decrey illius intentivy: ergo et ad voltz meritz extens in se ipso. Pbr coa: ideo supponit decry ad sui, q̄ ē motivy illius; ð meri-ty ē motivy volitio: ergo = Ret nando coq, et consequenter probationis dato eius premissis. Motivum secunde volitionis scilicet decreti debet præsupponi in se, et intrinsece extare; motivy aut Dinæ volitis, ut meritis, sufficit, qd exte, et intendat extat; nec in danseo obiy debet apellari motivy, t ō pure rationj. Dices 3º maternitas Mariæ posset dari etiam si Xptus eam n mereret: q n ex eius meritis. Ipsius volitio premiativa talis meriti n ē unica radix maternitis, neq ita Xptus posset eam impedire, at n posset: ergo. 2º: donum qd sit præmium Xpti debet ee Xpti superadditum ad ea, quæ habet prius natura, quæ mereatur ð prius naa quæ mereat het ē productum a Maria ut Mariæ: ergo Mariæ maternitas nequit ee pmium Xpti.

259 Ad arguy ideo l nando ans q de facto n nisi ex meritis Xpti Maria est mater: Xpto sequidem n eam eligente, Deus eam n destinasset matrem. Heu 2º dando ans, et negando coq, quæ nulla ee, probat exemplo: nam honor, quo gaudet in his bmeritus, posset dari extra merita nimirum si l aure emeret, l a Rege donaret liberaliter; et tn n tr inferre, qd n sit ex meritis, similiter etiam si Xpto n merente, Deus libere, et liberaliter destinaret Mariam matrem; n ideo bona coa ē, qd de facto n̄ prevenit ppter Xpti merita. Ad 1º oppos. nando ē ita.. neq Xptus poterat mo supra explato per n electionem Mariæ impedire illam volitionem ea siquidem pendebat a condone, qd Xptus eligeret libere. Ad 2º oppos. distinguo maiorem: ad ea, quæ het prius naa, quæ mereat sut mereri dicit movere intentionaliter, et moraliter ad præmium condo; sut mereri dicit phice elicere meritum, ne maiorem, et mire similiter accepta, nanda ē coa. Sect. 2ª. An, et quomo B. Virgo?

SECT. IIª.

An et quomodo Beata Virgo?

260 Beatā Virginē merito, vere, et Theocetali meruisse maternitatē, contra ē Thia, Lorca, et Nazarius, qui merito soly analogico, et methaphorico dicunt Virginē meruisse ēē matrē Dei, ad mod: quo domus, a fabre, et magnifice constructa dicitr digna, et apta principi. Certe: maternitas Dei ea ē, de qua Augus lib de
„ assumptione pronunciat: hujus dignitis efcty nec cor scipere, nec lingua
„ valet exprimere; et Petrus Damianus de natiuitate Virginis: taceat, et
„ contremiscat oīs creatura, et vix audeat aspicere tantæ dignitis immensitatē;
„ Bernardinusq Senensis serm. 5°: oīs perfectio, et dignitas inclu-
„ sa in hoc qd ē ēē Matrē Dei:... quæ quidē excedit meritū in infinit:
„ quidquid aliud sub Deo hoc cogitari pōst. Ideo Thaurianus Theus
noster Joannes de Cardenas eā dignitē infinitā simpliciter, reliqui autē D.
quodammodo infinitā existimant.
261 Ea nihilominus stricte meruisse Beatā Virginē, adeo certū ē, ut nonnulli Dres cū Gabriele putent fuisse de condigno; ceteri autē cū D. Angelico solū de congruo. Patz Matrin medio adducit Iegr dicens Beatā Virginē meruisse oē digne maternitatē, et in Patriū suæ opinandi mē aliquas authoritates ostendit adducere. Sit ... Beata Virgo meruit saltē de congruo maternitatē. Pbr ab authorite D. Thoe in 3° dist. 4 quæst. 3 art. 1 ad 6um: „ Beata
„ Virgo n meruit Incarnatioē, sed præsupposita Incarnatione, meruit, qd per
„ eā fieret; „ et hic quæst. 2 art. 11 ad 1um: „ Beata Virgo dicitr
„ meruisse portare Dnū Xpm; qa meruit ex puritis gradū, ut
„ congrue esset mater Dei ... D. ... aliq ... portaret
„ Paschalis antiphona: Regina Cœli lætare: qa quē meruisti portare &,
„ et orao Eccliæ: ut dignū Filij tui habitaculū effici mereretur.
262 Sic
„ autē 1° ipsamet Virgo indicavit dū cecinit: qa respexit humi-
„ litatē ancillæ suæ ecce enim hoc Beatā me dicent, super quæ verba
„ ... Augus serm 18 de Sanctis: O felix obedientia, quæ dū p-
„ ... humilitatē Dedit celi in se opificē corporavit! Hinc prodiit
„ ... quæ ipsa postmodū dixit; et serm. 12 de tempore: talis
„ ... Virgo, quæ tantū haberet meritū, ut filiū Dei in se susciperet.

„ Ubaq de naa, et graa cap. 36; sect. 2 meruit, et parere. Audiat ipse Theolog. qui et alii cum ipso coit asseverant, nimirum Deum expectasse consensum Beatae Virginis, assensumque requisivisse ad ipsa facti de mysterio Incarnationis tamquam dispositionem praeviam et requisitam ad opus tanti executionem, atque adeo et maternitatis dignitatem illi deferendam:

263\.

Subiens sane authoritatis pondus in rei tam aperta expositione, quod numquam ... aliis numquam non iterando de tanto tamque pio agendi sermone est in eius elucidatione. Audiant igitur atque tenant SS. Hieronymus tomo 4.

„ epist. 22: Pone tibi, Christe, quae tanta fuit puritas ut mater

„ effici mereretur; Gregorius in 1. Regum: Virginitatem gestatricem usque ad

„ solium Divinitatis erexit; Petrus Damianus serm. 2.o de assumptione:

„ Singularis eius sanctitas, et gratia hoc promeruit, ut susceptione Dei singulariter iudicata est digna; Ansus de laudibus Virginis cap. 8.o: Inspi-

„ rabili sublimitate hoc promeruit ut praeparatrix perditi orbis plenissime fieret; Bernardinus Senensis serm. 15: promeruit foecunditatem

„ in Virginitate, maternitatem Filii Dei. Sexcenta alia videri possunt apud P. Alvarez disp. 10 sect. 1.a

264\. A ratione facili potest non meritum Beatae Virginis circa maternitatem fuit ex gratia Spiritus Sancti per actus virtutis supratales: qui fuit meritum tacite tale cultra de condigno. Et a priori sic: Beatae Virgini tendere est videtur in eius gloria cedat. Domino Scriptor, plus et augeri propria gloria, non contradicatur; neutrum ex his contradicit, meritum condigni maternitatis quae cuius in Beatae Virginis gloria cedit: ergo. Prima est in inscura a Deo assignata pro dono Beatae Virgini adiudicandum. Prima per certa ex pluribus argumentis, quod circa praenotabis, ut si quando se videant narr Beatae Virgini meritum erga maternitatem, accipiendi sunt de merito maternitatis quoad V. intos et electos, et de merito condigno, et de merito ex meritis non condigno. Probatur: iuxta pes. Theol. aliqui ex antiquis patribus meruerunt esse progenitores Christi, et mediate influere in eius humanitatem: ergo Beata Virgo meruit esse genitrix, et immediate influere.

265\. 2.a thesis sit: Beata

Virgo non meruit de digno Maternitatem. Prob. 1º: quia ista meruit Di-
vinae Incarnationis saltem quoad executionem. 2º: quia maternitas pertinet ad
ordinem hypostaticum, qui longe superat in meritis cujuscumque alterius
gratiae. 3º: quia maternitas radix est illius summae gratiae, et gloriae, qua
Virgo superat omnes homines, et angelos; nulla autem est gratia, quae etiam
[illegible] potest radicare. 4º: quia Beatenus implet meritum ex gratia ha-
bituali [illegible] unionis hypostaticae, quatenus gratia Filiationis adoptivae im-
par est [illegible] Filiationis naturalis convenienti ad unionem hypostaticam; mater-
nitas autem Virginis est maternitas naturalis Dei, et consequenter talis,
ad quam digne promerenda insufficiens sit quaevis gratia ad adoptionem
pertinens. Ob hanc rationem excogitarunt Theologi inter adorationem Latriae
quae soli Deo debetur, et Duliae quae ab [illegible] Sanctis exhibetur, et pecu-
liarem Matri Dei debitam, quam Hyperduliam appellant.

266   2a thesis est

opinio [illegible] Joannis de Marin supradicta, quam in Virginis
obsequium non verebor defendere. Ea est: Beatam Virginem meruisse
» de digno maternitatem. Prob. 1º authoritate. Ecclesia: [illegible] digna fuit por-
» tare Regem caelorum, et Dominum; Ambrosius 2º de Virginibus: digna fuit
» ex qua Filius Dei nasceretur; Basilius homilia de [illegible]
» Xti [illegible]: digna Virginitas divina munere fuit; Epiphanius
» haeresi 78: digna facta est habitaculum Filii Dei, et elec-
» ta ex multis millibus, quae vas et habitaculum dignum esset; Dame-
» ni lib 2º cap. 15: summo Deo dignum templum; Bernardus serm.
» 2º de assumptione: digna fuit Virginitas [illegible] sacrarium fieri, et
» habitaculum Filii Dei; et de nativitate: plena est gratia, et adhuc gratiam
» invenit, digna profecto invenire quod quaerit; necnon Petri Damia-
» ni supradictum.

267) Ratio suadet: [illegible] Beatam Virginem [illegible]
[illegible] digni meritum de congruo [illegible]
[illegible] ut [illegible] excedat [illegible] de digno [illegible]
[illegible] in [illegible] [illegible] quae [illegible] [illegible] inter
[illegible] proportio geometrica et [illegible] geometrica
[illegible] magis, et minus, ut [illegible] Beatae Virginis meritum.

dicat, et sit summum in linea condigni ita debere considerari ut condigni
non dicat utcumque, sit alia aliorum justorum merita, de novo, et specia-
li titulo explet, caeteris meritis condignis non con... Sic ... parite, quia
sicut ipse D. Thaum, et cuius supra nos meminimus ... Dix-
erim ut matri Dei debet honor superior omni, qui Sanctis exhibetur,
et tamen non pertingit eius dignitas ad dignitatem Dei ingenita est
ipsa novum genus adorationis, nempe hyperduliae inferioris quam la-
triae, quae soli Deo; superioris vero duliae, quae aliis Sanctis debetur:
ergo cum eius meritum adeo excellens sit inter condigna aliorum, et non per-
tingat ad condignum; tamen non utcumque dicendum est condignum, de novo, et spe-
ciali titulo ...

268. Contra 4 thesim arguens: meritum maternitatis condigni Virginis ut quid
magnum, et singulare; ergo tale non est meritum condignum: ergo 3a thesis ...
... est argumentum, cuius ... est: tale non est meritum condignum ut-
cumque, ... meritum condignum, et simul ... et ...
arg. ...: praemium condignum non ... in indivisibili, ... latitudinem
minimi, medii, et supremi: ergo meritum Virginis ... praemiari de
condigno maternitate ... de condigno praemium gratia et gloria: ergo
... inde: ergo meritum Virginis praemiatur gratia, et gloria ...
ut praemiet maternitatem; ea autem ... ad ... condignum: ergo
Ad argumentum ... : ... aequalitas meriti condigni cum praemio ... ma-
thematica non admittit magis, et minus. Hinc ad ... nandum ...
... : ergo meritum condignum praemiatum ... praemio non ... remanet
praemiabile; alias praemiatum non ... ad aequale.

269. ... Beata
Virgo meruit de condigno illam gratiam, quae ex natura sui debebatur ma-
ternitas ex supposito, quod aliqua ... sit ... Dei: ... ma-
ternitatis ... dignitas matris Dei, ... dignitate ... : ... me-
ritum Virginis condignum gratiae ... fuit maternitate. ... ...
... ex eo, quod maternitas non adeo pugnet cum ... , ac gratia pug-
nat, quod est non esse adeo aestimabilis. = ... argumento ... : ... Beata
Virgo meruit de condigno ... gratiam, nec illam (... intra ...
...) ex natura sui debetur ... maternitas ... , qualis fuit ma-

ternitas Virginis. Ad urgeo, aliquo ans: dignitas matris pure phice spta, odo; phice, et moraliter sumpta, no ans: ng ita includit illo spealem ordinationem cum Deo, ad quam non pertingit gratia habitualis. De maternitate autem ita sumpta falsa est spao: ng aeque pugnat cum lethali, ac gratia; imo moralis dignior sta est ipsa sanctificans. Sect. 3a. Ann, et quatenus antiqui Patres?

SECT. IIIa

An, et quatenus antiqui Patres[b]

220. Non dubitatur veteres justos meruisse circumstantias progenitura Xpti, sive esse eius proavos cum ex Scriptura constet, Deum Abrahamo, et Davidi ob eorum merita promisisse, et iurasse, quod ex ipsis originem ducturus esset Messias. Nec dubitat, ponitque meruerit circumstantias loci, ubi nasceretur et ubi moreretur, subiret. Dubium itaque versatur circa circumstantias temporis: ng ex Scriptura videtur, pro desiderio suo, clamore, et precibus temporis Incarnationis accelerasse; cum in Daniele illud tempus illud, quod Deus misit Xlatu. ... [illegible] ... ab ipso Deo et hoc ita explet D. Thomas tomo 2o q. ... non infirmavit

„ hinc [illegible], quando debuit venire vestra ... facimus, ... merito„ rum; et aliunde non percipiat ... ex gratia Xpti,„ proponens. ex hoc ipso Donationem ... Xpti posset verari circa tempus adventus illius.

221. Dico cum Doctissimo nostro Salmerone, et pluribus aliis, nomine ... antiquis meritis circa accelerationem Incarnationis. Nec alia ratio poul danda ... textus ... desideria itaque, et clamores

„ ... illis ... cito anticipent nos„ misos ... fuerunt; ... nescirent proximitatem ... ignorantes tempus Incarnationis, pro illius execucione orabant ... Deus ipsis permittebat tum ut apud lubiores ... donationem ... desiderarent, tum ut ... desideriis magis disponerent ad ... recipiendum.

„ 222. Testatur autem Psalmus 11 ... miseriam inopum, et

" et gemitus pauperis nunc exuaga, n̄ indicat meritis, ꝯ miseria
" et moribus patr mitos necn̄ cag finale Incarnatis, que pp
" mag salute facta ē. Verba Abacuch 2º: veniens veniet et n̄
" tardabit n̄ indicant acceleraci ꝯmissa ee ꝯ ppe ee tpus ꝯ
" prefinitu. Sermone aut suo Angelus ad Danielē ego veni
" ut indicare tibi q̄ a vir desideriorum es: septuaginta hebdoma-
" des abreviatæ sunt etc. manifeste denotat, desideriu pphe-
te n̄ fuisse meritu ut hebdomades abreviarent; ꝯ solu ut
illi fieret revelao de tpore, qd restabat usque ad Xpti ad
ventu; hebdomadas aut dici abreviatas idē ē in Hebræo ac
statutas, et definitas ee; in Latino aut paucas restare; se-
nis tandē Simeonis canticu in Evangelio n̄ indicat sibi ꝯ-
cessu fuisse acceleraci Xpti, ꝯ solu vitæ dilaoē usqꝫ du Xpm
videret. Disp. 9ª De cais incis Incarnatis. Sect. 1ª De
unioe hypostca.

DISP. IXª

De causis intrinsecis Incarnatis.

SECT. I.

De unione hypostatica.

233. De ea sic loquit Angelus D. hic quæst. 2ª
" art. 1º: ē quid creatu receptu in humte, per quod nu mus mu
" tat, et ex quo innascit relao quædā, qua ꝯsideratur ina natu Di-
" na, et huma, quæ convenient in una persa Filij Dei. Hinc
manifeste colligit 1ª in re esto, nempe unioe hypostca ee dis-
tā ab extremis. Ita com nostri, et Scotus cit. D. Albert,
necn Thoe aliqui ꝯ alios. Pba rone phoca, et insuperabili: humitas
et Verbu pount extare re simul quin sint unitæ: ḡ ee unita aliqd
ꝯstitutu sit distinctu ab humte, et Verbo, et hanc vocamus unioē hypos-
ticā. Ans innabile ē ineluctabiliq. aut coa. = Pbat. 2ª qm ne-
ro humitas ponit ee unita Pri, distingui ab unioe, quæ fieret cu
Patre; ꝯ ponit ee n̄ unita Verbo: ḡ distingui ab unioe, quæ fiet cu Verbo.

q: ex ma ex se sr indiffea ut uniant, n uniunt per se ipsa, d per qd ea dif-
ty ab ipsis; talia sunt humitas, et Verbu; e.

242. Nec tras cu Goda ineffacy ee actionis ista
in nuis: prius cu n distinguamus duraoe a re durante, relaoe a fun-
damto, et creaoe a conservaoe, qd eni aliqui ex nris docent e du-
raog n distinguit a re durante, et tpore, et relaoe a fundamto, et
tro. Ut inde potius instauraet ... na toto durai in distinguit a
re durante, et tpore, relao a fundamto, et tro, quatenus ne-
queunt coexistere res durans, et tpus, nec quin sit hoc tpore du-
rans, et sicut nequeunt coexistere fundamty, et trus, quin actu
sit fundamty relaty ad try; d humitas sic, et Verby pnt exi-
re simul, quin sint actu unita: o ab ipsis unio distinguitur. Quid
addit Attub. de creaoe manifeste indicat eu n percalluisse pira
Jesuitary: hi siquidem soly dicunt eamdem Dina. volunt posse ee p
creaoe, et conservare; eamdemq actiong creativa posse ee conservativa; di-
centes tn sp. distta ac instad.

243. Nec retorquere valeo cu Gonet, eo qd
humitas indifferens ut recipiat uniog n indigeat detrahi alia uni-
one ad illo recipiendg. Ng quis nesciat eg ee nag entatis moda-
lis, ut alia n indigeat, ut detret, l ut detret. Nec tamdn cu
alys neges humitg hanc ee indifferentg ad uniog cu Verbo: na ista
absurda cogeris devorare; 1g humitg istg ee substag suprag, quia
pe cui deberi dona adeo supra, ut unio cu Verbo, et reliqua
dona illg comitaa; 2g humitg Xpti n ee eiusdg speci cu reliquis
humitibus, et sequenty Xpty quatenus hoem n ee consubstantial;
3g nil favoris tali humitati semel productg dispensari, dy a Verbo assu-
mit: Que oia, et raoi, et fidei dissonant.

246. Si ulterius scito raoe ut probo-
ca, et convincenti: n desistit esse Xptus, nisi ex defectu alicuius spe-
cij; at si deficeret unio hypostatica, deficeret esse Xptus: q ex de-
fectu uniois ... possent mere Verby, et humitas: o ultra
ea extrema aliquid dicty e unio, qui nunc deficeret. = Retro, hinc de-
fectum ee uniog n quoad entg, et rec... d quoad denoaoem, obliquum;

126

et ønotaõe quatenus deficeret sacro Incarnacõ, ut inquit Gonet, mus quidq pave receptus in humite de linea cae esentiæ, specialis quidq instituus, ut nostr Vvadingus effingit Verbi in humitq, qui in genere ejus modalis (seclusis imperfectonibus) sustentat humits extra proprii suppositi. Sunt tamq in phia 2a ønotaões, mosq Thõricos pullulantes, oboedientes, et resultantes, quorum musica nobis rauca semper sonuit. Sic øvendrãsse: Verbi, et humitq ee inice unita, n dest p nisi per ea desci. Accuius østruct talis denoãois, cum posit deficere illa denoão quin defiant intates Verbi, et humitis, illa denoao, aliquid østruve dicit preter entates Verbi, et humitis. Partis autq Vvadingo nro ex dicendis impugnabit.

2)).

Sit ulterius tandemqs dicto: hoc reu: subtale Xphus e realiter pductum, factumqs in tpore per actiõs cos toti Trinitati; d n qd pductum, aut factum in tpore fuit Verbi (cum hoc implicet), neqs q a pducta fuit humitas, cum potuerit ee pducta ppriori tpoiis, et ex hic indivens it ad ostendum, ejusmi secq: q a re pducit, et in tpore fit unio inter extma humitis et Verbi ad ephis ex supta. Quid sit dicas, sufficere ad illa denoãos, ad humitas in tpore pducta privet ppriais substea, et tat intime tum subie Verbi, q a e q a adhuc privata ppria subitea, capax e unire Patri, et Spiritui Sto, et intime pens e immensitati tibus perfectio; et tn n denoat unita nisi Verbo. Rao cumus, nisi unio est intima perea dicta? et quatis na factiois Incarnare aliquis e tuus positivus reale, et ea per ipsa pductio; n extma unio dicta.

2)8.

Unio ita dicta subtalis e, et modalis entas. Pro huius asseriois parte de se vocat Eximius noster, et ita colligit ex D. Tha hic quæst. 2a art. 6o 1a opinio,
„ que ponit in Xpo duas hypostases, et 3a, que ponit unioqs accidentem,
„ q, n sunt dicendo opinioes, d hereses in Concilii ab Eclesia damna-
„ te. Talq equidq debere ee, prat ex eo, qd Verbum, it østruq, totius per se, et substalis, nimirum Xpo. Unde sustinere dico n dest opinio Gabriels in 3o dist. et quæst 1a ponentis unioq hypostaticq in qualite quada separabi. Ita vero eq e entq modaq, per rationibus, quibus in vera phia statuit o a antimodalistas extea modorum, earumq entalq

que cy ab entatibus absolutis absolute disquant; ipsas in aficiunt ijs afigunt talis ut n aliis possint existere, nisi nectendo exma, quoris sunt mis nectendo quidq pea se, et sine mo aliq superaddito, ne processus abeat in infinity

Sect. 2a. Oppoa ca datq doctr.

SECT. IIa.

Oppoa ctra datam doctrina

217. Op. 1o D. Thq in 3o dist. 2a quæst. 2a art 2o dicentis, ints nag hung, et dina cadere unios medis n̄ fit cag, d . . . sit effcty iunctios naary sequentis; at unio nra eet caa iunctions, et . . . stalis iunctio; n. auts effctus iunctios sequens: q. Deinde: semel et iteray repperit Sctus Da humits unioni personali Verbi absq interme- dio. Et in 3y ad Annibaldy dist. 6a art. 3o soly admittit unioy . . . ptq p actioe univa ex pte Dei, p paoe ex pte humits, et p relaoe subsequuta.= Rer, in 1o textu D. Thq loqui ca quosdq po- nentes graq p priori in humite tamquq dispoiq praviq ad unioy, et de ea dicere n̄ ee. caa dispoiq, d effcty unionis. In alys erg locis intermediy, qd excludit ints humits, et Verby, e eadmet graa. In ulti- mo auts loco objecto nomine paois intelligit unioq distq, quippe quæ co- . . . net actioi univæ tamquq terms illius. Et addit D. Thq, textu capiendo . . ., nomine relaois ppe explaze uniu, eo qd ipsa sit relao transitus sui ad exma, et terminus exmorij ad univy.

218. Opp. 2o: subsistea creata . . . ipsa unit nas creat; q et subsistea Dina nas humi. Pbt, coa: q subsistea Dina gerit vices subsistes creatis; et ideo fit una sine acciden- ti intermedio unit; ita etiq alia dicit sine qualite graq intermedia uni- ri.= Posse, rete in sca ponente subsistea creata in navo nando, sub pri- ambi, qd sit subsistea creata caq sit uniai, cu mera sit nao. Sed dato q nunc ante, no coa. Disparitas e manifesta: nq subsistea creata subsistens in posivo mus e effectus affixus nai, quia spectet: un- de fit antea diceamus de unioe; ita et de ipsa dicimus per se uniri . . . sine mo superaddito. At vero subsistea Dina n̄ e ita affixa, et cre- . . . ata. Hinc nulla e pao coq: qa in ijs, quæ imperfecos sit decent

n̄ gerit vices substeę create substea Dina.

281. ... ex Goneto: si Pater, et Spiritus Stus unirent humitt Xpti, id fieret absq unioe superaddita: ḡ de facto ita unit Verby. ... illę uniões n̄ cent eiusdę raois cy ea, quę de facto ponimus, nec itez diversę raois; n̄ hę, ḡ respicerent exmā diversę raois. ... personaltes Dinas; n̄ 2ū ḡ, res diversę raois debent ēe inequales in perfeoe, quod su ... dixit: species sunt sicut nexi; illę autz uniões cy respicerent personaltes equę perfectas, n̄ possent ēe inequales in perfeoe. = ... Tha antea citaty in ... ad ... casu, quo tres Persone unirent ... humitt, unio ... pars ... relao eet una ex pte humitts; ... uniões eent ... n̄ eet una ... triplex: ḡ. = Petendy ē a Goneto, qua raoe ponat distas Dinas personaltes (ad qd cogit ut Catholici) an spēe, an solō rero.

282. Directe reo rando ... et 2ā pbaoē pt ... iusq pbaoē, cui favere n̄ pest ... Phi, qd ad summy respendu ē de entitatibus absolutis (Creans quidz de quibus tantummodo illi ... rioa) n̄ in de modalibus, et relaois. Dinę itaq personaltes, et relaoes cy equalte in perfeoe, iungunt distinctione quasi specifica, et ideo diversę raois sunt apud Theos; hoc autz satis, ut eaz uniões sint diversę raois, et speciei. Ad ... vero ... uniões substiue sumpta, sive ... fundamto, quatenus eaz ... unitas, ... referret ad tres personaltes, ... unioe ... et ex pte humitts. ... quod autz ... Joannis a ... Tha solvendo nostra uniões per se ... ad exima; n̄ vere ... exma ... qd ... ipsa, n̄ cy exima ...

283. ... Exp. ... et ... pbaoe, unio hypostica n̄ ēe substalē, ... q̄ impleat substaa create supralis, ēz cui debeat ... Beatitu, aliaq dona supralia; sunt q̄ talis unio Verbo saltz advenit post ... accidens. = Res facile ad hę, verē, id ēe de substaa absoluta, n̄ de modali; ... ex quo ut qua ... se heat, satis ... ē, nec ... trahit ad sphera illa limitaois, a quā extraheret substaa absoluta, et

ut qd supra. Ad 2um, dicimus, unionem Verbo advenire accidentaliter id est
contingenter, nunquam advenire accidentaliter hoc est tanquam accidens. quia advenit ut
novum compositum, per se constituat Verbum, et ipsum nullatenus perficiat. Nota
hinc humanitatem Verbo advenientem ab illo non mutuare existentiam, ut volunt
Thomistae; de quorum sententia. Audiat D. Thomas hic quaest. 2a art. 6o ad 2um:
" ex tempore advenit Verbo natura humana non quasi ad unum esse, sed ut est naturae; de ad
" unum esse spirit. hypostasis, vel personae. Sect. 3a. Quae restant de unione hypostatica.

SECT. IIIa

Quae restant de unione hypostatica.

284 ... dubiis, quae circa illam ventilantur. Sit resolutio: unio hypostatica unica est,
non duplex. Est contra nonnullos Thomistas ponentes unionem creatam humanitatis ad Verbum
bis mediantes quandam aliquam increatam Verbi ad humanitatem, et probatur: quia unica,
et quidem creata, sufficit, ut ex Verbo, et humanitate unicus unitas resultet totus
Christus: eo enim ipso, quod jungat, nectat, et uniat humanitatem Verbo, Verbum dicitur
necessario conjunctum, nexum, et unitum humanitati; ea siquidem non est energia, ut non
possit unica applicare hoc extremum illi alteri, quin illud alterum huic applicet
unice. Et hoc quidem de unione in communi. In particulari autem 2a increata
Thomistarum unionem fiat vel: quod cum talis unio in suo conceptu nil dicat relativum,
et ... aut ... causam esse, per quam possunt uniri humanitati ab
... non deneat tota Trinitas
... unio ... cum ... debuit esse ab ... adeo ut ...
debeat praestare ... et denominat uniri.

285. ... Recurrunt Thomistae
ut se expediant ad exemplum actuum liberorum Dei. In more est ipsis obscurum
per magis obscurum explanare. Nec mirum: Thomas se iactant, Thomistae
interpretantur abyssus; abyssus autem abyssum invocat. Dicunt insuper
se non percallere quomodo unio creata sit unica Verbo, et non sit per
identitatem nec per receptionem. Nec nos percallemus mysteria naturae Trinitatis
dicimus autem sufficere, quod Verbum sit purus tuus increatus; hoc est tale ens
ens completum capax tamen constituendi verum aliud a se compositum. Addunt, unionem ut vere

caalis debere densari cum Verbo, ut sit verifer, quod Verbum gaudet ultima actione in tali linea; sit ob eamdem rationem, sine actione dicta Deus operari ad extra; et sine specie impressa unit intellectus Beatum. Sed (heu Bone Deus) quamnam praefeos afert Verbo actitas de linea uniendi, et Deo actualitas de linea producendi, et reparandi, ut secum debeat densare eiusmodi actiones? Certe superiora mysteria sunt ista, ut nos percallere ea possimus, quia supra nos. Tradam tredecim mysteria.

286 2am

resolutio sit: unio hypostatica dicta est ab unione corporis int, et animae Christi Domini. Ita communiter Theologi contra Thumesa, et Aranda. Probatur 1°: quia Verbum Divinum dicitur a Ecclesia carnem corpus sumere; at corpus non aut nisi per unionem animae: ergo ea pertinebat ad assumptionem, quae adeo dicta est ab unione hypostatica. 2° quia Verbum assumpsit verum naturam humanam univocam cum aliis; verae autem naturae humanae cum aliis univocae unio nequit esse supernaturalis, qualis est unio hypostatica; unio quae naturalis inter corpus, et animam Christi est dicta ab unione hypostatica. 3° quia Beata Virgo fuit mater Christi sicut foemina quaevis sui Filii: ergo per influxum in unionem inter corpus, et animam, et consequenter illa unio non erat supernaturalis: quia ut dicit

» D. Thomas quaest. 33 art. 3 ad 2um: ex parte Matris nativitas

» illa fuit naturalis: unde Beata Virgo est vera, et naturalis mater Christi.

287

ubi non apparet imperfectio dicendum est personalitas Verbi se cum unire cum unita, sit se gereret propria personalitas; at propria personalitas supponit unionem inter corpus, et animam, similiter supponit naturam completam in esse naturali: ergo et ea supponit personalitas Verbi, cum in hoc nulla appareat imperfectio. Demum per mortem Christi dissoluta est unio inter corpus et animam: et non est dissoluta unio hypostatica: ergo et anima, et corpori mansit unita Divinitas, et eadem quidem unio, non alia, quae destructa fuit et alia, quae de novo producta est et uniones dictae sunt. Dices, Verbum supponit formam vitae in ordine ad vivificandum corpus per suam unionem cum illo, et consequenter superfluere unionem animae ad illud. Probat obiectio animae superfluere, Verbum est forma vitae in genere causae efficientis, non formalis; humana est anima in tali [illegible].

288 3a. resoluo sit: unio hypostatica distincta est ab
actione productiva humanitatis. Probatur 1o ex D. Thoma dicente, quod sicut illud quod
movetur localiter, praeintelligitur non ad motum; ita humanitas ad unionem: quae ex-
stebat [illegible] prius non producta per actionem, quae non erat unio. 2o: apud Theo-
logos communiter dicitur humanitas mutata, completa, et perfecta per unionem: haec autem
nequeunt cadere nisi in subjectum praevie existens. 3o: unio est causa [illegible]
unica, qua Verbum, et humanitas constituunt compositum Christum et consequenter Verum
est compositum fortassis vero partium talis compositi; eiusmodi autem nequit esse ac-
tio: ergo. 4o: Verbum assumpsit non hunc: cum ista supponebat aliquomodo in
suo esse non sive humanitatis [illegible], sicut supponeret se subjectum proprium; 5o: unio
hypostatica est entitas terminalis, et non ita actio productiva humanitatis: quare nem-
pe in hanc influxum habuit Beata Virgo, ut Mater naturalis Christi, cum-
sta quae nunc supra dicebamus.

289. 4o. Bernal non acquiescit communi opinioni,
quia non audet posse intelligi suppositum. Propterea: dicunt namque humanitatem prius
esse existere proprie, ad unionem cum Verbo. Sed facillime solvuntur si de prio-
ritate temporis, non vero naturae intelligant. Objicit insuper 1o pro: humanitas dicitur
mentere, substentari, et depere a Verbo adeo ut 6a Synodus de-
ea [illegible] in illo, et non per se ipsa existere habuit; hoc autem non vere
fari nisi per actionem, qua existit, dicat inexistens, aut unita Verbo. Re-
tri nando illa: [illegible] cum humanitas non existat, substentet et dependeat a Ver-
bo in esse [illegible] substentationis; dicitur ita a Verbo de-
pere quatenus propria personalitate ornata subsistit personalitate Verbi, et
cum assumit per unionem, ab illo [illegible] dependet, unde totus Chri-
stus. [illegible] Verba autem synodi intelligenda sunt de substentia quate-
nus cum ea non sit propria humanitas, nec non dicitur per se, aut in se existere
sive sistere sine Verbo.

290. Obj. 2o: Beata Virgo est vera Theotocos sive mater Dei;
et ut hoc salvetur actio productiva humanitatis debet esse unio, semel ac unio inter cor-
pus, et animam Christi non sit eadem cum unione hypostatica: ergo. Probatur minor: nam
neque unio praedicta, neque actio productiva est unio hypostatica, Beata Vir-
go unice produxit humanitatem de se indifferentem uniri cum Verbo. Alia [illegible]
nullum influxum habuit, in cuius [illegible] mater Dei. Rit. Beatam Virginem esse

matrem Dei per hoc quod illa humanitas in qua praestitit influxum concurrendo ad unionem inter corpus et animam in eodem instanti realiter, ut praesupposita posteriori natura assumpta fuerit a Verbo. Ita expresse D. Thomas quaest. 35 art. 4 in
" concipi, et nasci personae attribuitur et hypostasi secundum naturam illam in qua concipitur
" pitur et nascitur. Cum igitur in ipso principio conceptionis fuerit humana natura assum-
" pta a Divina persona, consequens est quod vere possit dici, Deum esse conceptum
" et natum de Virgine, et quod Beata Virgo vere dicatur Mater Dei.

291.
(Certe, matres reliquae vere dicuntur matres Filiorum per hoc quod in naturam influant, quae praesupposita posteriori natura in eodem aut instanti reali, ipsa substrata suppositat et vivat. Ratio est: quia sufficit influere in aliquid illius naturae, qua supposita per adveniens substrata resultat denominatio filii, quae propria est suppositi. Alio autem principio data paritate post exemplum naturae: Judaei occidentes Christum vere dicuntur Deum occidisse, eorumque peccatum dicitur vere Deicidium; cum in praesentia destruxerint unionem inter corpus et animam: quia nempe illa humanitas jam erat corpore, et anima unito in illo instanti reali constituebat suppositum Divinum. Alii quidem huic dicunt partes humanitatis partes intelligit assumptas a Verbo, et ipsi unitas, quae inter se. Sed ista doctrina non urunt: quia nec placet, nec consona est quibusdam quae nos statuimus. Alias denique circa unionem hypostaticam supersedemus, quia parvi sunt momenti. Sect. 4. De termino assumente naturam humanam.

SECT. IV^a
De termino assumente naturam humanam.

292.
Supponendum est primum quod probandum est de Fide credimus, nimirum Verbum assumpsisse naturam humanam, utpote unitum et in unitate naturae, quia est duplex in Christo, et Divina, et humana, neutra in alio vera; persona, et principium Divinum, nullatenus humanum. Hoc praejacto resolvendum est, in quo Verbum terminaverit naturam humanam, sive ad quid terminata fuerit unio humanitatis, an ad aliquid absolutum, et commune toti Trinitati, an vero aliquid relativum, et proprium Verbi; hac in re dura nimis Theologis lis est Discordia. Terminus unio, alia ad subsistentiam absolutam, et communem, alia ad propriam Verbi juxta triplicem... quae ipse in Deo opinatur. Alii ...

cō; in quo Verbū Dīnū ratione sui, et directè formavit unionē hypostaticā, fuit quid relativū, nempe eius propria relativa personalitas. Pbr̄ 1° authoritate Concilii Toletani 6.ⁱ in confessione Fidei.

„ 235. Sol: solus Filius suscepit hu-
„ manit... in eo qd ē proprium Filii, n̄ qd cōe ē Trinitati. Pbr̄ 2° ratione
Fidei innixa: solus Filius incarnatus ē, n̄ vero Pater, et Spiritus Sanc-
tus; ḡ hi incarnati fuissent si unio facta fuisset in aliquo absoluto: ḡ n̄
„ nisi in relativo facta ē. Ḡtia pbr̄ 1° ex Concilio Jero: si nam nōis,
„ qui alterū in alterū inhibuisset, tota Trinitas corpus assumpsisset:
„ quorū constat nam Trinitas ēē unā. 2°: nam si unio terminaret ad subs
tentiā absolutā, nam sicut Filius ē hic Deus; cū n̄ solū Filius, ḡ
etiā Pater sit hic Deus, eodēq̄ mo Spiritus Sanctus, et quod si e-
rusmiti subsistentia, etiā Pater, et Spiritus Sanctus denominari incar-
nati ab unione. 3°: quod pro Deo convenit ratione perfecti absolutā, et
aliunde nulla dicit oppositionē cū aliqua ex personis, absolute convenit
omb personis, et de ipsis prædicari potest singulariter; ḡ ratione nam huius sive in-
carnatam convenit Deo ratione perfectiōis absoluti, nempe absolutæ subsistentiæ, et a-
liunde cū nulla ex personis dicit oppositionē, cū oēs, et singulis possint inca-
rnari: ḡ convenit absolute ōib personis, et de ipsis prædicari potest singulariter. Concedit
232.
Pr̄ mandus prae, ista de Pe in quantū ē Deus, et sicut de Spiritu
Sto. Sed stō ē V. q a nullo admittitur ppo ista Pater in quantū
Deus ē hō. ḡ qd ita prædicari absolute, n̄ diceret absolute de persona, ḡ
cū limitatione in quantū sunt Deus. ḡ nam Divina absolute dicit
a Sōis incarnata eo, qd sunt tota. ḡ cū personalitate Verbi im-
mediate, et sic fa unita humanitati q in subsistentia absoluta immediate.
Sit nisi, persē utrōque identificat, dicuntur incarnata absolute. Pbr̄
xbr̄ octo. ex ecclesiastica Divinitate. Sed impugnat in eo fa facta
ē unio in unus et cuius unitas facta ē, ḡ unio facta ē in, et
ad unius personæ: ḡ tota fa ē in personalitate. Constat hic, qd omissa, ī
tali substantia absoluta, plurimum in mat de Trinitate reiciunt cum Thom,
ea n̄ ē in tota ratione; nam per hoc, qd unio facta sit V in
personalitate Verbi, intelligitur hæc humanitas subsistens in Verbo, et consequenter

225. Ob. Durandus: tres Divinæ Personæ vi unionis hypostaticæ sunt præsentes humanitati speciali titulo, præter generalem immensitatem; sed hoc nequit stare nisi unio facta dicatur in absoluto, et cum tribus personis: ergo. Respondendo negando maiorem: nam illa specialis præsentia est identitas, quam tres personæ habent cum natura, ratione cuius personæ ad invicem dicuntur intra se in se esse, et consequenter quod specialiter non esse ubi altera ex illis est. Alia possent opponi ex ipso D., quæ hic omittunt, quia ad materiam de Trinitate spectant omnino. Ex dictis autem stabilita inferes, sustinendum non esse sententiam quorundam cum Gabriele dicentium, unionem æque, et secundo facta esse in absoluto, et relativo; nec aliorum cum Scoto asserentium, facta esse in absoluto modificato per relativum; nec aliorum tandem cum Alvarez ponentium duplicem unionem, aliam ad relativum, qua humanitas subsistat, aliam ad absolutum, qua existat per existentiam Verbi.

226 Libet hic perstringere rationes, quas ex Patribus Theologi tradunt, ut persona Filii potius quam Patris, et Spiritus Sancti Incarnata sit. Seposita itaque voluntate Dei ita, et non aliter decernentis, prima causa est ut qui sapientia erat increata, per quam facta sunt omnia, Sapientia fieret Incarnata, per quam omnia instaurarentur. 2a ut qui ab æterno erat filius Dei, in tempore fieret filius hominis, et quadam proportione generationis inter æternam, et temporalem servata, ipse qui in æternitate ex Patre sine Matre procedebat, in tempore ex matre sine Patre generaretur. 3a ut per illum, qui filius erat naturalis, filii redderemur Dei adoptivi. 4a ut homo, qui ad imaginem Dei fuit conditus, per filium qui imago est Patris reformaretur. 5a ut qui ob fructum scientiæ deliquit, per Verbum, seu Sapientiam genitam reviviscerent. 6a ut persona media inter Patrem, et Spiritum Sanctum mediatrix esset inter Deum, et homines. Sect. 5a De assumptis hypostatice a Verbo.

SECT. Va

De assumptis hipostatice a Verbo.

227.

Certa, dubium est Verbum non assumpsisse nisi naturam humanam personatam. An autem potuerit illam ita assumere quæstio est parum utilis, sicut et aliæ de possibili, quæ hic solent

exaginari. Leo quide subsistentia creata l quid pure natur, l quasi modale, cuius essentia per modum ... e sufficiens natura in se subsistente, atq alteri minime communicata: unde nescio quo pacto sit natura ... subsistentia sit naturam. Dubia itaq nunc resolvenda a unice versant circa natura et illius proprietas quomodo liber, et in hoc sanctus est de fide 1º Verbum assumpsisse vera natura humana eiusdem speciei cum nra. Ita definitur contra ... qui dicebant Verbum nabat, et eius loco dicebat, Verbum successisse; contra Thaziany, cui subscripserunt Thanzchesi, et Priscilianistae qui Christi corpus non verum, sed phantasticum somniabant et contra Valentinum, et Apollinarem qui Christi corpus iudicabant caeleste, et substantia Divini.

298. Sanctus est 2º Verbum assumpsisse corpus, et animam, ... se unita, sive a parte, sive ... posteriori natura ad assumptionem in eodem in instanti reali. Sanctus est 3º Verbum assumpsisse non plena unitate natura humana individua, et hanc quidem perfectissime. Quibus praeiactis dubia circa praedicata per varias sectiones resoluta capimus. 1ª sit sectio: Verbum assumpsit immediate unione hypostatica corpus, et animam. Probatur 1º quia assumpsit natura humana, cuius substantiva est unio non minus quam corpus, et anima. 2º quia subsistentia separata trahit immediate eiusdem unionis: quia ergo immediate trahit personalitas Verbi, et ita verificatur locus Patrum dicentium Verbum assumpsisse natura humana per hypostatim, hoc est, per hypostatim traxisse immediate, quidquid est de substantia natura humana. 3º quia in secundo modo non traxit Verbum vera humanitas; hoc autem sit per perfectionem unionis, ... quia ergo trahat immediate, ut sit humanitas immediate trahat dicat.

299. Verbum itaq trahit natura completa constante duabus substantiis animae et corporis unitas ... unica substantia: unde Christus constat duabus naturis et ... unica subsistentia ... a quibus substantiis, ... et ... quatuor ... hypostatica unionis ... substantias absolute ... hypostatica trahat ad unam ... unionem, ... et ad diversas minime ... in diversis ... Alia ex his unionibus ... est, alia hypostatica ... in ... admittente ... corporeitas in ... una ... anima ... et unio ... ipsas immediate ... unio ... in Christo ... corpus, ... et unio ... unio hy-

postica Verbi a. e immediate trant.

300 Dices 2° apud Theos, qd Verby semel assumpsit numquam dimisit: d unios ing corpus, et ag Xpti per eius mortg dimisit Verby: q egin assumpsit. Hoc eiusmi axioma ad ob, cy limitade accipiendy, cy n possit verifari de aliquibus partibus integrantibus, quas Xptus per nutritiog assumpsit, et dimisit. Illud itaq, nos n accipimus de parte modali, nve unioe, que ideo t tracta fuerit immediate a Verbo; n m e id, q Verby assumpsit, q quo assumpsit nag hung. Nota nic, l unios hypostica n ee dicenda subsistere nisi ut quo, et nec quids per subsisteg Verbi, quatenus e rao pa-lis, qua humitas per subsisteg Verbi subsistit ut quod. 2°, 6a Synody dy dicit, Verby assumpsise corpus mediante aa, et ag mediante mente, n aliud intendere nisi declarare quod Verby assumpsit corpus n utcumq, d aaty; nec utcumq aaty, d mente, sive aa rali.

301. Sit 2a octo: Verby immediate assumpsit sanguing, et quids toty, qui verg raog sanguinis habuit in Xpto, nec illy umquq dimisit. Constuma apud Theos cy D. Angelico, et absolute e q Durandy; quoad 2g que parte q Caietany, qui distinguens dupli sanguing aliy nutrimentale, qui imperfectg appellat, aliumq perfecte decocty, qui vitale iudat. 2m ait, assumptg fuisse a Verbo, 1m n ita; et quoad 3m denique q 8ra Thnoratao dicentez sanguing dimissy fuisse a Verbo in tridio mortis, quory seg Fideri Quaestores Dominicani heretica asserunt declaratg ee a Clemente 6to citantes quamda historiq, qug aliqui iudant apocriphg. Probr ig octo nra ex Sacra Pagina, et pry exposiqe. Nq Plus ad Ephesios 1a ait: in quo hemus redemptiog per sanguing eius, et Joannes epist. 1a: sanguis Xpti emundat nos ab oi pecco, et 1a Petri Plus: redempti estis pretioso sanguine agni immaculati.

302. Unde citatus Clemens 6us in extravaganti Unigenitus dixit, l gutg sanguinis sufficere ad redemptioe universi geris huni ppr unioe ad Verby. Plas insuper ad Hebreos 2a ait, Xpty cōicasse carni, et sanguini, hoc e unity ee Verby tg carni, qug sanguini. Ipse autg Dnus loquiens de sacra

,, Lucho Ioannis 6° dixit: qui bibit meum sanguinem in me manet, et ego
,, in illo; ubi per to ego denotatur personalitas, et haec quidem non immaneret
in bibente sanguinem nisi ratione unionis, quam habet cum sanguine ponere
concomitanter, ubi sanguis se ponit. Id ipsum definierunt Concilia: Ephe-
,, sinum in epist. ad Nestorium: Verbum factum est homo assumptione carnis, et
,, sanguinis; Calcedonense actione Va: Verbum caro factum est, id est carnem et
,, sanguinem assumpsit; 5a et 6a Synodus generales, ubi decidit, Verbum
,, carnem, et sanguinem assumpsisse.

301. [illegible] Patribus [illegible] habet Cirillus epist. 29: cum Deus
,, sit, homo factus est, non amisso quod Deus sit, sed potius per assumptionem carnis,
,, et sanguinis. Ratione probatur secundo: Verbum assumpsit immediate perfecta, et in-
tegra humanitate; sed humanitas in esse perfecto, et integro dicit sanguinem: ergo san-
guinem immediate assumpsit Verbum. Maior patet. Minor probatur multipliciter. 1°, quia humanitas
,, nequit naturaliter vivere sine sanguine iuxta illud Levitici 17: anima omnis carnis
,, in sanguine est: unde in statu perfecto nequit esse sine sanguine. 2°, quia
caro sine sanguine non est proxime apta ad sentiendum; Verbum autem assump-
sit carnem non utcumque, sed proxime passibilem, et sensibilem. 3°, nam ipse Philosophus
ita definit dum lib. 3° de partibus animalium cap. 2° sanguinem vocat partem [illegible]
,, naturae alias, quod confirmat Angelicus D. quaest. 52 dicens: manifestum est, quod ad
,, naturam corporis humani pertinent caro, ossa, et sanguis. 4°, nam ita appellat
sanguinem Christi Tridentinum dum definiens sanguinem esse per concomitantiam sub
,, speciebus panis id dicit esse ex vi illius unionis, qua partes corporis inter
,, se copulantur.

302. An quomodo cum et Scriptura, et Patres utraque loquantur indefinite,
et rationes procedant universaliter de toto sanguine, locum non habet sententia Caietani
restringentis sine authoritate authoritates, et sine ratione rationes limitantis.
Quod vero sanguis totus ita assumptus numquam quoad minimam etiam stillam
fuerit dimissus, constat ex eo, ut plurime, quod Verbum numquam dimisit, quod
semel assumpsit, nec umquam destructum esse. [illegible] ergo est, quod si in triduo
mortis aliquis Apostolus missam faceret, sub speciebus vini poneret Verbum
per concomitantiam, et unionem cum sanguine. Celeste itaque traditio est, quod totus san-
guis ministerio Angelorum recuperatus fuit, et in venarum vasa restitutus
[illegible] unione cum Verbo. = Opponens tamen contra primam:

Sanguis n̄ inspirat aa: q n̄ ē pars ɔstitutiva corporis.= Ɔpat V. Sanguis utpote fluidus n̄ unit phice cū partibus solidis; ā qd negās, neque eiusm partibus unit phice, pars n̄ ē corporis: g. 2: q iuxta Tridentinū sanguis n̄ ē sub spē vi verborum, ā t̄n ɔcomitant ponit sub speciebus panis; ā st vera pars eet corporis, deberet poni vi verborum, st ponit corpus: g.

305. Reo ad argū omisso ante, nando cog: q̄ t̄ sanguis n̄ aet, ima nec phice uniat partibus aatis adhuc in ɔstitutivis ē corporis, utpote quas respicias ad functiones viventis, et reliquas fovens, et ɔservans. Hinc ad V. ɔphaq; sic meæ. Ad 2ū eūq nūag no: q cū sacramentum sit per modum cibi, in verbis ɔsecravis panis nomine corporis sit intelligit solū qd dat per m̄ cibi, et tales solummodo sunt partes solidæ sic ē panis; ā ijs autm verbis ɔsecravis vini sit intelligit sanguis eo qd det per m̄ potus, sic ē vinū.= Op. 2: q ex nīa sēa, maxime si sanguinē dicamus inatū, sequit Verbū assumpsisse duplā naā, nimirum carnis aatā, et sanguine. Sua ɔpara sta tali, et ɔsequenter et Xpus erit duplex suppositū, et dici poterit, qd Deus ē sanguis, st dicit dicit qd Deus ē caro, aut hō.= Reo naq sanguinis n̄ ē ɔplet, ā incompletā; admy quo Scotica sēa ponit naā corporis organici.

306. Unde ... eo, qd Verbū assumpserit corpus organicū in sua quidē spēe ɔstituti n̄ per aq, n̄ per aliq. hq substā corporeitās, et ita assumpserit carnē aatā, n̄ dicit assumpsisse duplā naā, eo qd naā corporis organici subordinata sit aq, incompleta, et ordinata ad ɔstituendū totū viventis; ita cū eiusdē generis sit naā sanguinis, eodēq modo ordinata ad ɔstituos et ɔservadū viventis, sive carnis aatē, dici nequit, qd Verbū assumpserit duplā naā, et naā sanguinis, et naā carnis aatē assumendo. Hinc ɔstat, qd Xptus nullatenus dicendus ē ratione dupli suppositi: qa suppositū n̄ nisi supra naā ɔpletā pōt cadere; nec ita præri pōt, qd sanguis sit Deus: q eiusm prædicti n̄ stant nisi penes tōo, qui naā integras, et ɔpletas, suppositaq importantia significant, adeoq n̄ dicit Deus ē corpus organicū, Deus ē pes, aut manus.

307. Op. 3: sanguis Xpti in parte ...

amisit propria sang: & et unios cu Verbo. — Vltº: aliquae ejus partes remanent apud nos spini, clavis, et sacris linteis impressae; Verbum assumpsit oes partes sanguinis, & aliquas dimisit. — Ita acri. ceo & ran- do ano: na juxta illud Ps. 15: n dabis sanctu tuu videre corruptiones, an- quis Christi n fuit corruptus, aut destructio perfecta fuit. Liceri potest, dato uniteranando cog: q Verbu ppriamarsit unitu corpi, et ipsius san- guin, reunise ag amiserit. Ita sanos qu ano: na qd remanit apud nos in ys reliquijs, n e verus sanguis, d quadam sanguinis accurea. Circa sanguine aute circumcisions dicendu Verbu mansisse illi unitu quousq ipse sanguinis depeadrit, et accidentibus tuctus, usque di per corrupti- tios phocq nove fie adhaerent. Quod vero huc usq de sanguine dixi- mus d reliquys ... decisy esto. Sect. ultima. Quibusdq alijs expeditis, et coiade idiomatu explata opus absolvit.

SECT. Vltima.

Quibusdam alijs expeditis, et 9municatione idiomati explata opus absolvitur.

308. Duplus genere quis- tiunculae superslunt resolvenda, et circa posit, et circa nis loquendi de facto. Rogabis itaque 1º: an tres persae Divinae Qi suis ppriao personalitas assumere possint eandem naturam humanam. Affirmo rendo; qª et nulla apparet implicatio, et Nª Divina per capacitate sua essealem trat tribus perso- nalitatibus; ita huma per obedientiale poterit trahi. Rao autem a priori ... qª effectus formalis (seu) personalitas unius n opponitur privare alteri per- sonali, aut effectui eius formali. 1º. Ita ijs ... privari qª ... certi fit, substantia creata te ... rano, ... inde erit quaestiuncula ... vt ... natura huma personata ppria subsistentia posit ... ... Divina assumi, cui quidem ... unde e: qª subsistentia creata ... va privare opponitur ... alteri subsistentiae. Dica vero huma ... assumpta a tribus personis, n ... tres hies, d unus ... unius hu- ... et ... unus ... Divinae tres persae, ... sunt tres, ... unus Deus ...

310. Rogabis 2°, an persona Divina possit assu-
mere aliq naturam [illegible] nunc. Rendo affirmative tam quoad naturas alias rationales,
quam quoad irrationales, et insensibiles. Quoad 1am partem resolutio est contra Albertum,
qui [illegible] iudicet, Angelicam contrarium [illegible] subsistentiam, et aliunde [illegible] negat
[illegible] naturam subsistentem non posse assumi, consequenter tenet Angelicam naturam
[illegible] esse a Divina persona. Sed si vera esset peculiaris tan-
tum [illegible] opinio [illegible] subsistentia Angelicae [illegible] naturae, et haec non esset
assumptibilis, inanis videretur commendatio illa beneficentiae Divinae erga nos;
„quam facit Apostolus dicens, quod Deus nusquam Angelos apprehen-
„dit, sed semen Abraham. Quoad reliquas partes suadet resolutio
1° ex eo quod quaevis natura creata capax sit subsistendi, atque adeo
et terminandi Divina subsistentia. 2°: quia de facto corpus Christi mortuum
ac proinde insensibile, unitum erat Verbi personalitati.
311. Quocirca notabis 1°,
efficacitatem [illegible] subsistentiae esse reddere subsistens, reliquos vero, quos de
facto personalitas Verbi tribuit humanitati Christi, esse 2aos, nimirum illam
personare, et constituere [illegible], filiumque Dei, quatenus capax est talis de-
nominationis; quamvis cum non sit capax natura irrationalis, aut insensibilis, solum
redderet subsistens. Et ideo non bene diceret [illegible] casus: hoc suppositum
in quantum est brutum, aut lapis est Filius Dei [illegible] summo: hoc
[illegible] habens naturam bruti, aut lapidis est Filius Dei. Communicatio itaque
idiomatum daretur, ratione cuius diceretur vere: Deus est brutum, Deus
est lapis: hoc est, habens naturam Divinam, est etiam habens naturam bruti, et lapi-
dis. Haec [illegible] [illegible] [illegible] est; [illegible] de facto non [illegible], [illegible]
sit [illegible] [illegible], et [illegible] [illegible], a quo [illegible] [illegible]: sit a natura
bruti, aut lapidis.
312. Rogabis 3°: an possit dici, quod Verbum assumpserit hominem?
Certum est antiquitus nomine hominis a Patribus intellectam fuisse naturam humanam per
se [illegible] in esse talis: unde sine inconvenienti dicebant, Verbum assumpsisse
hominem. Haereticorum corruptela invecta est nomine hominis intelligens suppositum hu-
manum et hoc quando assumptum dicebant esse a Verbo. Ideoque Concilium [illegible]
„[illegible] [illegible] Deo hominem assumptum fuisse non sic censuerunt, [illegible] potius
„Verbum factum esse hominem. Unde resolutio sit: haec [illegible] non est absolute, et sine

modo faciendo ad [illegible] [illegible]: Verbum assumpsit hominem. Rao: quia ignorabant, nomine hominis intelligi suppositum: unde ab hæreticis [illegible] [illegible] tores non debemus admittere [illegible] [illegible], et recepto, ab ipsis in corruptos de- „torti; siquidem sagaciter verissimum est illud Poetæ: impia sub dulci melle „venena latent. Et ita demum cautum est a [illegible] Inquisitionis senatu.

342 [illegible]

[illegible] tamen quod sit [illegible] [illegible], et ea suppositio [illegible] [illegible] [illegible] dijudicatur. Resp. et dico: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Deum, quod cum in Xpto uno [illegible] sit persona Verbi, [illegible] natura, et divina, et humana; [illegible] querere [illegible] proprie prædicari potest, quod Deus est homo, et quod homo est Deus. Et hoc apud Theologos est, et [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] D. [illegible]; „dicitur lib. 5º de [illegible] [illegible] [illegible]: tanta [illegible] [illegible] [illegible] „[illegible] in se præferat [illegible], in qua Deus [illegible] homo est Xptus, ut si „[illegible] illa de [illegible] [illegible], in [illegible] [illegible] videret hominem et non Deum „vere [illegible] [illegible]. [illegible] D. Thom. quæst. 16 art. [illegible]; quia [illegible] [illegible] supponit hoc nomen Deus est supposit. persona Filii Dei, [illegible] supponit hoc nomen homo; potest prædicari de hoc nomine [illegible] [illegible], ideo vere, et proprie hoc nomen [illegible] [illegible] [illegible] Deus. [illegible] [illegible] Verbo [illegible] [illegible] [illegible], et homo [illegible] [illegible], et ideo ad [illegible] possunt homo, et Deus [illegible].

343 [illegible] [illegible] [illegible] in abstracto [illegible] [illegible] [illegible]

in [illegible] prædicari in [illegible], v.g. Deitas est humanitas, et e [illegible]. Ratio est quia per unionem [illegible] non [illegible] [illegible], ut [illegible] [illegible], ut ab Ecclesia definitum [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] Deitas neque in abstracto [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] humanitas abstracte sumpta, unde neque [illegible] [illegible] [illegible] de [illegible] [illegible] [illegible] eiusmodi personas [illegible] [illegible] [illegible], aut [illegible]. Et ratio est quia [illegible] [illegible] humanitas abstracte non [illegible] nisi de [illegible], quod sit Deus [illegible], non est humanitas abstracte [illegible] [illegible] de [illegible] humanitas [illegible] Deitas in abstracto, quia non potest [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. De Xpto autem [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]: Xptus est humanitas, neque [illegible] potest in sua [illegible] humanitas abstracte [illegible]: [illegible] [illegible] Deitas [illegible] [illegible] [illegible] identice, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] natura prædica- tur [illegible] cum persona Xpti, [illegible] [illegible] natura prædicatur [illegible] Deitas, [illegible] in sensu [illegible] quatenus [illegible] valet Xptus est [illegible] et humanitas, [illegible] [illegible] [illegible], et [illegible].

proprietates, et attributa Divinitatis recetive talia posse praedicari
de homine, et e contra; nam de fide est, hunc hominem Xpum
esse verum Deum, ac proinde esse immensum, omnipotentem &a;
et insuper Deum esse hominem passibilem, mortalem &a, non vero
praedicata primaria Trinitatis, quia nec homo neque est Pa-
ter, neque Spiritus Sanctus, nec Trinus in personis.
Hinc, cum verum sit, quod Christus est Deus, et homo,
ita etiam quod filius est aequalis Patri, et minor Patre. Ratio est,
quia oppositae praedicationes sunt de eodem quod supposito, et
quasi subiecto, secundum distinctas tamen rationes, et quasi
formas: unde praedicatio ista vera est: mortale et immortale; fi-
nitum et infinitum, id est habens naturam mortalem et finitam, et habens na-
turam immortalem et infinitam: sicut verum est album est dulce, id est habens
albedinem est habens dulcedinem.

345. Triplex itaque attributorum genus convenit Xp-
to, alia ratione solius Divinitatis, ut esse Creatorem, aeternum, et
infinitum; alia ratione solius humanitatis, ut esse natum in tempore
[illegible], comedere; alia ratione utriusque, ut mereri infinite pro ae-
thali satisfacere. Unde circa Catholicis terminis est loquendum:
Christus in quantum homo natus est in tempore, Christus in quan-
tum Deus est aeternus, Christus in quantum Deus, et homo simul est re-
demptor; alia vero sunt attributa hominum primaria, ut esse purum homi-
nem, esse peccabilem, esse alium a Deo, esse filium adoptivum, quae quidem cum
necessario importent personam creatam, nequeunt praedicari de Chris-
to neque in quantum homine. Notandum vero circa, quod licet verum
sit Verbum factum est homo, non tamen est verum homo factus est
Verbum; ratio quia Verbum praesupponebat subsistens ab aeterno in
se, et in tempore unitum est naturae humanae; haec autem non praesuppo-
nebat subsistens, neque existens ante unionem hypostaticam cum
Verbo.

346. Et en Verbum caro abbreviatum tractatu nostro a-
breviatissimum, et saeculorum negotium brevi mensium periodo discussum.

la maxime cura nobis fuit breviter perstringere, quæ nec sum-
re sit oleum, et opera simul perdiderimus, proprio nostro genio per
tersi, vobis fastidiosi. Audistis nuper a nobis e sug-
gestu Verbum Incarnatum viam, veritatem, et vitam
nobis factum esse. Ad eius itaque perfectiones
viam Dominus ipse pandat, veritatem os-
tendat, et quæ a nobis pertractata, pa-
ginis inscribi, codicibus evolvi patitur,
in suo vitæ libro dignetur nos
adscribere. Certe Sapien-
tia ipsa Incarnata est
quæ Sapientiæ libro cla-
mitat, et pollicetur:
qui elucidant me
vitam æter-
nam habe-
bunt.

TRACTATVS
APPENDIX.

De Perfectionibus Verbi Incarnati, sive Christi Domini, et Hominis Dei.

OPVS

DEO OPTIMO MAXIMO

Almæque Matri Virgini Mariæ in ipso Incarnationis misterio ab Angelo Anunciatæ consecratu. ex corde.

ELUCIDATUM A R.^mo P.^e M.^o FRANCISCO DE CHACON VESPERTINÆ Cathedræ dignissimo Moderatore.

Scriptumque in hoc Collegio Hispalensi D. Hermenegildo Regi, et Martiri sacro à Martino de Ulloa. Anno Dni Incarnati 1731.

PROLVSIO.

Quas intra humanitatis angustias Verbum aggeravit perfectiones, et gratias, inter, quod annui cursus Theologici nobis superest, temporis angustias strenue aggredimur. Fuit quidem fortunatissima illa humanitas a Verbo mirabiliter assumpta lapis ille propheticus, super quem septem oculi, id est universitas gratiarum; itera illa virga, in qua Spiritus Sanctus septiformi sua gratia requievit, et quae illoquentes eloquentissime possemus decantare: quae divisa beatorum efferunt, collecta tenes, charismata sunt, et dona, et plura, ad quorum perscrutationem, quam primum accingamur, tempus nos urget.

DISP. Iª

De Sanctitate substali Christi Dni.

SECT. Iª

An Hunitas santificetur fr. per Increata santite Verbi.

1\. Vª graraz actio illa ē, quę sanctitas ē fr, sive quę subry reddit fr sanctu. Du q. de Xpto loquimur, in quo grao oes dicimus acervatas, Vª illa fertaactinda ē, quę ex sanctitas fit Xpti sanctificat, id ē, illu reddit immunē a pecco, digny amore Dei amicabile ex sanctitē ad heredity, primoqg aptū ad operaoes supales. Rursus vero, ex sanctitē gratias posse ēē substalis, et accidealis, et substalis vrery creata, l increata, gratias de ys loquendy. Xpti hunitē, et ppie sanctū ēē constat ex in... ... de ... loquendy ... ubi ... sanctitas eius ... ... ubi ... a sacris historiographis illa mendat. Et hanc quide sanctitē habuisse hunity Xpti ab initio ... ... ex illo Angeli ad Virginē: qd ex te nascetr sanctū &.

2\. Vª itaq in reqione ... ē, quę ... profitemur, cui navē unt Durandus, Alvarez, Cabrera, Medina, Capreolus, et Lorca, ... coiy docentes hunity n... gratia Exi... sanctifante sanctifari; ... autem rent ... cum D. Angelico in 3ª dist. 13 ... et Acutissimo, ... cum ... Godoi dist. 24. Hęc ē nra sa... quest. 1ª art. ... sequit ... Godoi ... suffonendy, in phasi Scriptę Unctio, cuius ... at authoritē ... Levitici ... unctus Aaron ... sonare sanctificaoy, et ita ... Regum 19: unctus Eliseus ut eet Propheta, ut eet Sacerdos, et ... ... ad Dei culty ... ungebant et ... altaria, vasaq, quę ad Dei culty ... vocabant sancta. Inde a ... et ... bant ... et ab unctione vocabant sancta. Inde a ... et ... unctio ad ... sanity ... assumpta ē.

3\. Cu q Xptus ... ... dicat unctus ut ... unxit te Deus oleo ... ad ... explat D. Augus de unctione ... unctus ē Deus a Deo, quo oleo ... ... et ... de Trinite cap. 16: unxit te Deus Spiritu Sto,

„ n. sic visibili oleo [illegible], quod visibili fecerat unguento. Standum inde
ē eiusmi unctioē ēē a Divinitate Verbi, ut asseruerit [illegible], per sanctitatem
increatam sanctificari formiter Xpm. Suadet id. [illegible] modo dicit: In
„ mystica, et invisibili unctione tunc intelligendus ē unctus, quando Verbum
„ Dei caro factum ē; Vide lib. de Trin. ad Theodorum: in ipsa carnis
„ assumptione dictus ē Xptus, et lib. 4º in Joann. cap. 23: Xptus vo-
„ catur unctus non [illegible] alii Reges, et Sacerdotes, [illegible] quia Verbum caro factum ē; Na-
„ zianzenus orat. 36: Xptus divinitate delibutus ē, quae haec ē humanitatis unctio.
Sexcenta alia sunt testimonia apud [illegible], dato; precipue apud Vasquez
disp. 41 cap. 3º. Sed verba, [illegible] omnium Auctorum, quae tamen, ut asserunt, scho-
lasticis sic nec, cogit Theoriam, [illegible] 4 in 19 ad Florenum di-
„ cens: De Spiritu Sto dicitur a Spiritu Sto ungi fuit; nec mi-
„ nus [illegible] Stus Bernardus serm. super missus ē ait: singularis
„ sanctificatio fuit, quod Virgo [illegible], et per Spiritum Sanctificans, et per Ver-
bi [illegible]: [illegible] itaque protulit Lorca, apud Sto [illegible] vestigium
huius sanctificationis non reperiri. Eludam in [illegible] Francofurtensis au-
thoritas, [illegible] Xptus natus unctus, nos per gratiam: quia in illo plenitudo fuit di-
vinitatis. Nec sine violentia accipi possunt tot testimonia de sanctificatione
[illegible]: nam [illegible] [illegible], ut explicent, quomodo cum Divinitas
non sit forma Xpti [illegible]; [illegible] per eam [illegible] media unione ungi, seu sanc-
tificari humanitas.

§. Ratio probatur [illegible]: [illegible] quali forma unita subiecto capaci tribuit
[illegible] sanctitas increata unita humanitati capaci effectui for-
malis sancti: quia sanctitas increata tribuit humanitati eiusmodi effectum formalem. Conse-
quentia ē, et minor [illegible] humanitas probatur capax effectus [illegible] sanctificationis pol-
landi a Verbo sibi unito. Probatur: eiusmodi effectus [illegible] ē [illegible]
[illegible] amore amicabili Dei, optime [illegible], et summe ad honestatem [illegible]
[illegible] exercendum, immunis a peccato, et cum iure ad [illegible]; [illegible] capax
ē humanitas recipiendi a Verbo sibi unito: quia probatur [illegible]: [illegible] capax
[illegible] ē humanitas [illegible] a [illegible] accidentali; [illegible] capax ē accipiendi effectum [illegible]
[illegible] subsistendi a Verbo. Vis [illegible] [illegible] [illegible] effectus
[illegible] sanctitatis, singulariter probatur, eos [illegible] a Verbo humanitati:

Certissimum est, unionem hypostaticam esse summam participationem Divinae naturae, atque adeo et eius sanctitatis.

6\. Hoc itaque in 1° humanitati avenit a primo, sic D. Nazianzenus oratione 2a Theol: voluntas illius cum tota Deificata sit, procul dubio Deo non adversatur, imo impotentem facit per naturam; sic D. Augustinus lib. de Incar-
„ natione: ... Christi, in quo inerat substantia unguenti divinitas, ... ut ...
„ reciperet odorem. Deinde illi tribuit ius ad hereditatem: nam cum illa constituit Christum filium Dei naturalem: ... autem de ipso Christo loquentis: si filius, et heres per Deum. Insuper, illam constituit dignissimum amicum Dei amicabilem ... ... filium Dei dilectum in quo ipse bene complacuit. Ulterius, illam habilitat ad exercitium honestis supernalis, et non utcumque, sed ad opera ... et Theandrica. Demum, ad sanctitatem, quam humanitati communicat Divinitas per unionem, consequuntur reliqua dona, imo ipsa gratia accidentalis, ut dixit D.
„ Thomas hic quaest. 7a art. ultimo: gratia habitualis Christi Domini intelligitur
„ ut consequens hanc unionem sicut splendor solem. Sect. 2a. ... a prae-
tacta etc.

SECT. IIa

Argumenta contra praeiactam conclusionem.

7\. Arg. 1°: si humanitas sanctificaretur per sanctitatem increatam, et hoc sanctificaret infinite, et consequenter esset aeque sancta ac est Deus; sed hoc non. Probatur maior: quia eadem est forma, aut quasi forma, et eadem, sive aequalis effectus est idem, sive aequalis. Confirmatur: humanitas ... infinite, et summe sancta: quia enim est esse infinite ... sanctitatem; ... [illegible] summa sanctitas? et quid est esse ... summe sancta, nisi esse infinite, et summe ... Deus ... [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
... interrogatione, unionem ... [illegible] ... est Deus, est esse talem per ... exemplo: ... infinite, et summe sanctum, ut est Deus, est esse talem per se ..., et sic Deus ipse solus est; non vero per participationem, qualiter est humanitas Christi per sanctitatem increatam ... unione.

8 Arg. 2i: qd n ē fa nequit prestare effectum falem; ergo sanctitas increata n ē fa humanitatis: q.= Prob: effectus falis proprius alicuius fe nequit prestari ab alia diversae speciei; et sanctificare iuxta Thomistas ē proprium grae habitualis: ergo nequit prestari a sanctitate increata.= Ad argum distinguo maiorem: nequit prestare effectum falem, prout effectus falis convenit cum actu informando, concedo; prout effectus falis straditur in linea causae essentialis, et excl. no maiorem, et cā mize cog. Solutio constat in personalitate Verbi, quae cum n sit fa humanitatis, illi prestat effectum falem subsistendi. Ad probationem distinguo etiam maiorem: effectus falis est proprius in 2o mo, concedo; proprius in alio mo, nego maiorem, et dista illius minore, nego cog. Sanctificare ita ē effectus proprius grae habitualis, ut possit prestari ab alijs fais, ut ab actu charitatis, a visione, a visione beatifica, maternitate Dei, &a, iuxta varias Theologorum opiniones.

9\. Arg. 3o: ut sanctitas increata reddat humanitatem sanctam, sive amabilem Deo, debet ee virtus, forma, vel remota quia humanitas potest Deum redamare; et talis virtus n ē, cum forma sit habitus charitatis, et remota graa habitualis: q.= Prob: sanctitas Increata n constituit humanitatem a Deo diligibilem ad gloriam: ergo nec sanctam. Ans. prob: q.a adhuc post unionem potuit Deus denegare humanitati gloriam; et insuper q.a corpus per unionem n reddit, diligibilem ad gloriam, et consequenter nec aa.= Ad argum [illegible] q.a sanctitas increata [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] pplica ē [illegible] [illegible]. Ad [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]: [illegible] humanitas sit diligibilis [illegible] [illegible] [illegible] Increata, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ē nulla: q.a corpus per unionem n ē diligibile ad [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] ad.

10\. 2o: Xpus de facto n meruit, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] informans: ergo [illegible] si humanitas eius [illegible] [illegible] [illegible] sancta sanctitate Increata: ergo n [illegible].= Ad argum nego [illegible]: q.a qd ex [illegible] sequitur ē potuisse [illegible]; n tn meruisse de facto. Et ro ē: q.a graa requiritur ad [illegible] operandum in linea supernali. Explad:

si ignis ossideret [illegible] priori ad calorem, utique posset calefacere; sed non calefaceret, si connaturaliter operaret: quia calor est virtus ejus connaturalis. Sic humanitas Christi [illegible] priori ad gratiam sanctam posset supernaturaliter operari, et consequenter mereri; tamen quia connaturaliter dicit operata, non nisi per gratiam dicenda est operata esse, et meruisse de facto; atque adeo dicendum non est, meruisse de facto [illegible] gratiam habitualem.

11. Arg. 5º: Sapientia Verbi non denominat humanitatem sapientem, nec lumen increatum Divinitatis reddit humanitatem potentem videre Deum: ergo nec sanctitas [illegible] sanctam. = Reo dato ante; quoad [illegible] partem, negando consequentiam. Disparitas est, quod denominatio sapientis est propria principii vitalis operantis, et cui operatio immanet; non ita denominatio sancti. [illegible] pars ant. si loquatur de lumine increato per modum potentiae in Deo, sustinenda non est cum multis tale lumen non admittentibus; illo omisso, dicendum, illud esse determinate ad visionem increatam, et ideo non posse denominare humanitatem potentem videre; si autem loquatur de concursu per modum luminis, et principii elevativi ad visionem applicata humanitati, negari posset ans quoad hanc partem: quia nil obstat, quod humanitas posit, aut de facto elevet per concursum ad videndum Deum.

12. Arg. denique: Justi frequenter dicunt in Scriptura ungi Spiritu Sancto, et Deitate; cum tamen certum sit, nec Spiritum Sanctum nec Deitatem sanctificare sic justos: ergo ex eo, quod Christus saepius in Scriptura dicatur unctus a Spiritu Sancto, et Deitate, non bene infert ab ipsa sanctitatem sic = Dato ante, negando est consequentiam. Disparitatem insinuat
„ Regius Psaltes psalmo 44 citato: unxit te Deus Deus tuus oleo
„ laetitiae prae participibus; et explanant sic Origenes 2º
„ Periarchon cap. 6: [illegible] participibus dixit indicat, quod non illa gratia
„ Spiritus Sancti sic ipsi ei data est, sed ipsius Verbi Dei increata
„ plenitudo; Nazianzenus orat. 3ª apologetica: ipsum Patrem unctionis o-
„ leo prae consortibus suis perfudit: cum humanitatem Divinitate perunxit, ut
„ faceret utraque unum; Adrianus Papa epist. ad Elipandum: non ut ce-
„ teros adoptio, sed natura illum Divinitas exaltat.

13. Sed antequam ulterius progrediamur expedire oportet difficultatem attactam nº 3º, explanareque quantum

115

sancta sit humanitas a sanctitate increata. Certum est de Christo, Deum personaliter, quatenus ipso seorsive, ut in recto dicit suppositum Divinum veritari et feri ... ut est Deus; unde dubium duntaxat esse potest de humanitate abstrahere. Sunt etenim unus, et alii Theologi, qui eam dicant infinite sanctam a sanctitate increata sibi unita. Ad quos stant communiter Doctores, et iure quidem, propter rationes datam loco citatam, ad quas omnes reduci possunt, quas Theologi adducunt nominum, quia humanitas non utcumque sanctitate infinita; sed participative, modo limitato, et imperfecto, atque adeo finito, sit per unionem; ad minus quae diximus de peccato a Deo quovis, mutuae in esse offensae, finite quidem, sive media signe limitata, et finita.

VI.

Cum hoc tamen stat, quod humanitas a sanctitate increata sit summe sancta, et infinite quidem, si infinitum dicendum sit, quod tale est per participationem. Ratio: quia ultra lineam sancti creati nihil sanctius est excogitabile: humanitas quippe, quae est subiectum, capax est quantum post esse natura creata; sanctitas autem increata, quae est virtuti finita, summa est utpote sanctitas infinita; et tandem unio in physica summa est participatio sanctitatis increatae, cuius capax est ens finitum. Hinc est, quod per gradus gratiae habitualis non reddatur humanitas magis intrinsece sancta, eo quod sanctitas increata hauriat totum complexum sanctitatis intrinsece talis; sed solum extrinsece, sive pluribus titulis sancta. Ad modum, quo per plures actus non meruit Christus Dominus plus intrinsece, quam per unicum, eo quod per unicum meruerit infinite, et eadem sit personalitas Verbi illos valorans in esse meriti infiniti. Sect. 3. Tamen Deum personaliter, an Deum naturam ut ad invicem distinctas Verbum sanctificet humanitatem.

SECT. III.a

An secundum personalitatem, an secundum naturam ut ad invicem distinctas Verbum sanctificet humanitatem.

Quaestionem quoad utramque partem absolverimus. Quoad 1. cum Lessio Doctore, pluribusque recentioribus,

et nonnullis ex externis cum P. Vasquez, et alios ne nros, cum Thoma;
quoad 2am cum confirma Theoriam, sed a Theor. Logica. Unde Pr. dicto
sit: humanitas Xpti sanctificata est a personalitate Verbi prout virtute
distincta a natura Divina. Prob. 1a. Illo constituit Xptus est sanctus, quo ipse
constituit filius Dei naturalis; at personalitas Verbi ut distincta virtute a natura
Divina constituit Xptum filium naturalem Dei: ergo et sanctum est. Prob. min. 1o
maior 1a: quia per quod iuxta Aug. Xptus est filius, est etiam heres;
nequit autem esse heres nisi ut sanctus. 2o quia gratia, qua iustus non
constituit filius adoptivus, et heres beatus, illius reddit est sanctus;
ergo et Xptus gratia illa aut quasi gratia, qua ipse constituit filius naturalis, et
potiori iure beatus heredis.

46. Prob. ergo min.: quia nihil ultra personalitatem Verbi
est, quo Xptus ut homo constituit filius naturalis Dei. Prob. 1o ista constat
1o ex eo, quod PP. et Ecclesia ex Scripturae temporibus, ubi Xptus ut homo di-
citur filius Dei, inferunt illius 2as personas; sive filius Dei esse in-
carnatum; quod male inferrent, si aliud prius personalitate Verbi constitue-
ret Xptum ut hominem filium Dei; 2o ex D. Thoma qui 3. p. q. 32 art.
» 3o ubi loquens de Xpto ut homine ait disertissime: Xptus est filius
» Dei perfecta ratione filiationis: unde quamvis secundum naturam humanam sit creatus,
» et iustificatus, non tamen debet dici filius Dei, neque ratione creationis, neque
» ratione iustificationis, sed solum ratione generationis aeternae, secundum quam est filius Patris tantum.
» Et ideo nullomodo debet dici Xptus filius Spiritus Sancti, nec etiam to-
» tius Trinitatis. Ubi Angelicus D. unicam filiationem in Xpto agnoscit,
scilicet generationis aeternae, sive personalitatis Verbi, ut ita sit filius Patris
[illegible]; et non totius Trinitatis per creationem effective ab ipsa, aut etiam Spi-
ritus Sancti per iustificationem appropriative ab ipso provenientem.

47. Prob. 2a pars
id sanctificat humanitatem ratione cuius ea habet principium, quo est dignitas;
sed eiusmodi est personalitas Verbi: ergo. Thesis est certa. Prob. min.: quia
ex personalitate habet humanitas filiationem; iuxta D. Thomam aute q. [illegible], et art.
» 6o ex hoc ipso, quod est [illegible] quod habet per unionem,
» habet plenitudinem gratiae et virtutis. Ideo ex ipsa Verbi eiusmodi dona [illegible]
[illegible] quaeque debeat ratione personalitatis divinae [illegible] quod [illegible] radix,

hec siquidem sola e naa Dina. Quin obstet, qd unio phica per-
sonalitis sit prior ordine virtuali ad unionem nae Dinae: qa cum hoc
stat, qd unio nae sit prior moraliter, et in ordine ad sancti-
ficandum, radandumqs dona praedicta. Sed 2o: qa cum ipsius radicio do-
norum stet in exigea ad illa, cumqs ratione unita sit personalitas, hec
ratione sive prius naa Dina exigit dona, atqs adeo radix illorum e
prda etiam in ordine morali.

78. Licet vero in aliis ordo prior phice possit moraliter ee posterior; hic tn n ita: qa unio moralis, sive in ordine ad sanctificandum, fundatur formalissime in ipsa unione hypostatica: unde sit personalitas e, quae ratione unit phice, eadem e, quae ratione unit moraliter, sive quoad munus sanctificandi. Ubi notabis, personalitatem pro tali priori ee humanitati ad instar nae Dinae quoad opus sanctificandi: ut enim sa n stringet nae Dinae, talis e eminentia sui nae creatae et nobiliori quidem modo, quam gratia e participatio Dinae nae, quatenus altiori ratione elevat humanitatem ad ordinem Deificum, talisqs illi e, ut ipsi operasunt debita ad moraliter operandum.

79. Sit 2a sola: humanitas X pti sit sanctificatur a naa Dina prout virtualiter distincta a personalitate Verbi. Pbr. 1o ex PPbus adductis n 3, et 4, qui humanitatem dicunt Divinitate delibutam, et unctam naa Dina, hancqs ee humanitatis unctionem, qd quidem intelligendum e de naa Dina praecisive a personalitate: nam ijdem agnoscentes ipsius unum utramqs, n dicerent naam Dinam ungere humanitatem, sed n dicunt humanitatem naae. Pbr a ratione 2o, et quo. a priori: nam Dina naa ex se formalis e sanctitas, et ratione unita subto capaci, sit humanitati: e illi tribuit effectum parem sanctitatis. 3o humanitas per unionem hypostaticam propius, et strictius participat nam Dinam, quam per gratiam: e sit per gratiam, quae e naa Dina similitudinarie, redditur sancta; a fortiori per ipsam naam in se, quam sibi phice ratione habet unitam. Sect. 4a Obiectiones contra utramque stabilitam.

SECT. IVa

Obiectiones contra utramque stabilitam conclusionem.

20. 2ª. 13 . V: personalitas Verbi ratione sui, 153
et ut virtualiter distincta a natura non est formalis sanctitas: quia nec sanctificat hu-
manitatem. Prob. ans: quia si ratione sui esset formalis sanctitas, sanctificaret per
se personam Verbi, sicut quaelibet aliae personalitates suas sanctificarent personas; hoc
autem est falsum: nam ita in Deo essent tres sancti, cum totidem essent per se sanc-
titates. = Neo distinguendo ans: non est formalis sanctitas, tum Verbi, omitto;
tum humanitatis, nego ans, ad cuius probationem, si stet omnino natura post Dª
patres et Subtillas: Igitur sunt Theologi qui tres personalitates tres per
se relativas, tresque sanctitates appellent; quin ideo inferant in
Deo esse tres sanctos substantive et absolute. Sed quin ad hoc re-
curramus dicimus personalitatem Verbi utique tum personae Verbi non esse
formalem sanctitatem; esse tamen tum humanitatis, quia tum humanitas est ratio honest-
atis, qualis nequit esse tum persona Divina eo, quod in ipsis talibus sit Divina
natura.
21. Instabis tamen: nulla forma aut perfectio potest tribuere subiecto extraneo
effectum formalem, quem non tribuit propriae naturae; ideoque personalitas Verbi non
[illegible] potest esse [illegible] humanitatis, [illegible] Verbum subsistens: quia si per-
sonalitas non est formalis sanctitas tum Verbi, nec tum humanitatis erit. = Ipra-
mat Godoi: si Divina voluntas per impossibile uniretur humanitati non unita
natura Divina non esset vere radix meritorum, sed solum voluntas, eo quod in Deo
voluntas non sit quae radicat merita, sed natura; atqui personalitas non ra-
dicat perfectiones, attributa, et beatum Deum: quia unita humanitati non radicat
beatum, et eius perfectiones. = Instas: nego ans: quia personalitas Verbi va-
lorat, et dignificat merita humanitatis in ordine ad praemium, et ita
non valorat actus Dei, nec eos ad praemium dignificat. In sea insu-
per ponente in Deo subsistentiam absolutam, et consequenter personalitas Verbi
non denominat naturam Divinam subsistentem, talemque denominat humanitatem.
22. Et ratio est quia
perfecta natura [illegible] est incapax alicuius effectus formalis, eo quod ex se illum
habeat, et illius est capax subiectum extraneum: unde cum personalitas Ver-
bi supponat naturam [illegible] a se, et ex se [illegible] sanctam, et ita non
supponat humanitatem [illegible], et non [illegible] effectum formalem sanctitatis. Hinc patet
ad rationes adiunctas: quia cum humanitas non possit uniri Deo in unitate naturae, d so-

bi in unita suppo: nec aliunde posit subsisteq hic, semel ac uniat altera persone ab huius personalite debet reddi substens. Ad 3ᵃᵐ resp. nanda e maior, si loqueat de inctioe, et volitioe creatis: qᵃ tq utraq. quq altera radicaret in hunite voltas Dina, si humia uniret, Dina naa n unita: eet enim talis, cui operaoes supernales tam de di- nea inctiva, quq de volitiva deberent.

23. Ob. 2º: hunitas n e capax effectus fralis filij nalis: q. n sanctificat a personalite filij. Ob. ans 1º: qᵃ hu- nitas eque procedit a reliquis personis, ac a Pre. 2º: qᵃ ut filiao ostueret hunc hoc filij nate Dei, debebat ei ostuere procedenti in filium naa, d n sic ostuit, cum hunitas n sit naa filis nae Pris. q. Ideo distinguendo ans: hunitas n e capax per mi subti effectus fralis filij nalis, cdo: qᵃ n talis e ut posit reddi filia nalis per personalitm Pris superaddi- tq tamquq fra ea qd denotao filij n cadat in nag: n e capax per mi ostuti, nego ans: qᵃ capax e, et de facto ostuit tonn, qd e fi- lius nalis Dei, nempe Xpum; et hic quidem e, qui a Solo Pre procedit, et in filium nae: unde ostat ad pbaoes. Sufit autem, qd hunitas ostuat eum, qui filius e nalis Dei, ut capax sit effectus fralis sanctitatis proprie talis filij.

24. Ob. 3º: personalitas Verbi ut dista a naa, nec e naa Dina per essea, nec per participaoq: q n e sanctitas. Ostat: nam si personalitas Verbi, sive filiao Dina eet fralis sanctitas, filiao creata quq e eius participao, eet etiq sanctitas, qd e ab- surdum. Ad solvendo distinguo ans: personalitas n e naa virtute, cdo, ra, no ans. Verum quidem e, qd in suo opti frali personalitas n inclu- dit nag; d. cum ra identifent, id satis, superque e, ut sanctitas sit, et dicat. Altitudinis iam, ans distinguo: personalitas n e naa per par- ticipaoq fa, cdo; eminent no ans. Personalitas propterea identq cum naa otinet mo perfectissimo participaoq Dine naa, quq sit graa; qd sufit, ut pottori raoe sanctifiat, quq graa. Ad 2ᵃᵐ probaoq no assump- tum: nam esto personalitas, sive filiao sit sanctitas; filiao in creata solum e illius participao quatenus e origo viventis a vivente in si- tum nae, n quatenus e radix moralis honestis, qualis e in hunitas

25. Dª Qª seq. ob. V: unio naę Dinę ad hunc insufficiens ē, ut illa hanc sanctificet: ꝗ. Pbr ans: ea unio n ē immediata; ꝺ unio n immediata insufficiens ē: ꝫg si in casu nro sufficiens eet, personalites etiā Pis, et Spiritus Sti sanctificarent humitē: quippe quę mediate ipsi sunt unitę ꝑ ꝑꝫ identē realē cū naa Dina: ꝗ. = Reo ans nãndo, et disguendo maꝫ. ss-bdois: ea unio n ē immediata virtū, ꝯdo; ea, no maꝫ: et ꝺ ꝑ ss- illaꝫ mixis cū coa. Igit distinctio virtis int naꝫ Dinę, et personalites: ꝺiv ē ut veriter uniōꝫ humitis facta fuisse, ꝑ pao, et directe ꝑ ad personalitē, et n ad naꝫ; sicut autē hoc n obstat, quominus naa dicat vere Incarnata, ita n obest, ut vere sit sanctitas humitis: ꝗa unit immediate ra ipsi eo, qd ra identet cū personalite. Cū autē personalites Pis, et Spiritus Sti ra n identent cū personalite Verbi, n ē cur illa sanctificante humitē, et ipsę sanctificent; sicut n ē cur illa unita, et incarnata eę dicant unitę, et incarnatę.

26.- Oss 2º. si Dina naa sanctificaret humitē, et tres persę; ꝺ hoc n: ꝗ nec illud. Pbr maꝫ ꝗ, ꝗa qd convenit naꝫ Dinę, convenit tribus persis, ideoꝫ ꝗa naꝫ convenit eē omnipotentē, et immensam, hoc convenit cuiꝫ ꝗlibet persę: ꝗ. 2º: ꝗa ex eo, qd sanctificare efficive humitē conveniat Divinę naę, coi tribus personis, tres persę sanctificant efficive: ꝗ et sa, si sa. sanctificare convenit naꝫ coi. ꝗ: Deitas mediate unita, media sit personalite Verbi, sanctificat humitē; ꝺ personalites Pis, et Spiritus Sti, sunt etiā mediate unitę: ꝗ. si naa Dina, tres etiā persę sanctificant humitē.= Oppat: unio mediata sufficit, ut fa tribuat suū effectū fale; ꝺ personalites Pis, et Spiritus Sti sunt mediate unitę: ꝗ. Pbr maꝫ ꝑ in calore, qui mediate unit maꝫ, et ei praestat effectū fale calidę; 2º in personalite Verbi, quę mediate tantū unit operaoꝫ Xpi, et ea denoat sa infita in raoe meriti, et satisfaois.

27. Ad obiō no maꝫ, et disguo ans Ul pbaoꝫ, qd convenit naꝫ Dinę 2º se Ve, convenit tribus personis, ꝯdo; et similimi sunt ꝑrata ibi memorata; qd convenit naꝫ dinę 2ao, et fur in aliqua

persona, convenit tribus personis, non omnis, et huiusmodi est competere virtute proxime generativa, quae non convenit nisi soli Patri, sicut in nostro casu nam convenit sanctificare humanitatem, nempe soli in Persona Filii. Constat inde ad 2am probationem: neg. sanctificare effective convenit nam Christi est et 3ae, et non etiam convenit sanctificare formaliter. Ad 3am probationem datis praemissis, neg. consequentiam, quia tunc immediate mutat suppositionem: nam siquidem mediate supposita virtute, non mediate ista unit humanitatem personaliter autem mediate ista. Ad probationem distinguo majorem: unio mediata sufficit, quando medium exigit, ut tribuat effectum formalis, transeat quando medium non exigit, nego majorem, et data minore, nego consequentiam. Ad probationes constabit si res expletur.

28\. Igitur quando medium inter subjectum et formam exactum est, ut forma tribuat effectum formalem, tunc mediatio non obest, ut effectus formalis perficiet. Sic quia quantitas exacta est, ut calor v.g. denominet materiam extensive calidam, et immediate recipiat in quantitate, et mediate tantum in materia, illa mediatio non obstat: quia nimirum ad ipsum effectum formalem exigit, et ordinatur. Sed quia natura Christi, in qua immediate recipiuntur eius operationes, medium est exactum, ut illae sint vitales, liberae et capaces subeundi denominationes meriti, ideo non impedit talis mediatio, ut a persona Christi unita immediate ipsi atque Christi, et mediate eius actibus, hae denominentur meritoriae. Cum autem Verbum non sit medium exactum, et ex se aptum ut per se Patris et Spiritus Sancti tribuat humanitati suum effectum, illius mediatio inutilis est, imo obstans, ut aliae personae tribuant humanitati effectum formalem sanctae; sicut si intellectio, aut gratia sanctificans uniret immediate corpori, et mediate animae, haec mediatio utpote impertinens non sufficeret, imo officeret, ut anima denominaret intelligens, aut sancta.

29\. Obj. 1o. Si humanitas sanctificaret per naturam Divinam, etiam per Divinam intellectionem redderet intelligens, per infinitum amorem amans; per immensitatem immensa; per omnipotentiam omnipotens; sed hoc non sequitur. nec [illegible]. Probatur maior: ideo natura Divina sanctificat humanitatem, quia est sanctitas, et immediate ista unita humanitati; sed etiam attributa praedicta sunt intellectio, visio, immensitas, omnipotentia, et immediate ista sunt u[nita]

manet unita &c. Alha: [illegible] infantem, creatam cum nra Dina
spalis sanctitas, quae unctio, amor, immensitas, et omnipa: q ppt eius-
dem identitatem cum nra Dina unit immediate hunitati, hec sancta e a an-
tite nae Dinae, q ppt eamdem identitatem erit intelligens, amans, im-
mensa, et omnipotens. Alhi: q personalitas Verbi e spalis, hoc tea, et
unit immediate hunitati denoat, iuxta tentu: a [illegible] illa alia attributa se-
nominabunt ratione immediate unita.

3o. In hanc desilitis impegerunt heretici, ut
in varios errores inciderent. Lutherus tomo 2o serm. de sacramento ait,
hunitatem ee omnipotentem ex illo Evangelii ora dedit ei Pater in manus.
Jacobus faber Stapulensis cap. 12. in 1a ad Corinthios ait, Xpm
ut hom ee ubique, unde ubiquiste sunt apellandi; eius aute errore
ppagavit Joannes Brentius, ut cum dicat author ideo quy [illegible].
Alhi in apud eorum malum puritatem [illegible] Belarmino tomo [illegible]
3o de Xpto absolute tenent, docent q hunitas ex vi unionis sit
[illegible] ee oes Dinas [illegible], atque adeo [illegible] denoaret. Vera in
pdes vero unionis [illegible] idiomatis, [illegible] q de hu-
nitate abstrave n admitti [illegible] attributa [illegible] Dina. Inde [illegible]
gratia ostendendum e, quomodo hunitas [illegible] nec intelligat, nec amet,
nec immensa, et omnipotens sit [illegible], et perfectione Dinis.

3a. [illegible] Una sit
ra e incapacitas ptus hunitatis [illegible] incapax sit intelligendi,
et amandi per inchos, et volior Dinos; nam ex tertiismo [illegible]
qui inchos, et volior ut pote actus [illegible] pos vitalis ponant [illegible]
nent, ab ipsa pto vitali pducta, quomodo autem [illegible] pduci, [illegible]
inchos, et volio Dina ab hunitate, et in hunitate? Quod, si [illegible] con-
ma pria n admittat actusque vitales ita ponat in quantu absoluta,
ut ad vitam intoaly dicat [illegible], q ea uniat [illegible] in
hoc eng mo amandi adhuc hunitas incapax e intelligendi per inc-
hos Dinae [illegible] de volior; q si ita eet [illegible].
Dei siquidem [illegible] Dei 2a tota ipsius pars [illegible], et per
ferm mo, quo [illegible] e, nempe [illegible] Dina. Quod vero hunitas n sit
ubique per immensitatem, constat ex eo, q [illegible] in Evangelio [illegible]

dicat absens, aliquibus locis, loca mutasse, et ex alys in alia iter fecisse.

„32. Ait autem D. Xpstomus homilia 2a in Genesim: non ambulat
„ Deus: quomodo enim ambularet, qui ubique plenus est. Quod si huma-
„ nitas capax esset denoandi immensa ab immensitate, cum hanc habuerit
sibi unitam, citra dubium per ipsam ubique plena esset. Quod tandem hu-
manitas non fuerit operans ab omnipotentia, nec capax sit, probatur facile, quia omnipotentia
virtus est independens, est ad omnia omnino possibilia tam per eductionem quam per crea-
tionem producibilia; humanitas autem non ita plena est, cum ab alio dependeat in
operando, et se ipsam nequeat producere, satisque nil creare iuxta
Theologos sententes, nullum creatum quodquam creare posse. Cum igitur hu-
manitas capax non sit eiusmodi denoandi, sed capax est denoandi
sancta, ... est assumptione donoris, et ... disparitate danda est
[illegible] humanitas ad effectum illorum patet de linea physica dina-
mis perfectionis, et capacitas ad effectum sancti ... Divinae, qui de
linea morali est, quatenus quod praestat est ius ad hereditatem, habili-
tatemque et ... ad honeste supernaturaliter operandum.

SECT. Va

An humanitas Xpti sanctificetur tantum per sanctitatem substantialem creatam, sive unionem hypostaticam.

33. Negative sentit Thom. cum
apud Godoy quaest. 3a tract. 5o disp. 14, narrantem plures cum P. Vasquez
Hispaniae nobilissimi P.P. Arriaga disp. 55, Bernal disp. 2, sect.
4a, Theunisca disp. 14a sect. 2a, Granda lib. 5 disp. 3a sect. 2a
Martin disp. 10, sect. 8a, et Campoverde disp. 10 cap. 5. Pro utra-
que parte citat D. **Eximius**. Utrisque favere videtur; non
sit obliviosus ut male vult Godoy, sed pro, ita acceptus, ut ma-
vult noster Gutierrez de la Sal, qui notat **Eximium** disp. 18
sect. 5. ... tenere partem namque nimirum unionem hypostaticam non esse
sanctitatem humanitatis, sed exercitium ut humanitas sanctificetur a sanctitate in-

creata: unde cum disp. 63 sect. 3ª unionem apellet sanctificantem, intelligi debet de sanctificatione ut quo, sive tamquam exercitio. Ita citatus Eximius vindicat a censura incong. quod et consequenter infert, male a patris grave authoribus sed ... citari.

32. Dico nunc sect: unio hypostatica est formalis sanctitas humanitatis. Probatur quia hypostatica est formalis, et ex omnia coniunctio cum Deo incompatibilis cum peccato: ergo est formalis sanctitas. Videtur ex verbis D. Thomae hic quaest. 2ª art. 10 ad 2um „dicentis, quod multo maior, et perfecta est unio ad Deum quae est personale „quam quae est per operationem, quam unio per operationem quae est via, et amor beatificus... Suarez ... qualis est actus perfectio ... est formalis sanctitas: ergo et unio quae est personale, sive hypostatica. Confirmatur 1º unio hypostatica est ex precipuissimo amore Dei amicitia: ... cabili: ergo est gratia, sive sanctitas, et quidem excellentiori modo, quam gratia accidentalis cum ... D. Thomae alibi citatum ... unione oriatur, tamquam splendor ex sole. 2º: nobilior est unio hypostatica, quam sit ... ... lis sanctitas: ergo tanto est quam de facto, siquidem nulla alia excogitabilis sanctitas ... dabilis est, quam sit maior coniunctio, et accessio ad Deum. 3º: ... dum ... intendit, nimirum unionem hypostaticam esse formalem ... ...

35. Opponitur energice cum ... fundamentum (ut ipse ait) con... sect: omnis formalis sanctitas est natura Divina vel ipsa, vel participatio, et imitatione; sed unio hypostatica non est natura Divina ipsa, neque participatio: ergo neque formalis est sanctitas. ... quoad ... constat, ... quoad 2am: unio hypostatica ... et ex ... ... unice habet esse nexum, et coniunctionem Verbi, et naturae Divinae cum humana; ... ex eius ... unio non est participatione, aut imitatione naturae Divinae quo ad munus ... sanctitatis formalis, nimirum quoad vim radandi ... ad honeste supernaturaliter operandum: ergo. Confirmatur 1º: unio hypostatica, neque ex ... ... unionis sanctitatis ... cum natura humana, neque ex ... ... sanctitatis increatae est formalis sanctitas: ergo ex nullo capite. 1º pars ... ... constat: quod alias unio gratiae habitualis cum anima esset formalis sanctitas, quod nemo ... ...

36. 2ª pars probatur: quod ex ... unionis sanctitatis increatae ...

tantum non esse detractio actus, ut sanctitas increata potius quam creata, vi
ipsius humanitas sanctificet. Patet 2º: nam si unio sanctitas increata
esset ex hoc capite, talis sanctitas, unione creata [illegible], v.g. albedinis cum
[illegible], et ut cum corpore deberent eam tribuere ut [illegible] effectus formales
proprios suarum formarum, quod est absurdum. Patet 3º: unio dicta ab ex-
trinsecis debet P. Martinez, ut deberet conditionem eorumdem: quod in effectu pa-
ti eorumdem includit, ut unica caritas, et proprie ut quo reddunt
ad effectum formalem: quae unio hypostatica proprie non esse caritas, et exercit-
um inclusum ut quo in hoc effectu talis humanitas Deificata, et sancta, quam
sanctitas increata praestat, ut quod, et tamquam forma.

35. Ad argumentum respon-
deo mihi quoad 2am partem et mihi probatio de sanctitate morali: nam
ex eo, quod unio sit intima adeo coniunctio Verbi, et naturae Divinae ad
humanitatem, talis est illius participatio, ut ratione ipsius humanitas debeant
opera ad honesta supernaturaliter operandum. Ad [illegible] probationem nam potest
animus quoad 1am partem, et probatio ait: non S. Bernardi unionem gratiae ad [illegible] vo-
cari [illegible] sanctitatem; [illegible] quoad 2am partem, cuius probatio nobis po-
tius favet: non ex eo, quod unio hypostatica sit detractio actus sanctitatis increa-
tae, potius quam creatae, non [illegible] D. Thomas citatum esse supra de genere gratiae
sit etiam [illegible] una tantum, et transcendit unionem beatam mentis ad Deum; ut po-
te intimior, et perfectior sanctitas Divina, atque adeo ex hoc capite debet
esse sanctitas. Ad 2am probationem nam [illegible] de alio effectu formali; nam unio
est ad tenorem subiecti actuata, et [illegible] aliquam denominationem praestare potest ratione
sui, [illegible] ad hoc ut [illegible] tandem non indigeat forma.

36. Explicat hoc in [illegible]
ipsius P. Gutierrez [illegible]. Vocat nam D. subsistentiam creatam in ordine mo-
rali. Ratio nunc quomodo naturam denominari potest subsistens, et per [illegible], quod a modo
[illegible] ex capite talis, [illegible] debet habere ut quo; est [illegible] ideo, unio ut
sic [illegible] P. Martinez; quod in unio hypostatica detrahat conditionem tamen ex-
tra [illegible] sanctitas Divina, directa nam, et simul exercite est summa illius par-
ticipatio humanitatis denominat ut quod sanctam, esto [illegible] illa denominet unionem:
,, unde est in hunc effectum talis humanitas sancta formaliter substantialiter, et
,, increata [illegible] ut quo, [illegible] ut quod ingreditur in ipsum humanitas.

Sancta sanctitate substantiali finita, et creata.

39. Obj. 2°, et instabis: unio sanctitatis, quia unio ad Verbum quae ratione Verbi, et non ratione sui. Resp. negando cons.; quia unio sanctitatis ratione Verbi nare, ratione autem sui ... nempe ratione sui habet esse gloriam divinae naturae. Et hoc est maxime notandum ... unionis hypostaticae ab unione ... ea ... non est participatio divinae naturae, hoc etenim habet gratia, et non unio illius; unio autem hypostatica ... ipsa est divinae naturae participatio, et structior, nobiliorque quam gratia. Dices: ... unio hypostatica non tribuit ius ad gloriam, neque est ... : quia nec sanctitas. Resp. negando cons.; quia neque id habet visio beata, et tamen est ... sanctitas. Ad sanctitatem itaque sufficit, quod faciat subiectum gratum, et dignum amore amicabili. Notabis, quod ... unio hypostatica trahit ad ... illud non denominaret sanctum, ex subiecti incapacitate, non ipsius unionis defectu; ... de facto nec ipsa unio, nec persona Verbi cadaver Christi sanctum denominarunt propter illius subiecti incapacitatem.

DISP. 2ª

De Sanctitate accidentali Christi Domini.

SECT. Unica.

Quantâ gratiâ, quibusque donis accidentalibus ornata sit Christi humanitas.

40. Dari in Christo Domino gratiam accidentalem, negant ... Eximius, ... et alii; ... errori proximum putat ... et ... illud censurat P. Antonius Perez, qui ... gratiam habitualem necessariam esse in Christo Domino. ... quam gratiam ... accidentalem admittit in Christo, ... proximum ... et ... Contraria autem opinio: cuius ... quibus deducitur a ... gratia ... in Christo, hunc ... sanctum, et gratia ... itaque ... nec alia ... ratio danda; ... assensu ... apud Theologos receptum ... esse ... praevia expedienda.

41. Dico: Christus ... Deus est

sanctus per essentiam: quae non per participationem, sive gratia accidentalis physica a parte: quare ex eo quod Christus sit filius naturalis non potest esse adoptivus per gratiam habitualem. = Ratio naturalis est, quia non repugnat Christum esse sanctum per essentiam ratione naturae divinae, per participationem ratione humanae, et haec est disparitas ad filiationem: nam in Christo duplex est natura capax sanctitatis, divina sanctitatis per essentiam, humana sanctitatis per participationem; unica autem est persona, divina scilicet capax filiationis naturalis, et incapax adoptivae: filiatio siquidem propria est personae, Sanctitas autem et personae et naturae communis. = Dices insuper, et rogabis: ad quid ista gratia in Christo, cum illi neque ad constituere filium adoptivum, neque ad opera supernaturalia dignificanda requiratur? R. Ponenda est in Christo tamquam perfectio maxima de linea supernaturali, ut se habeat tamquam natura, et reliqui virtutum habitus tamquam eius proprietates et ita humanitas connaturali modo eliciat operationes supernaturales. Haec est ratio potissima; aliae videri possunt apud citatum Antonium Perez.

42. [illegible] collatam ipsi Christo in primo instanti conceptionis, ita ut deinceps non susceperit incrementum, commune est Theologorum [illegible]. [illegible] data est Christo ex [illegible] meritis [illegible] cum meritum quodcumque Christi haberet infiniti valoris, [illegible] in instanti conceptionis infinitam [illegible] gratiam sibi promeruit, [illegible] nulla est gratia quae unioni non sequatur [illegible]. Nec obstat Lucae 2. dicens de Christo; puer autem crescebat sapientia, et gratia apud Deum, et homines: nam iuxta interpretationem D. Thomae, non dicit de aumento gratiae, sed quod Christus in dies sese [illegible] operationibus excellentioribus, et notioribus gratiae effectibus, quibus non tantum apud homines, sed etiam apud Deum opus nostrae redemptionis promovebat, habebatur in dies magis ac magis, Deoque gratius, et acceptus. Qui meritum solutoris negant Christi operationes praemiatas esse dicunt gratia ista anticipata, praemium, qui eiusmodi meritum non admittunt.

43. Quanta vero fuerit in Christo haec gratia dignitas est satis controversa, circa quam quadruplex est sententia. Prima nega [illegible] ipse in Christo,

nec possibile esse gratiam infinitam in se, cum repugnet qualitas in se infinita
actu, et categorematice. Ita communiter Thomistae [illegible] in possibile gratiam in Christo,
quamvis qualitas infinita in se fit possibilis. Ita P. Vazquez, cui subscribit
P. Gutierrez disp. [illegible] cap. [illegible] 3.ª idem non esse in Christo infinitam gratiam
de facto, si esset possibilis, ita Eximius negat, et pro aliis citat
Tha. Quibus adhaeret P. Thuniesa disp. [illegible] sect. 3.ª [illegible] absolute
possibile esse et de facto datam fuisse Christo gratiam infinitam in se, ita [illegible]
eundem Thuniesa P.es Hurtado, Arriaga, Bernal, et alii plures
quos citat, et sequitur P. Joannes de Cardenas disp. 2.ª cra-
sematis Thaddaei cap. 26, ubi piissimus Doctor idem tenet, et [illegible]
viribus defendit de Virgine Deipara ab instanti Incarnationis.

44. Cum
Eximio Suarez, et peracuto Thuniesa asserimus nec sit semel
ac possibilis sit gratia infinita in se, de facto eam habuit Christus Dominus.
Probatur facile: quia supposita potentia obedientiali, sive capacitate infinita animae Christi, et
non repugnantia ex nullo capite [illegible], cui aptius et congruentius [illegible]
[illegible] [illegible] meritum Christi attendat, sive unionem hy-
postaticam [illegible] gratiae possibilis, atque adeo et sum-
ma, et infinita, et ita plane [illegible] gratiam intelligimus Christi sum-
ma, et infinita, et ita plane [illegible] [illegible] se, Christum habuisse [illegible]
se: Addit P. Arriaga, [illegible] [illegible] reproductos [illegible]
omnes gradus gratiae possibiles, eos etiam [illegible] quos nos [illegible]
in nobis, ut ita cum maiori [illegible] dicat, quod de plenitudine eius
omnes accepimus.

45. Obiicies cum citato Gutierrez: iuxta regulam D. Thomae quaest.
[illegible] a 24 [illegible] 12 mensura uniuscuiusque [illegible] per diminutionem ad [illegible]
[illegible]. Atqui [illegible], finis unicus, quare ponitur gratia in Christo, et
[illegible] in ipsa tamquam in radice [illegible] tamquam [illegible] dona, et
[illegible] proxima, quibus humanitas redditur habilis, et permanenter po-
tens ad opera supernaturalia [illegible] eliciendas; [illegible]
[illegible] gratia infinita: [illegible]. Sed [illegible] [illegible] [illegible] authoritate D. [illegible]
[illegible] [illegible] ille sit finis unicus gratiae [illegible] ad operationes;
[illegible] in [illegible] finis gratiae [illegible] ad [illegible] Christi tamquam [illegible] sit
eam perficere, et gratiam [illegible] facere [illegible] [illegible] gra-

ita fieri: unde cum capax grata est gratia infinita, si hoc solo est. Ipsa est mensura, quae debet attendi, ut dicatur perfecti gratia sine mensura.

26. Praeter gratias habituales alia est in Christo Domino gratia sanctis celebris, nimirum esse caput Ecclesiae, iuxta illud Pauli ad Ephesios 2: "ipsum dedit caput supra omnem Ecclesiam, quae est corpus eius." Silentium hoc circa Loyminus diff. 23 sect. 1a, ex quo certum debet esse, Christum esse caput Ecclesiae tam militantis, quam triumphantis, sive omnium hominum tam viatorum, quam beatorum, nec non et Angelorum. Constat ex D. Paulo ad Colossenses 2o, ubi in illo regnat, "qui est caput omnis principatus, et potestatis." 2: non ergo solum omnium esse caput: nam in hominum et Angelorum beatorum est perfectissime, et abundantissime per influxum plurium donorum supernaturalium; non adeo perfecte in iustorum viatorum, et in peccatorum minus perfecte; in infidelium vero aliquomodo, quatenus apti sunt fieri eius membra per vocationem ad fidem; et in omnium dantis creaturarum lato modo dici potest caput, propter excellentiam, et supereminentiam unionis hypostaticae.
Non adeo certum est quaenam sit ista gratia capitis. Sunt aliqui, qui dicunt esse gratiam ipsam habitualem; alii, qui volunt, esse gratiam unionis; alii, qui esse putent gratiam utramque; alii, qui eam collocent in ordinatione divina, quatenus Deus ita constituit, et decrevit. Non autem posset quisquam esse caput praeter Christum Dominum: quod ad in nos, et Angelos influat est ex eius merito, et non et satisfactione perfecta. Ad capitis vero munus maxime spectant gratiae gratis datae: sive quae in aliorum praecipue utilitatem conferunt. Tales non sunt iuxta Paulum: sermo sapientiae, sermo scientiae, id est gratia sanitatum, operatio virtutum, prophetia, discretio spirituum, genera linguarum, interpretatio sermonum; et has omnes fuisse in Christo certum est iuxta illud D. Thomae epist. 3 ad Dardanum: "sicut in capite sunt omnes sensus, ita in Christo sunt omnes gratiae." Gratia autem sive virtus ad patranda miracula in Christo fuit ipsius natura humana elevata ab Deo. Fuerunt autem in ipso gratiae, sive dona Spiritus Sancti, donum quidem timoris, praesertim timoris reverentiae erga Deum. Fuerunt denique virtutes tam theologicae, quam morales infusae.

DISP. III.a

De impeccabilitate Christi Domini.

SECT. I.a

Certa præmittuntur.

48. Fide certum est in Xpto Dno duas dari voluntates, tamquam potentias, quæ sunt actui volendi sumptas et Divinam, et humanam. Sic definitum est in 6o, et in Synodo sub Martino Pa. contra Monothelitas, et constat ex repetitis novi testamenti textibus. Unde cum Xptus ratione volunt. Divinæ omnino sit impeccabilis iuxta illud Davidis: non Deus volens iniquitatem tu es; solum examinanda venit eius impeccabilitas ratione volunt. humanæ. Certum est 2o Xptum numquam peccasse. Ita convincit manifeste ex Scriptura, et statutum est in Concilijs Ephesino et Lateranensi. Fuerunt equidem haeretici ignorantiam nonnulli, qui Xptum dicebant, obnoxium esse sub lege, et peccatum originale [illegible], ut erudite enarrat Petavius in dogmatibus de Incarnatione lib. XI, cap. 3o et nervose refutat Eximius disp. 33 sect. Va ex eo, quod Xptus conceptus fuerit de Spiritu Sancto, et non ex Adamo per naturalem propagationem.

49. Alij haeretici quorum meminit Eximius ibi, Xpto tribuerunt peccata personalia, et eorum errori novissimis temporibus fovens, favensque [illegible] Calvinus blaspheme asseruit, Xptum in horto inordinata pavore voluntati Patris sibi restitisse; postea se retractavisse, et in cruce vocem desperationis emisisse. Opponi possunt aliqua pro eiusmodi errore, ut illud Pauli 2a ad Corinthios 5o: „qui peccatum non noverat, pro nobis peccatum fecit. Sed hoc haereticis nil suffragatur: nam ibi peccatum sumitur pro victima, et hostia, ut Oseæ 4o: peccata populi mei comedent, et frequenter Xptum peccatum pro nobis fecisse est pro nobis se hostiam obtulisse; vel iuxta aliam expositionem similem fuisse peccatoribus, et [illegible], ac si ipse peccatum fecisset.

50. Opponi insuper possunt „verba ps. 21, ubi in persona Salvatoris dicit: longe a salute mea verba delictorum meorum. Alter tamen, Xptum ibi loqui in persona membrorum suorum,

166 sive corporis mystici sui Ecclesiae, cujus peccata ipse supportabat tanquam propria, ut Saulo dixit: quid me persequeris? dum ille Ecclesiam persequeretur. Vel aliqua delicta sua ibi vocat, quae sibi a Judaeis imputabant; quemadmodum illud ps. Deus scis insipientiam meam, et delicta mea a te non sunt abscondita, quod juxta August., et Hilarium accipi debet de passione, quae insipientia reputata est ab hominibus; et de delictis, quorum accusabatur. Nec ob haec exponendus est modus loquendi, quo usus est Antiquus de Roma. Dicebat iste scandalose satis (juxta quod Dictum refert Bathleense) Christum quotidie peccare sive sedens in suis membris, sive fidelibus, qui quotidie peccant. Restat examinare pecca, quae Calvinus tribuit Christo tum in horto, tum in cruce.

31. In horto quidem haec protulit. Matth. 26: Pater mi, si possibile est transeat a me calix iste. In his autem non stradichos volitus; sed solum naturae carnis horrorem ad tormenta indicavit, et quidem cum summissione, ordinavimus sub illa conditione si possibile est, vel 22 Luca Pater, si vis, in cruce autem exclamavit ita Matth. 27 Deus, Deus meus ut quid dereliquisti me? Id autem vel dixit in persona Fidelium juxta Sanctos Augustinum, et Damianum; vel in persona utique propria; sed juxta intelligentiam Leonis, Origenis, et Cyrilli, ad indicandum, sui partem inferiorem esse a Patre derelictam, sive interna consolatione privatam, id vero indicavit, ut ostenderet se verum esse hominem, tormentaque ejus summa esse; nequaquam autem ex affectu impatientiae, aut desperationis. Ideo ut quid non est interrogantis quasi ignorantis, sed dolentis quasi afflicti.

32. Certum est Sº. vel de Fide juxta Em. Laurea, vel juxta Eximium nostrum, ita, ut strarum sine temeritate, et impietatis specie nequeat dici, Christum ipsum, et esse absolute, et simpliciter impeccabilem undecumque. Probatur constat ex pluribus sacrae paginae locis Scripturae, et Doctorum decretorum, quae apud authores Patrum reperiuntur. Addit P. Gazin, certum sibi esse de Fide humanitatem esse remote peccabilem. Probat: quod de fide est humanitatem Christi esse ejusdem rationis cum nostra; nostra autem peccabilis est.

„ iuxta regula D. Ambrosi ab ipso citati: oīs creaa peccoīs
„ capacitati obnoxia ē; et D. Augi: quicumque creaa praestat ut „
„ peccare n posit n ē hoc naē ppriu, d gra Dei. Ppat. qa poa
remota ad peccandu ē poa ad n ēē unita Verbo; hec poa dat „
in hunite Xpti: g et illa. = His ita pa in re questio ē: Sect.
2a. An humanitas Xpti vi unionis hypostice praescisz ab aliquo alio dono
sit pxime impeccabilis? .

SECT. IIa

An humanitas Christi vi unionis hypostaticæ præscissi ab aliquo alio dono sit pxime impeccabilis?

53. Accipienda ē questio in sic mespho: nq hunite sub unioe ōnali ēē impeccabe, nemo ullus dubitat, cy pstante onali oīa sint illi ratoe unionis dona debita, ex quory aliquo, si n ex unioe sibi impeccabilite mutuare, sancitu ē apud ortodoxos oēs. Des Thos cy suo Anglico pceptore, Jesuitaq cy antesignanis Eximio, et Acutissimo q viribus quent hunite Xpti ita ēē vi unionis impeccabe, ut citra aliud dony nequeat iungere peccy. alr quod cy unioe. Nominales, et Scot (Aretino excepto a Thassin) cy Durando, Dre Subtili, et Thassiro dicunt, hunite bty ēē impeccabe ratoe visionis beatifæ adeo ut, si capitvaret, maret absolute peccabe. Citatus Scotā Lautza ut effugiat vi, authority, et ratnis, videt dolere unius reddere nag impeccaby; ō addit id pstare ut dispones, ut radic n ut pq, et ratnis formaly pxime impeccabile, in quo nil odit, unde cy suis n̄ sit annexandus.

54. Nra cu nais dcto sit: hunitas Xpti ex vi unionis praescisiē ē & et immediate impeccabilis. Pbtr dcto Pr. sanctitas fsalis ē fsalis impeccabilitas; d iuxta antea pbata unio hypostica ē sanctitas fsalis: g et fsalis impeccabiltas. 2: id quenit hunitti vi unionis, qd ipsi quenit, q a unita Deo, et supposita a Verbo: tri siquide, sunt synonima, d ēē impeccabile quenit hunitti q a hunitti q unita Deo, et supposita a Verbo: g vi unionis.

,, Hinc ipsi authentico; Tertulliani lib. V° de carne Xpti: nra
,, induit (carnem) et sacra faciens n peccatricem ee fecit; Irenei
,, lib 5° cap. 3°: Xpto repugnat mendacium, qui est ipsa veritas; et
,, ad rem appoe Ozibenius lib. 2° Pesiarchon cap. 6°: ferrum nra
,, sua capax e caloris, et frigiditis; si tn semper intra fornacem
,, ignis stineret, dici poterit incapax frigoris; sic beatissima Xpti
,, aa in Deo semper existens impeccabiliter ex Dei Verbi unioe in-
,, depcrenter unita possedit.

55. Nec minus aperte August lib 2° de In-
,, carnatioe sit vas ipsum, ait, quod substam unguenti stinet, nullum aliud quis
,, posset recipere liquoris; ita aa Christi, velut vas, in quo erat substaa
,, unguenti impole fuit, ut strarium reciperet odorem. Lib. autem 3° a
,, Maximinum cap. 24 loquens de humite Xpti ait: nullo pecto po-
,, tuit depravari, et scludit: e g impotens ad pecco rae unionis. Nec
,, minus expre D. Fulgentius 3° de Fide: Itaque, inquit, Xpti hu-
,, nitas sine pecco permansit, quia eam in unitatem persone Divinitas acce-
,, pit. Et D. Anselmus lib. V cur Deus ho cap. 10: 2us Adam pec-
,, care n potuit, quia Deus e. Rupertus denique lib. de Trinite cap.
,, VI: humitas Xpti per assumptionem facta e creatura talis, que pec-
,, care n solum nollet, verum etiam n posset.

56. Ex iis scludit, quod humitas,
seclusso quovis alio dono, dummodo permaneret unita Deo, impeccabilis
esset: quod sic roborat, et pclo nra probat 3°: in tali casu adhuc
ex humite, et Verbo hypostatice unitis resultaret hic ho filius Dei
nalis; d hic ho filius nalis Dei impeccabilis e: nam si hic ho pecca-
re diceret, etiam diceret peccare filium nalis Dei, quod admittere in
vi coioris idiomatum iuxta Capreolum e blasphemum, iuxta Theodorum
proximum errori, iuxta **Eximium Suarez** satis temerarium, et
iuxta Vasquez gravi nota dignum: g. Pro et. Vo. et iuxta Scotus
Verbum n sanctificet sa humitatem, sicut in ipsius operaoibus praeter ali-
quas, quatenus moralitas estimant operaoes perse Verbi: e acties
peccaminosas etiam morali estimaret persona Verbi, Verbum a diceret
peccare. 2°: talis e, sinao nalis Verbi anni ut Xptus neq 2us

hunitg posit ee filius adoptivus: g a fortiori talis debet ee, ut ipsi-
nis nequ 2us hunitg posit ee inimicus Dei per peccy.

57. Resp. Scot.

hoc unq repugnare Deo in propria naa, et per volotg increatg;
n vero in naa humana per creatg Xpti volotg: g cy hec dit eun-
dy raois cy nra, n obstante unioe debet pariter cy suis proprie-
tatibus, et defectibus, atq adeo cy peccabilite. Sed 2o e g sicut filius po-
test dici Xptus filius Dei adoptivus, n in naa Dina, s in humana.
2o: g ratio adiuncta solu convincit, in hunite mere prog remotg ad
peccy, sola siquidt hec proprietas e naa creatg; et t ea det, et
permeat in beatg, hic n dicit proxime peccabilis. Ja e 3o ex eo
nao vere in hoc Eximio: Verby peccaret per se, atq adeo in propria
naa. Prob: Verby ratione unionis tenet regere, et dirigere hunitg, s hu-
manitas fuit inferiorr eo nimirum, g quando duo uniunt in eadem
naa, aut supposito, superior tenet regere inferiorg; g si hunitas u-
nita peccaret, eet ex defectu Verbi, et consequenter hoc per se, et in
propria naa peccaret.

58. Prob aliq ratio ex Thom: g hunitas Xpti vi
unionis e summe honorabilis, et nullatenus contemptibilis; talis autt n
eet, si eet proxime peccabilis, cy posset per peccy fieri contemptibilis.
g. Probari tamen post ratio fieri peccy ad hunitas unita Verbo con-
tereret Deo; g tale peccy e impole et hunitas unita e in-
peccabilis. Ad probaog assumpti reddendy e, gd unio sectio n-
tantum, ftr hunitg, si prior naturo attendat, ee oino impeccab
ilis apud adversaos. Nunc sic: operao ita hunitg uniti eet contra
ordinq naq; atqui ad operaog istam, et supra ordinq naq Deus de-
bet concurrere tamquam causa per se, et authoa specialis, cui consequenter
operao tribuit: g ulus, cimod re considerata opere peccosa hunitis uni-
tg repugnans e ex tris, et hunitas unita prorsus e vi unionis impecca-
bilis. Sect. 3a Obiices contra rclg, et hunitas sequelle.

SECT. IIIa

Obiectiones contra conclusione, et huius sequellæ.

59. Ad [illegible] Deo in [illegible] n minus repugnat imperfeo phica, qua moralis; atqui hoc n constat, quoniam in humanitate certa sint ples imperfeoes phicae, sicut sitis, fames, pati, mori, quin sit inconveniens qd per comm idiomatu dicat Deus pati et mori, eo qd hec sint in aliena naa: g neqe inconveniens erit, qd dicat Deus in aliena naa peccare. Datis premissis, nanda e. cea [illegible] dupli dysparitas rao; 1a e qa unio verbore. sia sit sanctificans, [illegible] nat sz cu imperfeoe morali, n vero cu phica; 2a qa Verbu tenet regere hunite quoad mores, atqe adeo nequit illi permittere defectus in linea; tales auto [illegible] defectus [illegible] permittit, quin [illegible] eos summe dignificit ut sint [illegible] satisfaois et meriti. Certe nare n. [illegible] Schol. a Sanc: [illegible] insinuans
,, admirat. has phrases. Deus pot pati, Deus pot mori; et n ita
,, [illegible] Deus pot peccare, Deus pot ee servus diaboli; atqe adeo
magna inter eas e diversitas.

60. Ob. 2o si hunitas eet impeccabilis [illegible] unionis, talis eet etiam si assumeret cu ppria substea; d hoc
,, n ita: ng exinde pbat Damenus, Verbu n assumpsisse hunite cu
,, ppria substea, ne hunae voltas ppria gaudens hypostaci arbitrio
,, ng voltis, per quemue discederet, sive peccaret: g. [illegible] Pres Bernal, Ragusa et Aldrete dicunt hunite cu ppria substea fore peccabile, nam P. Lugo, Muniesa, [illegible] et Thann; et bene quidem n adhuc illa hunitas haberet [illegible] insepanile cu peccaminis [illegible] sanctitate [illegible] unita. Damenus arguebat a [illegible] docentes hypostasim Verbi n. ee unita vice phice, [illegible] esse et moraliter; in casu auto aqi phice eet unita, [illegible] e apud Cathos: ego eadem casu n [illegible] cu subsea [illegible] unionis cu damnori.

61. Obie ex [illegible]: creata debet ee absolute et [illegible] peccabilis: g hunitas n e impeccabilis [illegible] unionis. [illegible] Deus e absolute, et [illegible] impeccabilis juxta
,, ta illud D. [illegible] de [illegible]: Solus Deus e, in quo
,, n pot cadere peccatu, et [illegible] creata [illegible] e impecca-

bilis: q. Explicat, et quat. 1°: impeccabilitas humanit. requirit eqqualem impeccabilitati Dei: sed hec est absolute, et simplex talis: q. illa non ita.
2°: Petrus ad Hebraeos 7 ait de Christo: talis decebat ut nobis
esset Pontifex sanctus; non autem ait: oportebat necesse, aut aequus erat: q.
impeccabilitas Christi iuxta Apostolum vi unionis non est necessaria simpliciter,
sed solum decens, et congruens, vel necessaria. Ad 3um quid illo verbo dy-
quo angelus creatus debet esse remote peccabilis, sed proxime non aliter.
et ecog: quia iuxta Scotus humanitas vi unionis non est proxime peccabilis.
Ad probationem dyquo ans: Solus Deus est absolute, et simpliciter a se, et
natura impeccabilis, sed ad alios et proxime, non aliter.

62. Dyquo etiam seque-
illa: creatura est solum 2um quod impeccabilis comparatur ad Deum, sed absolute, per humanitas ut potest creatura ex se sive remote peccabilis,
est tamen inter eius unita; sit autem impeccabilis proxime per unionem
ipsi mediante, sit iuxta Scotus ... [illegible] ... praeci-
sionis, non ecog. Scotus ipsi, ne praecise sententiae videant debent sa-
tem, quibus est absolute, et simpliciter sanctus; quemadmodum Deus solus
sit sanctus absolute, et simpliciter; sic proportionaliter dicimus de impecca-
bili humanitatis unione. 2° expositio adversarios ferunt: non mera decen-
tia et congruitas non explicant impeccabilitatem naturae, qua ipsi sortiunt humanit.
et idea Franciscano loco derepat de-
standi utraque assumptio, ut cum Christi Franciscano ... [illegible] ... peccatum non ... [illegible]
... necessario ... [illegible] ... proxime ... [illegible]
... culpabilem ... [illegible] ... unione ... [illegible]
... hypostatica.

63. Ad 2um: causa est in nobis, indirruptibilis ... [illegible]
... hominis impeccantes; et per unionem humanitas ... [illegible] ... habet ha-
... indirruptibilis cum peccato: ... unio ex ... [illegible]
... magis perfectos de linea ... cum non sit privatio actus, atque
adeo eadem ... est potentia cum unione, ac esse sine unione; sed sine
unione esset potentia ad peccandum: q. et cum unione. Ad ... [illegible]
... non ... disparitas est quod ... [illegible] ... libere ... [illegible]
... et non ita humanitas unione. Ad probationem dyquo ... [illegible]
eadem unio est potentia, et non expedita, sed aeque expedita, non potentia

mexava humanit. entave, et xadaly n auget, aut minuit: per u-
niog, per rela, in corpore pa sanctifanty inamicitg ab humite
hic impedit ad peccy, ppty indeparabilg. unioni cy vbo; qd idq ad-
versar dicunt de unioe perti.

65. Ob. 5: Sanctitas increata, iorata hu-
mani, per unioe, minus illa sanctitat, qua Deus, cui coram per
identit, d Deus sanctifat ita ut illum reddat essealr oppos cy pecc.
g n ita humite. Cfirmat 1o. si humitas ab unioe eet dino impecca-
bis, ex unioe rixet ee a regula moray; d hoc n ita. g. 2o:
n repugnat humiti reatus ad poena, statu dpray: ng si Verbu
assumpsisset humity que prius pecct, in ea mere pdiet cy praedic-
to reatu: g nec humiti repugnat aliqua culpa saly venialis: ng
mea dispaxitas. Ad 1a obtioe accipienda e mine, sub distioe, antea
data de impeccabite radali, et a se, que affianda e. Silvy ad oppo-
ioe cu pecco. Ad 1o. Mag neganda e mai: ng v regula mory
debet ee per se nessa, et a se radaly, et omo indefectibis, qualg qr n po-
nimus in humitt, d stringenty, et ex unione tamen.

65. Ad 2o posset
dari ans, et negari coa, et n disparite xi, qd reatus ad poena, n e
sit malus moraliter, ut e culpa, quamqz u is reatu: d na ans q. in-
fira sanctitas pugnat cy oi culpa, et poena, quia cy sit summa
puritas. Et alia obtioe solvenda notabis, expulsioe pecci ee uniq
effety 2ari, et natura re sanctifantis; d in ha ite, tal ee a sanc-
tite increata, ut nequeat vinci de poa absoluta: ng cy sanctitas in-
creata sit infita, et ptineat oes gradus pay sanctitis, quory unus e
oppoi essealis cu pecco, essealr, atq adeo invincibily de poa eng abso-
luta exigit ab humite, cy qua unita e, pecca expellere. Celebrior super-
est obtio desumpta ex libertate Xpti, d qua speciale exigit disqu-
tatioe, qua cui dabimus.

66. Ex doctrina hucusq tradita sa sequella, qua
deducit, e in humite Xpti nulla erat formis. pecci in actu 1o
remoto, cy hic nil aliud sit, qui poa affienda; n tn in actu, iru
in actu 1o proximo, qui ideo ille e, qui sub dicit forma pecc. Itaq

autem humus est: quia talis fomes est motus, et inclinatio appetitus sensitivi ad objectum rationi dissonum, consequenter oppositus est summae illi puritati, in qua Deus
„ qui humanitatem conjuncta est: perfecta enim sanctitas (ait noster Eximius
„ tomo 1° in 3am partem disp. 3 sect. 5a) et summa puritas, qua-
„ lis esse debebat in Christo non solum excludit peccatum, sed etiam omnem motum
„ bonae legi contrarium. Ita D. Leo loquens de Christo epist. 11. nihil,
„ ait, carnis hic habebat adversum, nec discordia desideriorum generabant
„ repugnantiam voluntatum, sensus corporis vigebant sine lege peccati, et veritas affec-
„ tuum sub moderamine Deitatis, et mentis.

67. Ratio etiam constat: nam talis fomes est defectus ex originali proveniens, qui quidem nec in statu innocentiae dabatur, nec datur in statu beatifico; status autem unionis longe excellentior est. Nec obstat, quod Christus dicat ... , addit siquidem absque peccato, et consequenter absque eo, quod summam eius sanctitatem dedeceat. Tentatus autem fuit externis miseriis, ignominiis etc., ut nobis esset exemplum patientiae. 2a sequela est, in humanitate non fuisse habitus vitiosos per eam patentiam. 3a est ... repugnantia cum summa puritate, et ratione. 3a est ... hoc intelligendum esse etiam de potentia Dei absoluta: nam est pugna et oppositio essentialis, ut pugna cum peccato. 2a est humanitati vi unionis repugnare ... actum peccati, ... ergo ...: quia nec ... bene cohaeret cum praedicta sanctitate summa. Sect. 2: An divisim ab unione humanitas Christi fuerit peccabilis

SECT. IVa

An divisim ab unione humanitas Christi fuerit peccabilis?

68. Dicimus prius humanitatem pro priori ad unionem non potuisse mereri eo, quod pro tali priori non esset suppositata, et actiones sint suppositorum; quod quidem axioma cum universaliter procedat de actionibus tam bonis, quam malis moralibus, consequenter dicimus nunc humanitatem non potuisse peccare pro priori naturae ad unionem, pro ratione contraria proloquitur, et ita expedimus facile ab hac difficultate, quae non ita facile expediunt Doctores admittentes pro illo priori humanitatem esse ... operatam, et expeditam ad operandum imputative: quia cum pro tali priori apud ipsos non im-

telligat unio(alias tenerent dicere, merum humanitatis ad ipsa unione fuisse condignum, ut vagetur P. Vasquez) non apparet ratio cur humanitas sit impeccabilis cum talis sit ab unione, quam nondum intelligit here.

69. Dicimus. inpropea humanitatem esse impeccabilem peccato quo unionem a se rejiceret, sive in sensu diviso unionis. Probatur: unio nequit excludi per peccatum: ergo. Probatur ans: si prius ad peccatum esset exclusa unio: ergo non posset excludi per peccatum. Probatur ans: si prior ad peccatum esset potentia proxima peccandi; hoc ipso esset exclusa unio: nam incompossibiles sunt essentialiter unio, et potentia proxima peccandi: ergo. Propositio minor adjuncta thesis alia est in hac minor, nempe unionem incompatibilem esse cum potentia proxima peccandi. Probatur sic ex Dominus potius est per sanctitatis participat; adeo pugnans cum peccato, ut pugnet etiam cum potentia proxima ad illud; sed si aliqua, maxime unio hypostatica, quae est sanctitas summa participata: ergo. Minor vera est tenenda dum non ostendatur repugnantia; et de facto talis habet apud plures visio beatifica: unde deducitur propositio minoris: quia non minor sanctitas est, sed longe maior unio hypostatica.

70. Confirmatur I. ut firmant Patres locutiones aliquae specialiter imo unio debet reddere humanitatem impeccabilem ac gratia justos; sed gratia ita ut et pugnet cum peccato, non tamen cum potentia proxima ad peccatum: ergo unio ita ut cum uno, et altera pugnet. 2º non repugnat status sanctitatis adeo felix, ut non solum pugnet cum omni miseria, sed cum imminenti, et politice proxima maxime miseria; sed si aliquis maxime status unionis: ergo. 3º juxta D. Hilarium lib.

10 de Trinitate: quod Christus est non potuit amittere quod Christus est; sed si humanitas haberet potentiam proximam ad peccatum, quo destrueret unionem, potuisset amittere, quod Christus est: ergo. 4º humanitas semel habens unionem nequit illam amittere nisi per miraculum; sed non potest illam amittere per miraculum peccando: quia et miraculum, et peccatum tribueret Deo: ergo.

71. Dices I: insistente sanctitati humanitas non magis repugnat potentia ad peccandum, quae peccasse ante ad unionem, sed potuit Deus assumere humanitatem quae ante tempore ad unionem peccaverat: ergo et cum potentia proxima ad peccandum. Distinguo: maior est sanctitas, quae pugnet non solum cum eo, quod humanitas sub unione peccet,

q cum eo, qd peccet ante unionem; et in sanctitas humanitatis ex vi unionis n excludit, qd humanitas ante unionem peccet: q ea n ē max sanctitas, quæ ex contraa pett; et consequens radia ē potissima rao nræ opinionis. = Ad argum. rio maj: ... ... nequit ... ... ante unionē, et consequenter sanctitas humanitatis cum illa ... pro tot effectu, stat, prætere cum poa ad peccandum sub illa; n in illa prestat cum poa ad peccandum ante ad illam. Ad 2am prob. rio maj: qt illa sanctitas n ē polis, siquidem polis n ē sa, quæ ante sui unionē cum subito postea illi sum effectum ... ; rao autem nræ polis præcedit de sanctitate, quæ ex contrarii polit polis, et n repugnans.

12\. Dices.

2o unio cum opponatur effective cum pecco debet ēē ab illo destructibilis: q humanitas per peccum potest unionē destruere. = ... Deo in instanti B, vel n intelligeret poa proxima ad peccum, q n tali instanti debeat intelligi unio existens; q n ita: q. Probatur min: Deo q tali instanti deberet intelligi existens unio, quæ existebat in instanti A, et nondum intelligitur a Deo destructa; q existente unione in instanti A, et n intelligi a Deo destructa, præscindit ab eo, qd existat, vel n existat in instanti B: q. Ad argum. rio maj: qa unio ē ad instanti ... contradictory ... sui pecci, atque adeo n ē ab illo destructibilis; q cum ipso effective incompatibilis. Ad 2am prob. rio min; et maj 2a probationis: q qa licet juxta alibi a me docta in instanti humanitas intelligatur posse sub unione n ē poa completa, et proxime operativa, ac proinde ante adventum unionē nequit intelligi prædicta poa; nec intelligi pest consequenter ad unionē. Disp. 4a. De concordia libertatis Xpti cum impeccabilitate. Sect. 1a. Certis suppositis, difficultas proponitur, et 1a Thomistarum solutio refellitur.

DISP. IV.a

De concordia libertatis Christi cum eius impeccabilitate.

SECT. I.a

Certis suppositis, difficultas proponitur, et I.a Thomistarum solutio refellitur.

13\.

Kamotiones

amfractus, et periculosiores scopulos sæpè portu offendere, fortassis
n. novum navigantibus. Ecce iam iam litus potuitur in difficili, impin-
gimur hucusq. a Theolis insuperata, nobis penitus insuperatum. Ea
ē scilicet libertas cum commodo, et commoda Xpti Dni impeccabilit. ad
gratiam promerendam (si qua nobis planè, et plenè arrideat) nobis proponen-
dam. Supponendum ē 1°. Xpti Dni voltm humanam fuisse verè et propriè
liberam in suis actibus. Est de fide, et expresse intelligere Pr. indicat
„ Isaie 7°: butirum, et mel comedet, ut sciat reprobare malum et eligere
„ bonum, et signanter libertas in subeunda morte Isaie 53: oblatus ē
„ q. ipse voluit, qd confirmavit Dnus ipse Joannis 10° dicens: ego pono
„ aiam meam; nemo tollit eam a me, d ego pono eam a me ipso.

124. Supponendum
2°, libertatem eiusmodi in Xpto fuisse non solum oppositam coactioni, d etiam necessitati,
et Xptum consequenter habuisse activam indifferentiam ad operandum, et non operan-
dum. Adeo certum hoc, ut oppositum dicat Eximius esse omnino falsum, et
improbabile. Supponendum denique Xpto fuisse impositum a Patre strictum, et
rigorosum præceptum moriendi obligans in conscientia. Ita communiter Theoli contra Lorcam,
cui ex toto adhærere dicuntur a Gutierrez nro Dres Cistercienses,
et ex nris Pres Rabera, Velazquez, et Aranda; ex parte autem Spada,
et Sforcia dicentes præceptum non fuisse obligativum in conscientia; d purè pe-
nale. Probatur supposito authoritate: nam Ps. 39 nomine Xpti dicit:
„ in capite libri scriptum ē de me ut facerem voluntatem tuam; Deus meus
„ volui, et legem tuam in medio cordis mei.

125. Hæc verba exponunt a
Pbus de volte, qua Xptus mortem a Patre præceptam acceptavit; Pris autem oblatio
hic vocat lex, de cuius ratione scimus ab anno proximè elapso esse verum
præceptum. Confirmat 1°. Xptus de sua morte loquens ait Joannis 10.
„ hoc mandatum accepi a Pre, et cap. 14 mandatum dedit mihi Pater;
mandatum autem cum præcepto conveniat, et pro eo ē accipiendum: cum iuxta
regulam D. Augni verba Scripturæ accipienda sint in toto rigore, ubi
n ē inconveniens. 2°. Xptus ait, se manere in dilectione Patris,
sive gratia, q. præcepta eius servavit: ergo præcepta erant, ex quorum ob-
servatione manebat in gratia, et secus ex eorum transgressione: d non fuerunt

mera culpa: siquidem ex prox. n. observaoe manere in graa n. amitit. 3º. obedia e Xpti: oppont inobedientie Ade: g hec habuit rigorosum. prceptum: g et illa. Certe hoc illud n. heret ratione specialis n. eet obedia, ut demonstrat D. Thom.

36 Obt suppoz raoe: Xptus, et si impeccabilis, capax fuit prcepti propre strictu: g illi impositu fuit de facto. Coa bona e. ad hoc: g impeccabilitas Xpti unica e raoo incapacitatis ad prceptu a contrs adducta. Obt ano: Xptus subest Dei dominio et iurisdictioni, quae ppriehs: g capax fuit accipiendi ab ipso precepta. = Confirmatur 1º. Xptus ut ho capax e obligari in oscia prceptis naturalibus: g et positivis. Coa optima e, nec facile assignabitur disparitas. 2º. Xptus se potuit obligare in oscia hominibus ex. humilitate: g et obligari in oscia a Deo. 3º. Tq lex imposita Xpto soly eet penalis, haret salty vim osilij, et eius n. observao eet moralis imperfectio; hec Xpto repugnat: insoluta igr, etiamsi suppoz n. teneret, maneret difficultas. Ea sic breviter responderi pt: Xptus e absolute impeccabilis: g et absolute impotens inobedire, aut n. obedire prcepto Patris, siquidem id peccatum eet, l omiss. in n. obediendo, l omissionis in positive inobediendo.

37. Nunc sic: Xptus ut pote impeccabilis, et impotens n. obedire necessao debuit subire morte prcepta: g ad ipsam fuit necessitatus ex prcepto, et impeccabilitate, et osqn n. liber, atque adeo nec per ipsam potuit satisfacere, nec mereri, et nos meritorie redimere. Ita Solus e Theoly dicentiu Xptu fuisse liberu ad morte n. in sensu composito, d in sensu diviso a prcepto. Ita gregatim sapientes corrigimus. Opponentes a predestinatione Banez discipuli volunt scilicet eade subtilissima raoe, qua libertatem nram cu sua graa opaginare ostendunt. Exceptant aut, et alij Thes recentes, et dicunt duplex sensu divisum distinguendum esse, alium privativum, hoc e impeditivum, et exclusivum prcepti, alium ne..., respicientem omnes motivos spectare, et [illegible] ab eo qd ...l n. sit prcepta. Hac devotione sub divisi facta, dicunt in... supra ipse, alij verò sensu oduunt eo qd humiles dicant pre ex parte impedire prcepti; aut [illegible].

78. Quot, quantis subjaceat impugnationibus mens ista spirandi, satis superque scitis ex mea de gratia, qua in praesentiarum versamini. Sed et magis res expugnans est conciliatio Theorica libertatis Christi cum impeccabilitate, quam gratiae praedeterminantis cum libertate nostra. Urgeor ita: supposita Christi impeccabilitate, imposito ipsi praecepto mortis, manere debet in ipso libertas ad nolendam mortem iuxta vos in sensu diviso: ergo et ad inobediendum, et peccandum. Probatur consequentia: adeo per vos posita gratia praedeterminante in hoc iusto, et imposito illi praecepto de ieiunio, manet in illo libertas ad inobediendum, et peccandum, quia in sensu diviso manet in ipso libertas ad nolendum ieiunium, siquidem non manet in sensu composito gratiae et praecepti: ergo parum.

79. Infero hinc: ergo non magis est Christus cum sua impeccabilitate impotens non obedire, aut peccare, quam homo iustus cum gratia; sed homo iustus cum gratia non est ita impotens non obedire, aut peccare, ut sit absolute, et simpliciter impeccabilis: ergo nec Christus cum impeccabilitate. Renuunt moderniores Thomistae negando consequentiam vi nostri enthymematis: quia libertas Christi est ad non mortem quoad se, et specificative, non ut existentem in re. Sed contra sit: Christus obstrictus sub praecepto moriendi debet esse liber ad nolitionem mortis, ut a parte rei ponitur: ergo vel ad ipsam coexistentem praecepto, vel non; non enim aliud est possibile; sed non est liber ad nolitionem coexistentem praecepto: nam alias esset liber in sensu composito, sive posset componere nolitionem cum praecepto: ergo liber est ad nolitionem ut non coexistentem praecepto, atque adeo non ad nolitionem praecisive a praecepto.

80. Universalius autem sic procedo contra doctrinam adeo, et eousque nobis imperceptibilem: connexio necessaria connexa cum connotato reddit connotatum aeque necessarium; sed praeceptum mortis est connexio Christo antecedenter necessaria, et necessario connexa cum morte: ergo reddit mortem Christo antecedenter necessariam. Maior est parum [illegible]. Probatur minor: quod est independens ab exercitio libertatis Christi est illi antecedenter necessarium; sed praeceptum mortis est independens ab exercitio libertatis Christi: ergo est antecedenter necessarium. Explicatur: Christo antecedenter est necessaria haec connexio: si extat praeceptum mortis extet mors; et antecedenter necessaria est persuasio ista: extat praeceptum, siquidem nullatenus est in eius potestate: ergo antecedenter illi necessaria est mors tamquam connotatum illius connexionis,

et huius purifaois, veritasq illata, nescio ex illis premissis. Necessitas an- tecedentis ista phica ē, l mephica; qd patet pbo: na cui necessaria eet ante ... „dicioalis: si extat vehemens inclinao ad sesu, exteit sesus, et hec pu- rifsao: extitit vehemens inclinao ad sesu, ante moralis necessaria ē dicioalis: extitit sesus ppt moralē conexionē; d illa alia conexio phica ē, aut me- tapha: g.

81. Re, discursu isto volo cōcludere: quęcumq Xpti potestas ad ponendam noliones mortis coniuncta inevitabilr cu precepto mortis, sive sit ad nolionē specificavè, sive navè, sive privavè, sive precisivè considerata (tuci sunt Thōtci, quos se sufugunt lucifuge) eo ipso mō ē libertas ad ponendum l peccu, l cherā; d ad neutru horu dat in Xpto vera po- testas, et libertas: g talis n ē, que in Xpto ponit a Thōis. Sbd maior: potestas Xpti ad noliones mortis ē sub adventea precepti de morte: g nolio mortis re ipsa eet a pte rei coexistens precepto mortis; d nolio mortis a parte rei coexistens precepto ē peccu, et consequenter cherā iu Xp- to: g potestas, et libertas Xpti ad ipsam eet ad peccu, l cherā. Sect. 2a. Solutiones alię perstringuntur.

SECT. IIa.

Solutiones aliæ perstringuntur.

82. 2a ē Dis Eximij disp. 3 sect. 3a dicentis, suppones precepti stare cu libertate, eo quod licet sit suppono ante, et conexa cu morte; n tn ē subjectivè determinans, d obiectivè; movet autē et determinat obiectivè. Suppona scia media, qua Deus instructus cognovit qd si preceptu imponeret, hic obediturus eet. Servat sua etiam doctrina circa predefinitiones. At vero cu predefinitione efficaci stet potestas ad o- mnia impediendum predefinitionem, pro qua prebitam scit impediri predefinitio- nis sesus predefiniti, per qua, prebitam scit im pediri predefino; quidquid potestas n ē in Xpto ad impediendum preceptu; addit, Deu- qui ... a ... obligans regere hunis, ejusmi munus implere per auxi- lia incè indifferentia, solumq ab exco efficacia, quibuscu salvat ans po- testas n moriendi, n obstante infallibilitate n peccandi, sive obedien- di precepto.

83. Doctori Eximio subscripsere P. Molina 1a parte

180

quest. 12 disp. 28, Theophilus Rainaudus de nova libertate, parte 2ª cap. 5°, Alvarinus, Jamnero, et Bugis. Sed contra a natalibus impugnat doctrina Suaresica tamquam valde theorica in hoc puncto, quod sic ostendit: in Dialecto scholae Jesuiticae suppono ex una parte connexa cum determinato exercitio voluntatis, et ex alia parte impedibilis a voluntate, est suppono ans, et necessaria libertati; talis est suppono praecepti Suaresica: ergo. Atqui complexum ex unione hypostatica, et praecepto mortis quomodocumque se habeat sive subiective, sive obiective, sive ant. sive consequenter, sive remote, sive proxime, efficaciter pugnat cum nolitione mortis utpote peccaminosa;

84. Atqui nec per auxilia indirecta, nec ulla alia ratione potest dari in Christo vera potestas ad nolitionem, quaecumque ter pugnat complexum ex unione, et praecepto: esset enim potestas ad chimaeram, et consequenter chimaerica: ergo. Explicat, et urget: complexum ex unione, et praecepto est efficaciter impedimentum ad nolitionem mortis: ergo potestas proxima Christi ad nolitionem mortis vel est ad nolitionem coniungendam cum illo impedimento, vel ad illam separandam ab illo; non 1um, alias esset potestas proxima ad impossibile, nec 2um ergo in Christo, etiam iuxta Eximium nulla est potestas aut ad impediendum unionem, aut praeceptum, aut ad quodlibet ex ipsis amovendum, atque adeo nec ad complexum impediendum quomodolibet: ergo. Quod vero praeceptum obiective moveat in principio Societatis difficultatem non evacuat, dum de libertate est sermo.

85. Ratio est paritas a natalibus allegata et a contrariis numquam soluta: nam Deus clare visus obiective movet voluntatem beati, obiectiveque determinat; et tamen illa necessitat ad sui amorem. Ad hoc: cognitio, media quam proponit Christo praeceptum, caritas est, qua praeceptum movet; et subiective se habet: ergo ratio alia est motivum, sive determinativum subiective. Nec tanto Doctori exclusus valet ad scientiam mediam: nulla enim scientia media in nostris principiis ex parte hypothesis importat quidquam connexum cum determinato exercitio voluntatis. Scientia igitur Eximii sic esset: si Christo imponatur praeceptum obediret; haec autem eadem esset, ac ista; si pro ea auxilium ab initio efficax, consentiet. Quod denique Eximius infallibiliter ad unum ex omnibus sit ad observandum praecepti conciliare

velit, et libera potestate, eo quod dicat peri per auxilia inde indi-
fera, Germanum valde est, cum eo quod Theologi alibi dicunt, stat libera,
stare cum efficacite, et infallibilitate gratiae, eo quod per gratiam operetur Deus
iuxta modum suum, id est libere.

86. 3a solutio est Patris Vazquez, qua etiam utuntur
Patres Fonseca lib. 6o Thesium cap. 2o quaest. 5a, Valencia, Hurtado, et
Ortega circa 6am disp. 1a quaest. 5. Ait enim Clarissimus, Xpm
fuisse quidem necessitatum ad mortem; mansisse nihilominus, quia liber fuit ad
illam acceptandam per hunc, vel illum actum, ex hoc, vel illo motivo, hoc, vel illo
tempore; quae libertas sufficiens est, ut mors dicatur libera non ratione substantiae, sed
ratione circumstantiarum. Hunc modum probabilem existimavit Eximius disp. 34
sect. 3a, et Aldrete disp. 36 sect. 3, illumque omnino approbant Lugo, Arriaga
disp. 22 sect. 2a, et Amicus disp. 25 sect. 3. Pro ipsis militant
manifestè Scriptura, et Patres:

87. Illius siquidem, horumque textus plurima sunt,
quibus constat omnimoda libertas, nullaque necessitas Xpti ad mortem, ut Isaiae
citati: oblatus est, quia ipse voluit, in quod sic Augustinus lib. 2o de Trinitate
„cap. 13: qui potuit non mori, si nollet, procul dubio, quia voluit, mortuus
„est; Ioannis etiam citati: nemo tollit animam meam a me, sed ego pono eam
„a me ipso, in quod Rupertus lib. 6o in Ioannem: quare, Domine, po-
„nis animam tuam cum potestatem habeas eam non ponendi? Et Pauli ad Hebraeos
„12: proposito sibi gaudio, sustinuit crucem, in quod Xpstomus homilia
„28: licebat illi nihil pati si voluisset. Anselmus autem lib. 1o cur Deus
„homo cap. 10 de Xpto loquens ait: sponte abstulit vitam, quam nulla
„necessitate humanam amissurus erat.

88 Ratio etiam clara est: nam 1o iuxta dicta a
Scriptura, et Patribus maxime commendatur libertas Xpti ad acceptan-
dam mortem; libertas autem ad mortem non quoad substantiam, sed solum quoad
circumstantias libertas est diminutissima. 2o: Xpus libere, et me-
ritorie acceptavit mortem praeceptam; sed praecepta fuit non quoad circumst-
antias, sed solum quoad substantiam: ergo. 3o: ut dicatur absolute, quod Xpus pro no-
bis libere mortuus est, debet dici ita libere potuisse acceptare mortem,
ut potuerit illam omittere; sed potuisse omittere mortem libere est fuisse

liberum ad mortem quoad substantiam ipsius: ergo 2°: si Xptus esset obligatus ad mortem crucis, et solum haberet optionem ad moriendum in hac, vel illa cruce non diceretur liber ad mortem crucis: ergo nec ad mortem simpliciter, si solum haberet optionem ad mortem hoc, vel illo actu acceptandam.

89.

2a solutio est, quam Tharin, et Gutierrez referunt, et attribuunt Viro Thuraciano, Theologo Patri Ignatio Rodriguez, quamquam et Tharin fatetur se publicè non semel defensasse, et iuxta Gutierrez Recentiores plures sequuntur, et prae ceteris illustrat Eminentissimus noster Cardinalis Alvarus de Cien-fuegos enigmate Theoco disp. 14 sect. 2a. Docet itaque opinio ista, praeceptum mortis non obligasse Xptum absoluté, et indiscreté ad moriendum ita ut vel se occideret, vel Judaeos provocaret, ut ipsi mortem inferrent; sed solum ut mortem subiret casu quo a Judaeis quaereretur ad necem, quem casum cum pluribus modis potuerit im-
„ pedire, maximè manifestatione Divinitatis: si enim cognovissent, numquam
„ Dominum crucifixissent, cum non impedivit, liberè acceptavit.

90.

Quam apte huc illud mens agitata parit! Solutionem istam satis planam iudico, eamque defendere non renuerem. Contra ipsam opponit citatus Gutierrez 1°, quod ita Xptus non fuisse liber ad impediendam mortem per tres illas horas, quibus in cruce fuit, cum solum ponat liber ad impediendam crucifixionem. 2°, quod fuga, et elusio mortis, si ad ipsam quaereretur non esset decens Xpto. 3°, quod voluntas humana posset ostendere divinitatem, et evadere mortem, vel invito, vel Divina volunte, vel contra; sed non primum, quia summè Divinae voluntati humana subdita debet poni; nec 2um, quia hoc esset petere dispensationem, et in aliam seam incidere: ergo non esset libera ad ostensionem Divinam, atque adeo nec ad mortis vitationem. 4° quod arbitrariè praeceptum ponit non absolutum, sed conditionatum, si videlicet Xptus quaereretur ad necem.

91.

Ad 1um ex me quidem reponeo, nullum absurdum esse, quod spatio illo Xptus non fuerit liber ad impediendum mortem: nam hic impotentia fuit consequens, ex suppositione nimirum, quod noluerit crucifixionem declinare. Ad 2um fugam nequaquam fore indecentem Xpto, sicut indecens non fuit Sanctis martyrum vitare occasiones; maximè cum

Xptus non fugeret in suo corpore, quo ad necem quaereret; et individuo quatenus sciens hoc, illo loco quaerendum, hac, illa occasione, locum non adiret, et occasiones subterfugeret. Ad 3um, voluntatem utique Divinam consultandam ab humana: et illa ita non obligaret, ut manifestaret, 1° non Divinitus, ut hanc vellet manifestare, non indigebat dispensatione. Ad 4um denique, non arbitrariè poni decretum ordinarium, si quaerat ad necem; cum tale etiam ponat in opinione dispensationis; nimirum si non petat dispensationem. Sect. 3a. Aliae adhuc solutiones recensentur

SECT. IIIa.

Aliæ adhuc solutiones recensentur.

92. Sa est Berenici Dni, primarii Professoris Romani, quem praestantissimum Theologum plures vocant Thuriezum. Iste fuit P. Martinus Carreño, qui varia ad sui mentem aperiendam supponit, statuitque. 1° dispositionem posse esse de libertate Xpti componenda cum eius impeccabilitate ex unione, praescissam a visione beatifica, et aliis. 2° decretum Dei esse de operatione creaturae poni a scientia media eiusdem operationis in libertate liberatis, cum ob eiusmodi dispositionem sit omnino impedibile. 3° posse esse humanitatem tam religiosae indolis, ut praevideat consensuram semper auxilio sufficienti, atque adeo et obedituram semper praeceptis... 4a posse esse unionem hypostaticam, quae essentialiter praesupponat scientiam mediam de praecepto, dicta obedientia praedictae humanitatis. Quod autem talis dicenda sit unio de facto eruditè probat, eam comparans cum praedestinatione.

93. Quibus praelibatis, quod per impeccabilitatem ex unione nihil laedatur libertas Xpti sub praecepto, probat ex eo, quod necessitas non peccandi fundata in unione sit mere consequens. Probat hoc: quia infallibilitas, seu necessitas impedibilis a voluntate praesupponit secundum scientiam mediam de eo, quod humanitas consensura sit libere auxilio sufficienti, et praecepto libere obeditura. Explicat: impeccabilitas unionis salvat per hoc, quod vi ipsius humanitati debeantur auxilia praevisa efficacia ad perpetuam obedientiam, et evitationem peccati; et hoc stat cum libertate: quia probat maxime: non si in opera eadem praevisione, Deus permitteret humanitati praedicta auxilia vi permissionis factae deberent ea auxilia humanitati, et in [illegible] eius libertate

optime starent: q̃ parit.

94. Ingeniosa quidẽ doctrina, ã qua ingeniose, et copiose Thuneta, cujus summa hæc ẽ: ł ea oĩa poã ã laudati Theo servarent independent a scia media illæsã libertã, ł n: si Vi. q̃ fustraneus ẽ recursus ad sciam mediam; si 2m, a q̃ neqq Theo scia media servarent illæsam libertm. Pbr: ł illa scia media ex pte hypsis includeret unioẽ hypotticam, ł illam excluderet, ł ab illa prescinderet; d n̂ Vi, q. iam eet scia necessaria, cum diceret ex pte hypothesis unioẽ sub qua necessaria ẽ obedia precepti; n̂ 2m q. n̂ dubitat, ł supponit, qd humanitas secluso unioe eet libera ad inobediendum precepto, et peccandum; nec 3m, q. a pte rei n̂ pt dari prœfata hypothesis in qua humanitas sit, et neqq sine unioe, neqq sub unioe: q̃ Xa.

95. Addit, qd si hæc rãõ n̂ teneret n̂ posset instari sus præscriptus Thoarum, quo præscissim a grãã efaci servare tentant poam libertã. Aliam etiã opinioẽ impugnat: q. juxta ipsam in humanite in ẽ potestas ad peccandum, et solum ɔsequens impedita per unioẽ evitabiliter: q̃ ł erit potestas ad peccum jungendum cum unioe, et hoc ẽ chimericum, ł potestas ad peccum, qualis ẽ in hoẽ prædestito ad ditum ł ɔsrato in grãã ad peccum ∴ The quidẽ latet vis impugnãois ad Vam rãõ, scia media requirit ɔsratum ab unioe juxta suppositum 2m. et eam n̂ ẽẽ de hypothesi sub unioẽ, q. hæc illam supponit, n̂ ɔstuit; d ł exclusive, ł præcise ab unioẽ; nam ẽ de humanite præscripte sub auxilio sufficienti itaut si prævidear illi ɔsensura, præmiar ad unioẽ. Vbi autẽ sile quid in grãã Thoica? Assignant ne Dẽs in juxta nra pera, poam vere ɔspletam, et vere sufficientẽ præscive a sua grãã, qualẽ juxta hanc opinioẽ heret humanitas præscive ab unioẽ?

96. Fatentne, grãã suã ẽẽ acquirabilẽ a volte creata l impeditã, juxta qd prævideat libere se detractura. Si q. eo sic humanitas cum grãã sufficiente dicit hæc opinio pendere ano, qd illi det unio, ł n̂, q. ĩta ponit ipsam unioẽ exigẽẽ, et unde unio ponit amplius evitabilis ab humanite, quã rãõ eius doctrina Thoæ coincidit? Ad 2m impugnãoẽ rẽ dendo 2m pte ɔsequentis

cõiunctiõi, qđ ſtt humitas ſub unioe ſe het ſicut ẽſpatus in grãa, & prædeſtinis ad ẽſtiũ, atque adeo, qđ ant. potuit peccare ſiquidẽ phicè loquendo) potuit prævideri n ẽenſura auxilio ſuſpenti, quo caſu, cũ illi n õbſtaret unio meret peccablis; n vero ẽſequent, qa impedita ẽ per unioẽ, ſt prædeſtinis per pdeſtioẽ, et ẽſpatus in grãa per ẽſpaõẽ. Ops̃me ẽgit, poſt ſolũ iſta ẽ deſendam.

99. 6.a e arc. rumi cuiuſdã apud Haunoldũ, qui Auniſa dicitur ẽe Doctiſsimũ Patrẽ nrũ DD. primarũ qẽ erã Romanũ Theoy PP. Nicolaũ Martinez. Hic ita, qđ Xpus V habuit libere ẽplaciãm, et ardentiſsimũ deſideriũ obediendi in oĩb, quẽ ſibi a Pre præciperent. poſtea cognovit pceptũ moriendi, quo cognito, fuit vi prioris deſiderij neſſitatis ad moriendũ: nã illud deſideriũ aſective obediẽtiũ imperabat morte, eiusq acceptatioẽ neſſao, ẽ quidẽ abſolute quaſata iq ẽditiõe, ſub qua voluerat, quidquid ſibi a Pre præciperet. Haunoldus ipẽ impugnat ſoluoẽ eo qđ unanimis Theoy ẽſus ſit, à pto dno in V ẽceptaõ iſti revelatũ fuiſſe pceptũ, et ab ipſo acceptatũ. Sed fortaſsis impugnaõ evadi poſt, ſi deſiderio illi ardentiſsimo aſsignet aliqua prioritas tantũ nal ad notitiã pceptũ in particulari. Certè et ſoluoẽ iſtiũ libenter deſenſarẽ. Sect. 2.a Aliij ſolutõbus relatis, ẽra proponit, et explat.

SECT IV.a

Aliiſ ſolutionibus relatis communiõ ppõit. explat.

98. 1.a ſolũ ẽ RRẽ ... plutenſiũ ex PPbus ... Izquierdo, Arriaga, et Iunio ... Guteriez. Docent nẽa ẽceptũ ſt priũ proximũ, et ẽnexiũ cũ obediẽtiã, n tamen ledere libertatẽ: qđ ẽ priũ retinendãs, eo qđ n ẽſtiat libertatẽ ad morte utcumq, ẽ ſolũ ex obediẽa. Hunc opinandi mũ ẽ viriliũ tuet P. Campoverde diſp. 18 cap. 1. roboratq partem pdeſtiois, quã vocat inexpugnabile ſputũ, in quod oĩa tela retundunt. Videantur que in ipſũ intorquet Provincianus ſuus Gutierez citatis diſp. 18 cap. 2. Ego iõnis dicãt, mũ iſtũ declarandi libertatẽ Xpi cũ

præcepto omnino germanum esse cum Thomo in reliquenda sua gratiae cum libertate; et in præjudicium libertatis nimio nocere, quod abundat; alias necessitas orta ex abundantia futurorum beatitudinis liberatam non efficeret.

99. 8a sententia

„ præsupponit in Deo duplicem scientiam; 1a qua cognovit, quod si præcepta Christo commendaretur mortem non impediret impositio præcepti erit præceptum: 2a qua
„ cognovit, quod si Christo proponatur utilitas mortis ad redemptionem acceptabit
„ mortem, et non impediret præceptum; et inde præceptum bene stare cum libertate, quod advenit in signo posteriori ad acceptationem, et cum impeccabilitate, quia potestas Christi non est ad conjungendam omissionem cum præcepto; sed ad impediendum præceptum per omissionem. Ita Pater Doctor Ramirez apud eumdem Gutierrez, apud quem abunde satis invenies probatam impossibilitatem illam scientiam circa impositionem præcepti, atque adeo, et improbatam doctrinam, quae in illa nititur. Nos tandem ex Cretensi labyrintho egrediamur, oportet.

100. 9a

denique solutio est ponere dispensabile præceptum. Haec est opinio, quam maxime illustrant Cardinalis de Lugo disp. 26, Aldrete disp. 16 sect. 9a Pater Hurtado disp. 62 sect. 6a, Bernal disp. 52 sect. 5a, Thimiesa disp. 16 sect. 8va, et apud ipsum Baeza de Christo honorato cap. 1, Wadingus disp. 9 dubio 5o, Bazurius disp. 10 de scientia media sect. 6, Lumbier quaest. 3 art. 2o, et Ilefus disp. 22 quibus subscribunt Tharin et Gutierrez, juxta quem haec est opinio hucusque magno plausu recepta in nostra Societate, quibus verbis illam scholam nostram videtur velle adoptare. Ad eam itaque stabiliendam notandum est 1o præceptum mortis Christo impositum fuisse positivum, atque adeo, et dispensabile: quia in hoc positivum etiam a Deo impositum a naturali maxime discernit.

101. Notandum 2o, in præcepto positivo distinguendam duplicem obligationem aliam in actu 1o, aliam in actu 2o. Obligatio in actu 1o est intrinseca vis præcepti ad obligandum in conscientia ad aliquam actionem; ita ut omissio ejus sit illicita; obligatio in actu 2o est moralis necessitas ad hic, et nunc ponendam actionem. Obligatio itaque in actu 1o dicit solam entitatem præcepti, obligatio in actu 2o addit carentiam dispensationis. Explicatur: præceptum audiendi sacrum

in die festo obligat a 1° mane usque ad meridiem; et non per determinata hora: unde in qualibet dat praeceptum obligans in actu 1°; non vero in actu 2°, nisi in hora 12ª, sive ultima, in qua quidem obligabit in actu 2° nisi sit dispensatum. Notandum 3°, Christum habuisse non solum potestatem petendi dispensationem, sed etiam certum, quod si peteret, eam esset obtenturus.

„Nº 3 constat ex verbis Math. 26: possum rogare Patrem, et exhibebit mihi
„plusquam legiones duodecim Angelorum; 2° ex Joannis 11: ego scie-
„bam quia semper me audis.

Nº 2. Colligitur hinc 1°, Christum cognoscentem praeceptum simul cognovisse sibi licitum esse omnino praecepti petendi dispensationem; 2°, potuisse prosequendi actum et petere dispensationem, et velle omnino praecepti utriusque memorem. Nota hic tractantur de natura dispensationis, circa quae consulendus Suarez lib. 6 de legibus cap. Dispensare iuxta D.

„Tho. 1ª 2ª quaest. 97 art. 4 est tribuere licentiam ut praeceptum, aut quod
„non serviet. Jam ex notatis ad difficultatem ut opposita n. 16, et 17 ... est distinguendum consequens: quod est physice impotens non obedire praecepto obliganti in actu 2°, concedo; praecepto obliganti in actu 1°, nego cons. Et non sequitur, quod ita non obedire sit peccatum: nam esset omnino ponere petitionem dispensationis, quod quidem licitum erat Christo.

Nº 3. Nec insuper subsumptam de necessitate ante: nam cum Christus potuerit petere dispensationem dum non petiit libere acceptavit: unde solum restat consequentem mortem subivit. Hinc sunt solvenda, quae contra hinc solutionem opponunt adversarii. Praeceptum sicut a nobis, aut est disiunctivum obligans vel ad moriendum vel ad petendam dispensationem; aut est conditionatum obligans, si non petat dispensationem; aut est absolutum obligans determinate ad moriendum; si non est, quod ... ita petitio dispensationis esset ... praeceptum quae esset acceptatio; nam ... nulla imponit obligationem ad actum, cuius ... conditio dependens est a ..., si non petere dispensationis: quod dicendum est ... absolutum non admittit dispensationem: concedendum, praeceptum potuisse ab... in ... obligationem in actu 2° fuisse consulta, eo quod ea sit natura praecepti dispensabilis.

Nº 2. 2° arguitur: praeceptum cuius dispensatio est in volunt.

188 Subditi, inutile est ad regendum liberum; sed dispensatio praecepti fuit urota nos in volte Xpti: ergo inutile erat praeceptum, ut Deus regeret. Juniregeius. =
Confirmatur: obedientia eo perfectior est, quo obligatio praecepti magis est independens a volte subditi: ergo cum obedientia Xpti fuerit perfectissima, ab eius volte omnino fuit independens obligatio praecepti. = Resp. distinguenda est maior: cuius dispensatio est in volte subditi independenter a volte et permissione superioris, concedo; dependenter a volte, et permissione superioris, nego maiorem, similiter distincta minori, neganda est conseq. Quo constat ex notato 3.º
Ad confirmationem concedendum est antecedens de obligatione in actu 1.º, et negandum de obligatione in actu 2.º; quia quanto magis ista pendet a volte subditi, magis ipsi voluntaria est praecepti acceptatio. Pro reliquo alio solvendo, consulendus est locus citatus cap. 16, ubi distinguit dat dispensationis a mera licentia.
105. 3.ª est, Xptus non potuit petere dispensationem praecepti. Probatur: Xptus cognovit in Verbo voltem Dei efficacem, sive praedefinitionem de eo, quod non peteret dispensationem: ergo non potuit petere, quia imprudenter ageret. = Confirmatur: Xptus habuit saltem consilium de non petenda dispensatione, siquidem cognovit, id esse magis beneplaciti Deo: ergo dispensationem petendo ageret contra consilium, atque adeo et imperfecte moraliter: = Ita in nostra Godoi, et Gonet. Negat assumptum, et contra probationis cum subtilitate voltas Dei efficax, sive praedefinitio mortis supponit scientiam mediam de non petitione dispensationis: unde Xptus eam cognoscens cognovit etiam, quod si dispensationem peteret praedefinitio mortis non esset, et quod ipsa illa stante, non posset illam petere, impotentia quidem consequenti.
Ad confirmationem respondetur posset vel negando antecedens, cuius probatio non valet: quia non quidquid est magis beneplaciti habet vim consilii stricti. 2.º dato antecedente, negando consequentiam: quia sicut praeceptum, ita et consilium potuit absque imperfectione dispensationem petere.
106. 4.ª est: in eiusmodi sententia non salvatur immediata libertas Xpti ad acceptandam, et non acceptandam mortem. Probatur: nam immediata libertas ad utrumque est posse ad utrumque descendere, absque medio sicut petitione dispensationis: ergo. = Confirmatur: licet omittendi vel consulere, vel venit a dispensatione, et aliunde Xptus ut pore im-

peccabilis ē impotens omittere absq licentia: q. ẽ prior ad omiss ram debet intelligi, petio dispensaois medians int poam proxima ad omitendum, et inter omios. = Ad argum sunt qui dant assumptum, dicantq Seruatis sanctificari per libertm mediatam Xpi ad mortem. Sed omo nandum ē, et min explaois: q. iuxta nram nem vol. 2 eodem actu potuit Xptus, et petere dispensaom prcepti, et velle omios mortis. Ad explaom dendum ē ans de licea potive sumpta, quæ quidem constuit per dispensaom coexistentem omioi, atq adeo ẽ posterior ē ad potestm petendi dispensaom.

Vol. Nandum tñ ē ans de licentia subtive tali: qa hoc n̄ constuit per dispensaois; c per noam in [illegible] de [illegible] obtinenda, si petat, quæ quidem noa constuit potestm ad licite petendam dispensaom, et ē ẽ prior ad omios. = Sed dices: Xptus potuit differre acceptaom mortis usque ad ultimum instans vitæ, d tunc n̄ posset eam omittere: qa ram tem-pus urgebat, præptumq erat absolute obligans, et etsi posset peti dispensao posset impediri prcptum: g. = Rer nando min: qa in illo ultimo instn adhuc heret Xptus libertm ad substam omitendi, l acceptandi mortem, st in prædentibus, lt n̄ heret ad differendum, et n̄ differendum acceptaom, in quo præptum eet omo absolutum; n̄ tn quoad obligaom in actu 2°: qa quoad hoc eet ad[illegible] dispensabile, et tale illud fecit Xptus Dnus.

108. 6um ē: Xptus n̄ habuit certum de dispensaoe obtinenda. Pbr: qa eam petivit dum Math. 26 oravit: transeat a me calix iste; et tn n̄ obtinuit. = Ner assumptum, et pbao: nam in illis verbis (iuxta interpretem expoiom cum D. Aug.) solum denotavit Xptus repugnaam partis sensitivæ; n̄ voltis affectum efficacem: qa hic potius erat conformandi se Patris præcepto, iuxta quod addidit: n̄ sicut ego volo, d sicut tu. = In præpti dispensabilis solutiones, quam si libeat defendere, dilucidatam invenies apud quemlibet ex authoribus p[illegible] cit[illegible]. = Rogabis, an Xptus libere observaverit præcepta naturalia, quæ quidem sunt indispensabilia? Reo, libere n̄ observasse nava: qa liber n̄ fuit ad omios mendacii v.g., nec aprava pro tem-

190 pore, quo obligant, et soly praeceptem poribus, quibus n obligant: qa liber fuit ad amandu, et n amandu Deu vg ꝑ tempore quo n urgebat preptu Disp. 5a De scia Xpti Dni. Sect unica. Quid, et qua scia cognoverit inctus eius humanus?

DISP. Va.

De scientia Christi.

SECT. unica.

Quid, et qua scientia cognoverit intellectus eius humanus.

109. De fide ê dari in Xpto inctu hunu distu a Dino, et operaes uniuscuiusque diversas fuisse; atq adeo hunu nil cognovisse per inctum Dinu; qd quidē impoble omo ê, verior tenet Tha. In inctu huno ,, Xpti fuisse scias oes, testat Apus dicens de ipso; in quo sunt ,, oes thesauri sapie, et scie absconditi. 1a itaq, et eximia fuit scia beata, claraq Dei vio, per qua Xptus se ipsu, et res creatas perfectissime in Deo cognovit, qua quide scia habuisse a 1o insti conceptionis, docent oes Theoi cu Magistro. 2a fuit scia supralis infusa, qua oia cognovit ad ordine grae pertinea. 3a fuit scia nalis per se infusa, qualis ê illa, qui cnalis ê Angelo, et aie separatae, et hac cognovit res nales mo ipsis ꝑpoato. 4a fuit scia nalis acquisita, qua res attingit dependenter a su, et phantasmate.

110. Quaeres 1o, an, et quomo cognoverit inctus Xpti in Deo pollia? Ples cu D. Tha nant oia cognovisse; aly cu Magistro asrant. Recentes quidam utrumque conciliare tentant dicentes cognovisse oia pollia in Deo tamquam spee, n tamquam medio obtivo. Hoc tn credo, qd inveniens a [illegible] sea [illegible] n evadit, [illegible] cognitione fore comprehensivam, quippe qui adaequaret [illegible] obti, illudq attingeret [illegible] oes respectus, et connotatōes. - Quaeres 2o, an cognoverit praeterita, praesentia et futura? Affirmative ret coior Theoru sea cu D. Tha, et, [illegible] qa cu ples sint authoritates ꝑ scia Xpti, in hac n apparet inconveniens, quae in [illegible] proxime nata. 2o; qa debuit cognoscere quidquid ad statu

eius, et officiu pertinet; ad statu autem eius, et officiu Gubernatoris, iudicis, et capitis om̃ pertinent pertinentia spectantia et jura. Ea vero cognovit mente sua, quæ q. in sua varias, dicta infra sunt.

111. Quæres 3°: an cognoverit Xptus nõ solu per sciam beatam, sed per alias eriã scias? Resp. affirmativè: q. aliud, et aliud res per unamquamq. cognoscuntur: unde cum in Xpto tres fuerint, oes eas, dicendum ẽ, Xptu exercuisse modo unicuiq. connaturali. Circa modum quo Xptus cognovit experimentaliter variant Theol: nam aliqui negant, alii asserunt tractu temporis acquisivisse successive novas rerum aliquarum species, tametsi plurimi ipsi fuerint in 1° conceptionis instanti, scia infusa per accidens. Salvi philosophantur authores de virtutibus moralibus ordinis natis dicentes earum habitus per accidens in 1° conceptionis instanti infusas a Deo collatas esse Xpti, et eos postea exercitos dependenter a sensibus. Disp. 6ª. De merito, et satisfactione Xpti. Sect. 1ª De iis, quæ sibi, et nobis meruit Xptus, deq. eius satisfactionis natura

DISP. VIª

De merito et satisfactione Christi.

SECT. unica.

De ijs quæ sibi, et nobis meruit Xptus, deque eius satisfactionis natura.

112. Ex Apostoli verbis ad Philippenses 2°: humiliavit semetipsum propter quod Deus, etc. Recentiores inferunt cum Calvino Theol. Xptum sibi meruisse resurrectionis, gloriam corporis, et nominis exaltationem. Opp. hæresiarcha nullo Scripturæ textu, quibus dicit Xptus in nostrum commodum venisse: unde infert, nil sibi, sed nobis solum meruisse. Mala in ea: nam quod ex anti infert doctrina ẽ a nobis iam stabilita, nimirum motivum, et finem adventus Xpti fuisse nostrum remedium et reparationem. Disputat hic an Xptus sibi meruerit gloriam creatam? Nobis rendum, ẽ nave, quia ex aliis dictis fuerit ea, gloriamq. creatam, gratiam, et dona omnia, nemus, donum debitum nõ ee premium, gloriamq. creatam, gratiam, et dona supra alia ee debita unioni tamquam illius proprietas; de facto utraq. poterit ee.

443. Nobis Xpum meruisse remiss. pecc., reparaos a lapsu, grae restitutionem, vitae aeternae (cum quidem absolute quoad sufficientiam, et conditionate quoad efficaciam) et omnia tamen auxilia gratiae ad salutem conducentia, de fide est, et saepe inculcatum praecipue in epistolis Pauli; Adamo non meruisse illam gratiam, diximus alibi. Diximus insuper Angelis non meruisse gratiam, et gloriam substantialem; sed solum accidentalem, et aliqua dona. Voluntatem seriam, qua Deus vult, omnes homines salvos fieri, absolutamque, et efficacem electionem praedestinatorum ad gloriam fuisse ex Xpi merito, communissima est nostrorum sententia. An quia actus aliarum virtutum, praeter charitatem regulatos, etiam beata potuerit Xptus mereri, hic controvertitur. Res fortassis non parvi momenti; sed intractabilis ab eo, cui parva adeo restant momenta temporis.

444. Locus hic deposcit oportet nos de satisfactione Xpti, circa quam (suppono, quod vere fuerit satisfactio pro peccato, non solum sufficiens, et condigna, sed superabundans) illud dubium est, an talis fuerit ex se independenter a Divina acceptatione? Respondeo affirmative cum communi Theologorum contra Durandum, Scotum, et eius discipulos, Mastrio excepto. Probatur 1° quia iuxta Apostolum ad Romanos 5° sicut delictum, ita et donum, sive gratia satisfactionis per Xptum, sed delictum ex se fuit causa damni independenter a Divina taxatione: ergo etiam donum ipsius damni reparativum. Urgetur 1° ex P. Vasquez: excessus satisfactionis supra delictum non stat in eo, quod ipsa extendat, sicut fit pro pluribus: nam delictum extendit, et est pro hominibus syncathegorematice infinitis; neque etiam in eo, quod fit universalioris gratiae in actu 2°: nam cum talis non sit pro damnatis, si forte illi sunt plures, universalioris efficaciae in actu 2° erit delictum: ergo stat in eius intrinseca condignitate, et superioritate ad delictum.

445. 2° Si satisfactio Xpti ex se non esset adeo excellens, non eam commendaret Apostolus; sed potius Divinam acceptationem, a qua talis esset. 3° Apostolus loquitur de valore satisfactionis, qui non potest convenire satisfactioni purae creaturae; huic autem convenire poterit valor consistens in acceptatione, ut alibi arguisse me memini. Probatur 2° ratione: quia Patres absolute loquuntur de intrinseco valore satisfactionis Xpti, nullam facientes mentionem de acceptatione Dei; sed illam comparantes cum delicto:

eiusmodi siquidem valorem tribuunt operationibus Xpti, quia Theandricis, sive hominis Dei; tales autem sunt independenter ab acceptatione. = 2um dubium est: a quo proveniat valor istae satisfactionis? Resp. non ab unione vultus humani Xpti cum Dina, nec ab aliquo speciali influxu Verbi phisico; sed ab unione morali immediata operationum cum persona Verbi tamquam pa. Unio ista consistit in eo quod opera Xpti dicantur, et sint propria suppositi Divini, Filiique naturalis Dei. Sect. 2a. De Filiatione Xpti.

SECT. IIa
De Filiatione Christi

116. Filiatio alia est naturalis, per quam Filius a Patre stricta generatione cum iure ad hereditatem; alia adoptiva, quae dicitur assumptio gratuita personae extraneae ad hereditatem, ubi duo expresse requiruntur, et extraneitas personae, et gratuita assumptio, quibus addendus consensus liber adoptandi, sive per se, si sit sui iuris; sive per alium, si sub aliena potestate sit. Has conditiones procul dubio habet adoptio creaturae rationalis, quae fit per gratiam ad beatam tamquam hereditatem. Certum est de fide 1o, Xptum Dominum specifice sumptum esse filium naturalem Dei: quia per communicationem idiomatum absolute vera est haec propositio: hic homo Xptus est filius naturalis Dei. 2o, Xptum specifice etiam esse filium naturalem Deiparae. 3o, Xptum non esse filium adoptivum Dei in sensu Nestorii fundantis, ideo talem esse quia persona Verbi ibi magis est persona Xpti; nec in sensu item Nestorii ponentis duas personas in Xpto.

117. Quaestio itaque est: an Xptus in quantum homo sit filius adoptivus, an naturalis Dei? Filium esse adoptivum censuit Durandus, et pauci; filium esse naturalem, tenent communiter Theologi cum Thoma, et D. Tha. Nostra sententia probatur: Xptus ut homo est filius Dei; non adoptivus: ergo naturalis. Ad maiorem constat: quia multiplex Scripturae authoritas. Probatur minor: Xptus ut homo nec est persona extranea, nec gratuito potest assumi ad hereditatem, cum illi sit debita ratione unionis, ad quam, etsi gratuito assumpta fuerit humanitas, cum tamen ipso primo ad unionem non esset persona, assumptio non fuit personae, atque adeo nec adoptio. Consensus in praemissis naturalis silloge. nat. contra P. Bernal, qui filiationem mediam inter adoptivam, et naturalem excogitavit mediam aliam sententiam propriam, quae in

Xpto fuit grãa substalis, sive unio. In hac sẽa ego olim fui edoctus; et tn nullatenus acquiesco, et ut cõa nra tenetur, 3ª eius-

148. mi opinios ẽ V, qd talis filiaois mediũ nullũ ẽ verum apud cũita et, Pes 2º, qd tt unio sit ca sanctifans, ñ ideo ẽ filiao, cũ ñ sit assumptio pers. 3º qd ita Xptus eet, et dici posset filius totius Trinitatis, qd tt deberet Pª Beanal expre ẽ 3ª Divos Thoqu, et Thg. Sa 3ª nag, et cog sẽq dices V: grãa Xpti ẽ eiusdg raois cũ nra; ꝯ nra ẽ adoptio: g et grãa Xpti. 2º: Xptus ut ho ñ ẽ ab ęno genitus: g nec filius nalis, ꝯ adoptivus. Ad V3 datis pmissis neganda e coa. Rao ẽ incapacitas subti in Xpto, q ª ñ ẽ pp extranea. Ad 2ũ respondendũ ẽ ans: qut ho dicit humits, ꝯdo; qut dicit personalitatẽ, in qua humitas subsistit, no ans, et cog. Dcreterũ ho in Xpto dicit in recto, et personalitatẽ Verbi, et humitatẽ (nisi tale sit pratũ, qd ñ patiar ex pte subti particulã ut reduplicare, nisi supra humitatẽ solam, ut in hac prõe: Xptus ut ho mortuus ẽ) et ideo ẽ filius nalis, et quidquid ad oppũ filiũ nalis ꝯsequit. Disp. ultima. De predestaoe Xpti, alijsq eius perfeobus. Sect. unica. Oes, que restant, percurrit, et tractatũ obsignat.

DISP. Vltima.

De prædestinatione Christi, alijsque eius perfectiobus.

SECT. Vnica.

Omnes, quæ, restant percurrit, et tractatum obsignat.

149. Predestatũ dixit Apus mysteriũ seculis absconditũ Incarnaois Dominice. Nihilominus V3 sit ꝯtrarũ: Xptus ut Deus nequit dici predestatus ut sit filius Dei. Ptur; q ª predestaꝯ ẽ actus Dei libea, et gratuitus, aꝯ, ideo debet esse ad oloriq ñ essealẽ subto; Xpto autẽ ut Deo essealis ẽ filiao Dei. Ob eamdẽ raoẽ Xptus ut Deus nequit ꝯdici predestatus, ad beang increatã, divina, et essealẽ tribus Divinis persis. Sit 2ũ ꝯtrarũ: ꝯtrient iis dicit, qd Verbũ Dimy.

sive filius non fuerit predestinatus ad unionem, aut esse hominem. Ratio: quia predestinatio debet esse ad gloriam, quae sit beneficium predestinato; tale autem non fuit Verbo unio ipsius ad humanitatem. Sit 3a assertio: Christus ut homo non est dicendus predestinatus ut sit filius naturalis. Ratio: nam iuxta dicta, ut homo est filius naturalis; nemo autem predestinatur ad quod est.

Sit 4a

120. assertio: Christus ut homo proprie dicitur predestinatus ad gratiam, et gloriam aliaque caeteraque dona supernaturalia. Est contra aliquos Thomistas, et probatur: nam Deus ante praevisa absolute merita Christi decrevit facere eius beatum, illique praeparavit gratiam, et dona tamquam media ad eiusmodi finem; hoc est praedestinare: ergo. Nec obstat, quod ea sint connaturaliter debita gratiae unionis: nam adhuc Deus liber erat ad annuendum, vel non eiusmodi exigentiae, et decretum Dei prius ad merita sub potestate non conferendi donum predestinationis est ad ipsum. Dicunt contrarii predestinationem debere esse ad id, quod principium est, et supremum predestinato. Dicunt, in contra D. Augustinum, qui Christum dicit praedestinatum ad gloriam corporis, et ad esse caput hominum, Angelorumque: cum in eiusmodi gloriae non sint quid supremum Christo in linea gloriae, et beatitudinis.

121. Circa servitutem, et subiectionem Christi antiloquium est in Scripturis, quatenus pluribus in locis dicitur Dei servus, in aliis autem plane dicitur dominus. Hinc Theologi divisi sunt: alii asserentes, alii negantes Christum ut hominem vere, et proprie posse dici servum Dei. Ad quorum decisionem notandum est, triplicem esse servitutem, aliam naturalem, quae consistit in essentiali creaturae a Deo tamquam supremo Domino, quam numquam exuit creatura quantumvis perfecta sit, et gratia ornata; aliam legalis, et humana iure introducta, qua unus alterius vero proprietatis dominio subiicitur, aut iure belli, aut ortu ex ancilla, aut emptione; aliam poenalis, quae oritur ex delicto, et contrahitur per iustam iudicis condemnationem, quamquam quorum servitutem, nec contrahere, nec contrahere potuisse Christum Dominum ut potentem omnino impeccabilem, citra dubium est.

Notandum insuper denominationem ser-

122. vi nobis non exigere dignitatem personae, sed denominationem filii. Ita D. Thomas quaest. 23 art. 4o ad 3m. esse creaturam, et etiam servitutem, et subiectionem

„ad Deum non solum respicit personam, de eo namque quod non potest dici de
„ratione. Quibus notatis, dicendum est, Christi 2um humanitatem esse vere
et proprie servum Dei servitute ingenua, et nobili; non autem ser-
vitute legali. Ratio utriusque una est: quia 1a servitus, non autem 2a, con-
iungibilis est cum ratione naturae. Ita conciliantur authoritates, dum quae
videntur excludere rationem servitii a Christo accipiuntur de servitute
legali; quae autem eam Christo attribuunt, intelligunt de servitute
naturali. Dicendum etiam, Christum 2um hanc rationem fuisse subiectum divinae,
capacemque praecepti quoad vim directivam, necnon legi externae, et naturali; non
vero legi Mosaicae, tametsi eam observaverit; nec legi Evangelicae,
cum huius fuerit legislator.

123. Circa adorationem Christo debitam sciendum,
adorationem sumptive, et ex parte adorantis dividi in internam, et ex-
ternam (terminis sunt noti) [illegible], et ex parte rei adoratae in La-
triam, Duliam, et Hyperduliam; Latria est pro solo Deo, Dulia
pro creaturis eximiae sanctitatis, Hyperdulia inter utramque media
pro sola Beata Virgine. Hoc praeiacto, dicendum eadem adoratione,
qua Verbum adoratur, humanitatem Christi esse coadorandam. Ita expresse in
Conciliis Alexandrino, et Ephesino, necnon apud plures Patres viventes in
Eximio hic. Ratioque ratione: nam licet Christi humanitas per se, et ratione
sui non sit adorabilis adoratione Verbi, sive Latria; attamen pars
constitutiva personae, secundum quam Christus adorabilis est, et ipsa persona. Sic in viro
sancto corpus Dulia adoratur quatenus est pars constitutiva viri, sancti
qui adoratur Dulia. Et ratio utriusque est: quia adoratio per se tendit
ad personam, in qua simul omnia ad ipsam constitutive pertinentia adorantur.

124. Circa
sacerdotium Christi supponendum tamquam fide certum Christum Dominum vere,
et proprie fuisse sacerdotem: unde de eius pontificatu saepe memi-
nit Paulus in epistolis. Dicendum in ea parte, Christum fuisse sacer-
dotem ratione humanitatis, tametsi per actus a Verbo valoratos. Quod actus ne-
cessario valorandi fuerint a Verbo, ut essent condigna satisfactio pro iniuriis
pro peccatis, constat ex alibi dictis. Quod sacerdos fuerit ratione huma-
nitatis constat ex pluribus Patrum authoritatibus, et ratione: nam solum 2a huma-

hiung naq Xpus inferior ē P.e, et ei tamquã superiori pot sacri-
ficiũ offerre, eũq. exorare. Sacerdotiũ autẽ Xpi alterius fuit or-
dinis, quã sacerdotia legis nalis, scriptę, et Evangelicę, de quo
videndus Em. Cien-fuegos in sua vita abscondita disp. 6ª.

125\. Circa reg-
nũ denique Xpi supponendũ, Xpũ ut Deũ habere universale im-
periũ tã spirituale, quã temporale super oia; et ut hoĩ ēē verũ
regẽ, constat ex pluribus sacrę paginę textibus. Dubitatur tn an hoc regnũ fue-
rit tantũ spirituale, ad regendã scilicet Eclesiã sacramentis, gratijs, cęte-
risq. medijs in ordine ad bonũ æternũ, gratiæq. beanq.? Dicendũ Xpũ Dnũ
habuisse universale regnũ spirituale, temporaleq. n̄ determinatũ aut eius-
dẽ rationis cũ eo, qd unusquisque rex habet; sed longe excellens, et su-
perioris ordinis, continens eminenter oẽs potestates creatas etiã regias, et
„ monarchicas. Hoc constat ex ipsius Dni verbis Math. 28: data
„ ē mihi oĩs potestas in cęlo, et in terra. Ubi totus ille oĩs cũ sit
distributivus per oẽs potestatis species potestatẽ Xpi distribuit.

AD CHRISTUM DOMINUM

At te am[illegible] meus Dominus [illegible]

[illegible]

[illegible]ducia, [illegible] [illegible]quus [illegible] [illegible] pater: benedicas coron[illegible]
invitans [illegible]. [illegible] tua benignitate egimus, [illegible]
[illegible] Incarnatione; [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] tuo corona [illegible]gimus; benedicas [illegible]
[illegible] et [illegible], et [illegible] tuo, [illegible] in-
[illegible] [illegible] ad [illegible] [illegible] pedes [illegible]
[illegible] [illegible] de manu [illegible]
capiti tuo [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible]
[illegible]

INDEX

Disputaonum, et sectionum, quæ in hoc volumine continentur.

Disp. 1ª

De possibilitate, existentia, et congruentia Incarnationis.

Disp. 2ª

De necessitate, et convenientia Incarnationis.

Disp. 3ª

De necessitate Incarnationis ad satisfactionem peccati.

Disp. 4ª

De eadem materia præcedentis.

Disp. 5ª

De caa finali, et motiva Incarnaois.

Disp. 6ª

Tota Incarnaois idea exponit cy appendice de Christifae Virginis immunite.

Disp. 7ª

De caa meritoa Incarnaois quoad substag.

Disp. 8a

De caa meritoa Incarnaois quoad circumstaas.

Disp. 9a

De cau intis Incarnaois.

TRACT. Appendix.

De perfeobus Verbi Incarnati.

Disp. 1a.

De Sanctite Subtali Xti Dni.

Disp. 2a.

De Sanctito accideali Xti Dni.

Disp. 3ª

De impeccabilitate Xti Dni

Disp. 4ª

De concordia libertatis Xti cum eius impeccabilitate.

Disp. 5ª

De scientia Xti.

Disp. 6ª

De merito, et satisfactione Xti.

Disp. ultima

De praedestinatione Xti, aliisque eius perfectionibus.

FINIS.